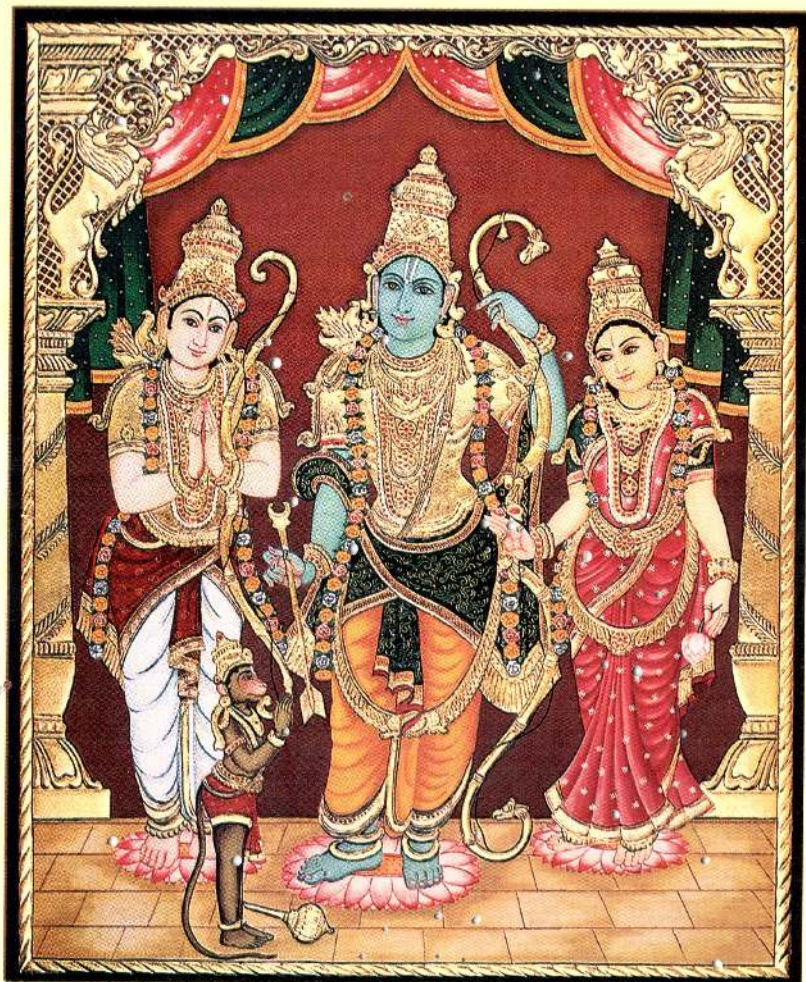

Voice of **CHINMAYA**

Quarterly Journal of Chinmaya Mission Sri Lanka.
Vol. 25 *April 2007*

D. M. JEEVAN (PVT) LTD.
Electrical Electronic & Home Appliances
Tel: 2251270, 077 3228686

*'Failures can only be 'Success delayed'
to every seeker of the Higher.*

Swami Chinmayananda.

Voice of **CHINMAYA**

Quarterly Journal of
Chinmaya Mission Sri Lanka.

Ramayana is a Dharma sastra. A demonstration of righteous living. The charm of Ramayana can never fade away. It is ever fresh and new."

Guruji.

"Sri Rama stands out, bearing his righteous bow ever in the defence of honour and truth, of justice and peace. He also has a dash of frailties, which make him truly human and yet in his divine glories stands out distinctly, a colossus of beauty, a mighty titan of strength and a soaring peak of Olympus."

Gurudev

CONTENTS

Quarterly Journal of Chinmaya Mission Sri Lanka.

Vol.25

April 2007

Message: Swami Tejomayananda	03
Swami Shridharananda	04
Sri Mahendran	05
Voice of Chinmaya – Editorial	07
Introducing Bhaktavatsala Shrirama	08
Consecration Ceremony – abhishekam	10
Capturing Experiences of our Guru	15
Sri Rama's Advice to Lakshmana	18
The Glory of Rama Nama	22
Perennial Message of the Ramayana	25
Rama – The Supreme Model of Dharma	31
Why Study the Ramayana	34
Valmiki's Rama	37
Kambanin Raman	41
Excerpt of the "Dew Drops of Divinity"	44
Significance of the Dharma Ratha	47
The Rama-Nama Charm	49
Guru Bhakti and Mantra Deeksha	51
Lanka of the Ramayana	53
Ramayana – How it came to be written	58
Indian Heritage in Modern Management	66
Art of Administration as Depicted in Ramayana	74
அவதாரம்	77
இராமன் கடவுளா ? மனிதனா?	80
மானுடம் வென்றதம்மா?	82
அறத்தின் நாயகன்	84
பாவயாமி இரகூராமம்	87
இராம பக்தர்கள்	
ஸ்ரீ சமர்த்த இராமதாஸ்	91
பத்ராசல இராமதாஸ்	94
ஸ்ரீ கோஸ்வாமி துளசிதாஸ்	98
கம்பனில் கம்புனிகேஷன்	101
கம்பனின் நகைச்சுவை	103
சேருதும் அமளி	105
Chinmaya News	112

•Editorial Advisor - Swami Shridharananda
Editor - Sivanandini Duraiswamy
Committee – Thangam Jegathala Prathapan
 Sumathy Subramaniam
 K. Pirabakaran

Voice of **CHINMAYA**

Sri Lanka

PUBLISHED BY
CHINMAYA MISSION
SRI LANKA.
 Chinmaya Pragati
 32, 10th Lane, Colombo 3
 Tele - 2591344

9 April 2007

Message

Hari Om!

It is heart warming that Chinmaya Mission, Sri Lanka is inaugurating its own Centre and temple at Colombo.

Sri Lanka is a land blessed by Lord Shrirama and His devotee Shri Hanuman. Chinmaya Mission has built a unique temple to worship this incomparable devotee - Bhakta Hanuman at a beautiful site at Rambodha.

It is a joyous occasion that the compassionate Lord - Bhaktavatsala Shrirama - will now adorn the temple housed in the centre. Love has an irresistible attraction. The love of this devotee has manifested the Lord.

Shrirama built bridges (literally so) and not walls between people. He was the Emperor of joy and peace. May the activities of the Mission in the presence of the Lord fill all with joy and love and bring harmony and peace to all.

I congratulate all members, workers, devotees, donors and volunteers whose Chinmaya Seva made the centre and temple a reality. I invoke the Lord's Grace and Puja Gurudev's blessings on one and all.

With Prem and Om,

Swami Tejomayananda

Message

I am extremely glad that Chinmaya Mission of Sri Lanka is inaugurating its own centre and Sri Rama Temple in the capital of Sri Lanka. (Colombo)

The centre is going to be the guiding centre for all the spiritual seekers.

This is one of the rare centres to have Bhaktavatsala Srirama as its Presiding deity.

Sri Rama was the embodiment of all the virtues. He was a good son, brother, husband, friend and good enemy.

May Srirama be the role model for all the devotees for Sri Lanka.

Swami Shridharananda
Resident Acharya,
Chinmaya Mission
Sri Lanka

President's Message

'Chinmaya Pragati' is a reality today. It stands nonchalantly and dispassionately overlooking the Indian Ocean, silently broadcasting the message of 'Progress' of a mission and vision of Gurudev Swami Chinmayananda; It is the fruition of the seeds that were sown almost 25 years ago when Gurudev came to Sri Lanka to spread the message of the Bhagavad Geetha.

Energised by Gurudev's vision, the members of Chinmaya Mission, Sri Lanka, began to dream of a centre that would, not only become a focus for all our activities but represent in steel, bricks and mortar the force of the spiritual Yagnas that have taken centre space in our lives since Gurudev's arrival. A centre that would disseminate the values of non attachment and service to mankind, embodied in the Vedic texts.

After the germination of the idea to establish a centre, it was actualized by the mission members who worked silently and steadily towards its progress. Whether it be the purchase of the land, producing the architectural drawings or the construction of the building itself, the members' involvement was significant. It was a collective response to a collective will. In this collective response, an important ingredient was the good will of the donors. Chinmaya Pragati would not have been a reality if not for the kind generosity of all the well wishers and donors who generously contributed towards this worthy cause. Above all, I am thankful for the invisible power moving behind the scenes throughout, the power wrought from the blessings of Lord Rama for whom an abode was found within the building. The Rama Temple, the first of its kind in Sri Lanka, enshrines the divine images of Rama, Seetha, Lakshman and Hanuman representing in physical form the grace of Lord Rama, purity and love of Seetha and the devotion and humility

of Hanuman. The Rama Temple can be considered the crowning glory of Chinmaya Pragati

The Kumbabishekam of the Rama Temple coincides with the ceremonial opening of the "Chinmaya Pragati" and from then onwards ritualistic prayers will be conducted in the temple on a daily basis. Pragati will become the focus of spiritual activities such as Study Groups, Bala Vihar, Yuvakendra, Fine Arts, Yoga Classes, Lectures and Gnana Yagnas benefitting from the spacious meditation hall, book shop, library, quarters for resident Swamis and the roof terrace. The members are encouraged to maximize the utilization of Chinmaya Pragati, not only for learning "Vedanta" but also to actively participate in community service.

Guruji Swami Tejomayananda will grace the Kumbabishekam and the ceremonial opening of Chinmaya Pragati. His guidance and support for the project has been significant and conducive.

May the grace of Lord Rama descend upon Guruji, the mission members, the gracious donors who contributed towards the final completion of this project and become the underpinning support for all our future activities at Chinmaya Pragati.

In the service of the Lord

S Mahenthiran

President

Chinmaya Mission of Sri Lanka

Voice of Chinmaya- Editorial

The month of April 2007 is a memorable month for the Chinmaya Mission in Sri Lanka as we prayerfully await the visit of Pujya Guruji Swami Tejomayananda. He will be ceremonially opening the Chinmaya Pragati, the Chinmaya Centre in Sri Lanka, consecrating the Rama Temple in its precincts and releasing the Special Issue of the Voice of Chinmaya. This would be an occasion to remember and cherish Pujya Gurudev and his chosen successor Pujya Guruji.

Some of us have fond memories that waft back to the halcyon days spent in revered Gurudev's loving company. These recollections take a Wordsworthian effulgence - "Bliss was it in that dawn to be alive!.." Like the proverbial halcyon bird, Gurudev has brought a sense of peace and calm into our lives quietening our troubled minds and given us revered Guruji to keep on guiding the flock.

Guruji brings the enlivening touch, the spark to set afire the spirit of enquiry, to set ablaze our yearning for the Truth, to kindle an all-consuming love for God. We members are indeed the privileged ones to have this blessing. He leads us by his quiet guidance and appeal and yet his gentle suggestion is a word of command to us.

Once again on the 29th of April, Guruji's gentle voice will sound in our ears and the benediction of his loving presence will fall in refreshing showers.

The consecration of the Rama Temple in Chinmaya Pragati is a bright interlude in these difficult and troubled times. "Come again Ramachandraji," would be the clarion call in all our minds during the kumbhabhishekam when kumbams of panchamirtams are poured over the Murti and the Rama Nama chanted.

And finally, a special Issue of the Voice of Chinmaya, the journal of the Mission, will be released commemorating the occasion. May this our offering of love and devotion at the lotus feet of our Pujya Gurudev to present to Guruji on this sacred day. This indeed will be our true celebrations.

Hari Om

Introducing Bhakta Vatsala

Shri Rama at Chinmaya Pragathi

Rama Navami 2007 becomes an important day for the Chinmaya Mission, Sri Lanka.

The "coming back," of Lord Rama and His Consort to Sri Lanka this year brings with it the wonderful message of peace and harmony, love and devotion, justice and dharma shrouded in the mysterious appearance of God in human form, the avataar, Ramachandra murti. The story of His birth is strange and fascinating and though His sublime message came to this world several millennia ago, it has endured and prevailed to this day upon many a Hindu to lead a dharmic life.

The whole story can be looked upon as an allegory symbolising the war between good and evil, right and wrong, self abnegation and covetousness, righteousness and self consideration. It is an apotheosis of eternal friendship, brother hood and maitri. The human appeal of this story makes the Hindus

feel that what happened long ago appear as events of the present day. Sri Rama is an unfailing companion to each one in his life's voyage helping him to derive moral strength to face all ordeals.

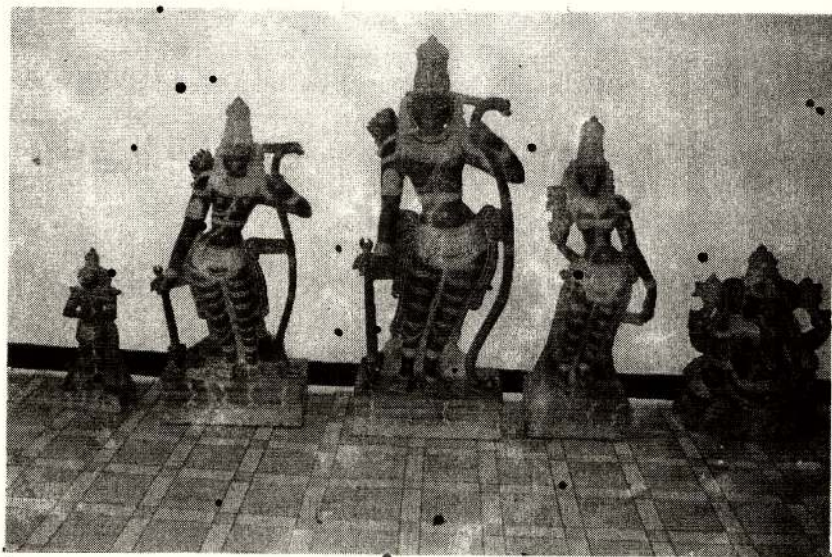
The truth that Lord Rama is in each one of us, is beautifully described by Tulsidas in Ramcharitmanas. When Sri Rama returns to Ayodhya in the aerial car, the Pushpaka, He beholds the huge multitude of people assembled to receive Him. The poet depicts Lord Rama in countless forms meeting His subjects - "Seeing all the people impatient in their love to meet the Lord, He wrought the miracle appearing in countless forms meeting every body individually. In a moment the Lord greeted them all," - a mystery that none could comprehend. Didn't Lord Sri Krishna dance with all the Gopis in Brindavan at the same time! Tulsidas explains saying that it is only Sri Rama who could simultaneously appease all.

Through His love and mercy, Sri Rama mixed with mortals to draw them towards Him. He lives and moves with the people and subjects Himself to the stress and storm of ordinary life, its successes and failures, its trials and tribulations.

Knowing that Lord Rama is with us, let us dedicate ourselves and keep chanting the Rama Nama weaving into the chants the highest ideals of devotion, prayer and worship, longing

for His darshan and protection, perfecting ourselves. "Individual perfection only can bring about world perfection," says Pujya Gurudev. With Lord Bhaktavatsala Shrirama and consort presiding at chinmaya pragati, may we dedicate ourselves to Sri Ramachandraji and Pujya Gurudev and try to emulate them in our small way- this would be the best form of sadhana.

Ramaya Thubyam Nama!

The Consecration Ceremony Abhishekam

Lord Ganesha together with Ramachandra Murti, Sita Devi, Lakshmana and Anjaneya are being consecrated at the Rama Temple at Chinmaya Pragati, the Chinmaya Centre in Sri Lanka on the 29th of April 2007.

In a purely Saiva set up with Lord Ganesha presiding at the entrance, one may wonder why Lord Rama is being consecrated. The ongoing conflict in Sri Lanka where the Hindus are greatly affected, the 'return of Lord Rama' is naturally well received by the many devotees in Sri Lanka - a hope that the Lord will bring back normalcy to the country.

And this installation and consecration or abhishekam at Pragati is all important as we bring the "presence" of the deity into the image - "aavaahanam" as we say in Tamil. In reality the abhishekam is the outward representations of our inner prayers.

Prior to this ceremony is the anointing of the Murtis with oil which we call "Ennai Kaapu," where each devotee is given the special opportunity to smear the Murtis with oil. To us this is very special and we consider ourselves lucky to be able to do this.

Abhishekam comes next. It is a sacred act of bathing or anointing the image with panchaamirtham - milk, honey, fruit, curd and ghee while chanting mantrams and Namams. The images are first bathed with water and then anointed with each, washed and finally dressed up in silk, flowers, sandal paste for archana.

The abhisheka materials have been tested and found to produce a rich negative ion after abhishekam. These ions are necessary to fix oxygen with haemoglobin in the blood. The electrical conductivity of the image also changes and repeated abhishekams maintain the charge within the

sanctum sanctorum. The chanting of the mantrams plus the production of rich negative ions set the air in the sanctum in vibration with maximum energy. The whole atmosphere is charged with the chanting of the mantrams and the singing of Rama nama.

The puja is next. It is a simple offering of adoration and service to God in a spirit of self sacrifice. This is an expression of the human Soul's ageless desire to be one with God. There are four stages or maargas in the spiritual path namely, chariyai, kiriyai, yoga and jnaana maargas, each leading to the other and finally to Moksha. Saint Tirumular describes the four stages in his Tirumantiram

"Kiriya is worship of Siva in Form
Yoga of the Formless One
Jnaana is the advanced path in fullness of time
The adoration of the loving heart is Chariya,
Exalted indeed it is." (1448)

The full puja proper consists of pratishta or consecration, abhisheka or anointing, archanai or the offering of

flowers while reciting the Name and mantrams, aarati or waving of lighted camphor, prasaadam or offering of specially prepared food and namaskaaram or obeisance. The first five acts are performed in the temple by the priest to the accompaniment of naadaswara music, drum beats of the thavil and blowing of conch shells while the devotees look on, in a prayerful attitude and finally pay their obeisance and leave.

Pratishta is an invocation by which the devotee feels the living presence of God in the image in the sanctum sanctorum. He first invokes the Divine in his heart and then worships the image. In the mornings, Subrabaatham or Tiruppallieluchchi hymns are sung by which the Deity is awakened from His slumber. These songs that are sung for the purpose of waking God, are in reality, the awakening from the slumber of ignorance.

Next comes the archanai, the adoration with flowers, kumkum, incense and mantrams with the offering of prasaadam. All this signifies the offering of oneself unto God - "I am Thine; Thy will be

done." Offering of flowers in reality is the offering of one's love and devotion to God. Then comes the *deepa aradhanai* or *aarati*, the act of waving lighted camphor namely the *panchaalaathi*, which displaces the air and the worshippers inhale the rich negative ion accumulated in the *sanctum sanctorum*. Lighted camphor signifies first the burning down of the ego and desires to ashes and the total illumination of the human personality by Divine illumination. When all the desires are consumed in the flame, the *Jivaatman* becomes one with the *Paramaatman*.

As the mantrams cascade from the *sanctum sanctorum*, as the flowers are showered on the image, and, *aarati* done, the word "Arohara" reverberates through the halls of the temple charged with devotion and piety. And with that comes the *namaskaaram*, which is an act signifying absolute submission, as he catches a glimpse of God within, with *deepa aradhanai* lighting up the *sanctum sanctorum* for *dharshan*, and the devotee prostrates by falling symbolically at the feet of the Supreme.

Finally, the priest brings down the *panchaalaathi* with the lighted camphor that was shown in the *sanctum sanctorum*, to the congregation standing in the *Sabha Mandapam*. The devotees stretch out their hands towards the flame and quickly touch their eyes in an act of homage and identification. The *abhisheka* materials namely *theertham* (the concoction of milk, young coconut, curd etc used in the *abhishekam*), holy ash, sandal paste, flowers, *kumkum* and *panchaamirtham* (the mixture of all the fruits that were used in the *abhishekam*) are given to the devotees by the priest.

Once the main puja is over, the devotee seeks individual blessing which is a special type of *archanai*, where the name and the star under which he is born, is individually intoned, flowers and fruits offered and *aarati* done.

All the pujas conducted in the temple reflect regality and they are accompanied by the *naadaswara* music and the blowing of the conch as befits a royal ceremony. Just as the kings hold court for their

subjects, the Supreme One in His royal residence the ko-yil, holds daily court' so that the devotees or rather the subjects could come with their offerings and present their petitions. The puja that is performed is the daily court.

Symbolic of what should take place within oneself. As one sacrifices the ego, he purifies himself and goes deeper into himself and is able to hear the sweet guiding Voice within. With the blaze of enlightenment, the veil of ignorance is drawn and the

Reality enshrined, the Atman, is realised.

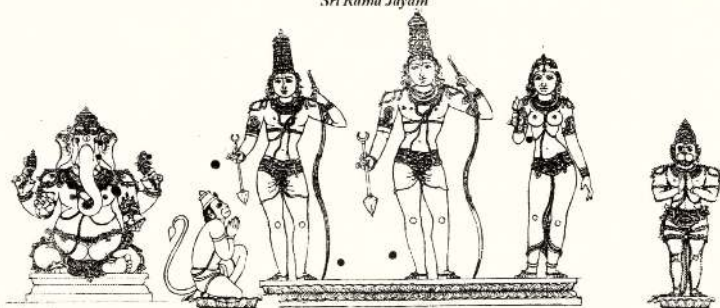
The Temple is indeed an altar raised to the Eternal Soul and through worship and prayer, the intuitive Light in the Soul will naturally look for the Eternal Soul in the sacred edifice.

As all the sacred acts of the kumbhabhisekam are woven into the temple worship at Chinmaya Pragati, the Lord Bhaktavatsala Shri Rama and His Consort will bless the devotees.

The glory of life is not in "never falling". The true glory consists in 'rising' each time we fall.

- Swami Chinmayananda

Sri Rama Jayam

CHINMAYA MISSION OF SRI LANKA
BHAKTA VATSALA SRI RAMA TEMPLE
KUMBHABISHEKA PROGRAMME

April 26th - THURSDAY

MORNING 9.00 AM
EVENING 5.00 P.M.

Ganapathi pooja, Ganapathi Homam,
Navagraha Homam
and other poojas

April 27th - FRIDAY

MORNING 9.00 AM
EVENING 5.00 P.M.

Yantra pooja, Vasthu pooja, Go pooja
Kumbha sthapanam, Yantra sthapanam,
Ashta bandanam.

April 28th - SATURDAY

MORNING 8.00 AM
9.00 A.M. TO 4.00 P.M.

Vinayagar pooja, Yaga shala pooja
Ennai Kappu - Oil anointing to
Lord Rama by Devotees

April 29th - SUNDAY

MORNING 6.30 AM
8.00 A.M. TO 9.30 A.M.

Ganapathi pooja, Yaga pooja,
Maha poornahuthi
MAHA - KUMBHABISHEKAM
INAUGURATION OF
CHINMAYA PRAGATI
Release of Voice of Chinmaya
by Swami Tejomayananda

You are cordially invited to attend the ceremony.

No. 32, 10th Lane, Colombo 03.

Capturing Experiences of our Guru *Pujya Chinmayananda*

Gurudev's deep, penetrating and soul-stirring silence was a strong quality that was not apparent as he discoursed on Vedanta. During those hours, his amazing presence, inspiring dynamism and energy opened the hearts of many to greater wisdom. However, his soul-stirring silence taught many a lesson to the quiet yet observing devotee hushing the mind and bringing forth the joy which lies within one's being. His "profound silence" was part of him even in the midst of his most powerful talks. "Be quiet, alert and vigilant," was his simple guidelines for practising silently in daily life, the sublime Upanishadic teachings.

Herewith we would like to share with our readers a few examples of the wonderful lessons that we learnt from him - he was constantly teaching something from his Vyasa peetam - his modus operandi as a devotee writes was, "At every breath, a Teaching," in conscious living, dynamic loving and joyous acceptance of the divine law. Watching him perform the most mundane of actions

spoke of total alertness, dedication to the task and love of service to others. This was as powerful a teaching as listening to him expound Vedanta from the platform.

A few examples will reveal that those fortunate ones who were around him learnt to practise such alertness and vigilance in some small way reaping the benefits of that simple practice.

a) We were in Manila on our diplomatic posting representing Sri Lanka in the Philippines. There we had the good fortune of receiving Pujya Swami Chinmayananda, hosting him, being with him, listening to all his discourses - these were unforgettable experiences of a life time. At the Manila airport when the devotees had gathered together to give him a send off, we found him missing for a few minutes. When we saw him, he was seated in a corner, folding a letter slowly and deliberately and then putting it into an envelope. We were watching him seated erect with his head slightly bent and his long fingers gently folding down the flap of the envelope and then

turning it he wrote the name and address in his inimitable swirling handwriting. Little did we realize that this was a 'thank you' letter to us!

And when Swamiji's letter came to us in Manila bearing our name in his graceful, flowing, lyric script, it brought great joy and solace to us. Opening it, we saw the words, "Jai! Jai! Jagadeshwara!" teaching us silently the Upanishadic teaching. (Sivanandini's experience)

b) Another devotee speaks of something more mundane saying, "I could watch Swamiji slip circles of banana into his mouth along with his breakfast *upma* and know that all I needed to know about Self-realisation was contained in that lucid, fully conscious, divinely resplendent act." (Vilasini's experience)

c) At the Sidhabari spiritual camp, when Swamiji was holding satsang, he summoned a forlorn devotee to sit next to him. He tapped her head lightly and said, "When the world kicks you, use it as an experience to grow." Swamiji knew that she

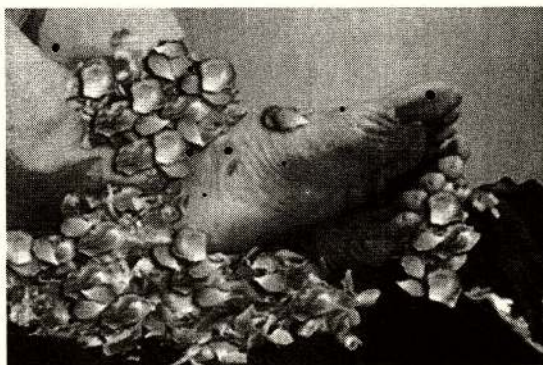
was going through difficult times and felt 'kicked about.' Yet she said nothing and the answer came from Gurudev exactly as she felt. After many months of turmoil, she felt relief and peace and that all the things that had been knotted up inside her, dissolved. (Bharati's Experience)

- d) Yet to another devotee, Gurudev said in a letter - "Things happening around us are interpreted by our mind and we label them and come to experience them as great tragedies or wonderful blessings.... The stream of happenings comes and goes, irresistibly around and above you, and that which gives the balance to face them steadily is prayer. Prayer is not to change the

pattern around you, but to give you protection from it. We do not travel in a boat to stop the waves, but the sides of the boat do protect us from the raw, direct hits of the waves." (Solange's experience).

And so he wrote to many of us caught up in our day-to-day duties, joys, fears and challenges teaching lessons silently and helping us on our onward duties. He was indeed a role model for all of us, for all times.

His life was a scripture, his words were hymns, his actions were/still are blessings upon the world. He is the fulfilled, the perfect. In such an accomplished man, we watch God and His play.

.... Let us study, realise and spread the glory of Self knowledge.
Pujya Gurudev's blessings are always with us.

- Swami Tejomayananda

Rama's advice to Lakshmana

Swami Chinmayananda

Head bent low in deep thoughts, he was walking up and down the length of the carpeted hall. There was an unusual silence in the palace that morning. The birds sat brooding, quite forgetting to chirrup their gleeful welcome to the clear dawn. King Rama chandrajī was lost in his thoughts. The conflict within him was becoming unbearable: his love and his duty, his personal just opinion and the unjust criticism of the public were tearing him asunder. He knew that his consort, dear Sita, was the most chaste, honest and loving wife, but his subjects

had questioned Sita's moral purity. He had to remember that Sita was not only his consort but also the queen of his subjects in Ayodhya.

As king he had to fulfil the wishes of his subjects. As husband he wanted Sita to be with him, after all the many years of their exile and Sita's extreme sufferings in the Ashoka Forest of Lanka. But he was the king. As king he was the servant of his subjects and was duty-bound to submit to the wishes of the people of his land. Time stood still. In the restless sorrows of indecision, the man in him did not clearly know the duty of the king in him.

He paused at the open window, watching the sunrise. Then suddenly he bristled into a decision. His heart was throbbing with sorrow, but his head was cool and determined. A king had to make sacrifices in order to rule effectively and administer law and justice.

"Who's there?" he thundered. The soldier outside the door respectfully entered the royal hall, saluted, and stood at attention. Sri Ramachandriji took a long breath, cleared his throat, and said, "Go and inform Lakshmana that I want him here immediately." The soldier bowed and, walking backwards, left the room quietly. Sri Rama started walking up and down in determined steps.

Slightly panting in his hurry, Lakshmana walked into the presence of his devoted brother and bowed down in utter reverence. Anxiety and curiosity played on his face; traces of fear were in his eyes.

Very lovingly, almost in an apologetic tone, Rama said, "Now they all must have had their breakfast. Sita was expressing a wish to go back to the Rishi Ashram that we had travelled through during our days of exile. Get the chariot ready and take Sita out into the forest. There drive to some place near the Sri Valmiki ashram. And... near the Valmiki ashram..take Sita...and leave her

there..drive the empty chariot to reach here as quickly as possible".

"But, Brother! why? She is pregnant! Why? How can I...?"

"Stop it!" roared Rama. He came near Lakshmana, embraced him, lifted his tearful face, and with a rare seriousness looked deep into his eyes and said in a soft, penetrating voice, "If you say anything more, you will be murdering me here and now. It was not easy for me to come to this decision, but it has to be done. Go and do what I want you to do and come back soon."

Weeping silently, wondering at the cruelty in his brother's harsh command, Lakshmana left.

Later, after performing his painful duty, a confused Lakshmana returned to the palace. Shattered within, confused in his thinking, desperate in the contradictory emotions surging within him, he felt totally broken and was drowning in his own dejection and despair. Days passed.

One day, hesitantly, Lakshmana approached Rama while he was sitting alone. He asked Rama about the morality-the beauty and ugliness-that is inherent in all actions that man can and does undertake. The exhaustive discourse given out by Sri Rama, the perfect mystic, in response to his dear brother's question is called *Sri Rama Geeta*.

The sixty-two verses of *Sri Rama Geeta* are found in Veda Vyasa's *Adhyatma Ramayana*, in the *Uttarakand*, as its fifth chapter. It is conceived in the literary style called *Pauranic*. The text, popularly known as *Sri Rama Geeta*, is also often described as *Sruti-Sara-Sangraha*, a brief summary of the very essence of all the *Vedas*.

Sri Rama Geeta is a truly authentic exposition of Vedanta. Implicitly following his usual technique, so familiar in the *Bhagavad Geeta*, Vyasacharya places this poem on the lips of Sri Ramachandra himself. Lakshmana, who had purified his personality through years of selfless service to his divinely righteous brother, is the disciple listening to Sri Rama's words.

Since the pure-hearted Lakshmana is the listener and Sri Rama himself the teacher, the discussion soars to vivid heights of subtlety. In short, this is no elementary textbook; indeed, it is a postgraduate text, given out to highly spiritual student. Lakshmana-like students alone can comprehend the truths expounded therein.

Reality is most ancient because the world of things and beings came from Him alone. Thus, He, the father of the Universe is more ancient than time. This "ancient Purusa" is the theme of all scriptures, including *Sri Rama Geeta*. In it, Sri Rama talks about this eternal, timeless Essence in all of us, the Self.

The sanctity of the text, the thoroughness of the delivery, the depth of suggestion, and the sublimity of the goal pointed out are all rendered valid and eloquently clear because of the spiritual perfection in Sri Rama, the teacher, and the glorious personality of this lifelong devotee, Lakshmana, the disciple.

The style of the *Puranas* is to relate philosophical truths through the vehicle of stories, telescoped one into the other. In *Sri Rama Geeta*, Parvati, the consort of Shiva, requests him to describe what happened to Sri Rama after he had banished his pregnant and innocent queen, Sita. Thus, we are not privileged to

listen directly to the divine discourse of Sri Rama as he gave it out to Lakshmana. Instead, we hear this Rama-Lakshmana discussion through the words of Lord Parameshwara as He reports it to his consort, akin to the *Bhagavad Geeta's* Krishna Arjuna dialogue. Such dialogues bless all seekers.

Auspicious Days

MAY 2007

01.5.2007	-	Vesak Festival
02.5.2007	-	Chithra Purnami
06.5.2007	-	Sangadahara Chathurthi
13.5.2007	-	Ekadasi
14.5.2007	-	Pradosam
16.5.2007	-	Amavasai & Karthikai
20.5.2007	-	Chathurthi
27.5.2007	-	Ekadasi
29.5.2007	-	Pradosam
30.5.2007	-	Vaihasi Visakam
31.5.2007	-	Purnami

JUNE 2007

04.6.2007	-	Sangadahara Chathurthi
11.6.2007	-	Ekadasi
12.6.2007	-	Pradosam
13.6.2007	-	Karthikai
14.6.2007	-	Amavasai
18.6.2007	-	Chathurthi
22.6.2007	-	Aani Utharam
26.6.2007	-	Ekadasi
27.6.2007	-	Pradosam
30.6.2007	-	Purnami

JULY 2007

04.7.2007	-	Sangadahara Chathurthi
10.7.2007	-	Ekadasi & Karthikai
12.7.2007	-	Pradosam
14.7.2007	-	Amavasai
17.7.2007	-	Aadi Pirappu
18.7.2007	-	Chathurthi
20.7.2007	-	Shasti
25.7.2007	-	Ekadasi
27.7.2007	-	Pradosam
29.7.2007	-	Purnami

The Glory of Rama Nama

Swami Tejomayananda

.....
• The Lord's name is glorified throughout the epic Ramcharitmanas •
• of Goswami Tulsidasji. Pujya Gururji Swami Tejomayananda •
• has enthralled thousands world over for the last two decades •
• through his numerous talks on the Ramayana in yajans, camps •
• and the like. We feature extracts of various aspects of spiritual •
• beauty from his expositions on the Ramayana. In this issue, we •
• focus on the Lord's name. The name of the Lord-Rama Nama-is •
• one of the most sacred words in our culture. So magical is its •
• power that from time immemorial till the present modern age, it •
• continues to bless countless lives. Even today in the villages of •
• North India, the most common form of mutual greeting is "Ram •
• Ram". In modern India too, the stunning popularity of the TV •
• serial 'Ramayan' proved that even the urban Indian is not immune •
• to the spell cast by this divine epic. Here are some aspects of why •
• the Lord's name is so sacred and special. • •
.....

ब्रषा रितु रघुपति भगति
तुलसी सालि सुदास ।
राम नाम बरन जुग
सावन भादन मास ॥

barasā raghupati bhagati
tulasi salī sudās
rāma nāma barana juga
sāvana bhādana mās
(Bālkānd, Doha19)

Devotion for the Lord is like the monsoon. As, in the monsoon, new crops burst forth, so too, in the showers of divine love for the Lord, devotees are born. Among the rainy months, two are very well-known in our tradition and they are *sravana* (approx. around July and *Bhadrapada* (around August). At that time, the rains are best for the crops. These two months are compared here to *Rama Nama* the name "Rama". If one chants Rama Nama, devotion springs forth in his/her heart. And one who is filled with

devotion is very dear to the Lord.

"*Bhaktimānme priyo narah*", says the Lord in the *Geeta*.

We work so hard to be dear to many in this world, but few make any effort to be dear to the Lord. If we become dear to the Lord, we will never be in any want there after.

Tulsidasji praises the name of the Lord as being greater than the *saguna*(attribute-filled) and *nirguna*(attributeless) aspects of the Lord. How does he say so? We all know that the attributeless nature of the Lord is always present in our hearts, as our higher nature. And this is of the nature of Existence-Consciousness-Bliss. Yet, are we ever happy as we should be? No, because we are ignorant of our true nature. How will we then come to realise it? By first getting to know the name of the Lord. In our general experience, we see that if we do not know the name of a thing, then, even if the thing is in front of us, we do not recognise it as such. For instance, if someone gave you

a diamond ring but you did not know that it is a diamond ring, then even though you have the ring, will you gain the joy of possessing a diamond ring? You may still be carrying a 'scarcity mindset'. Then if someone were to tell you what the ring was made of, what a thrill! What made the difference? The name! So the name has the power of manifesting the real worth of a thing.

Also the form or image of a thing is brought to our memory only when its name is heard or remembered. Tulsidasji reveals to us a unique point that even if a thing is not before us, its name has the power to bring it before our mind's eye. And even if a person is right in front of us, if we are unable to remember his name, then he seems very far from us...creating only discomfort in us till we remember the name! So if you want to keep a thing/ person close to you, keep its/his/her name close to you.

There is yet another glory in the name. The form of a thing always remains with the thing but its name can be with you too. For instance,

the Lord's form is only with Him but His name can be held on to by you. The Lord's name is the one aspect that you can keep with you and draw strength from when ever you wish. So hold on to what you can (here, the name) and progress. This is why such importance is given to *nama japa* in spiritual life.

As you keep on chanting His name with devotion, He will have to come to you. If someone persistently knocks at your door, as some salesmen do, how long can you resist opening the door? Sooner or later, you have to, at least to tell him off! If this be so with mere mortals, when you sincerely call the supremely compassionate Lord, Will He not grace you? Thus the name of the Lord has the power to melt His heart and bring Him down to your level.

*Rāma eka tāpasa tiya tare
Nama koti khala kumati sutāre*

Another unique feature of the Lord's name which

reveals even greater glory than the Lord Himself is while Lord Rama in his lifetime as an avatar did raise a few people like Ahalya, His name has purified and continues to purify and elevate the minds of countless till today.

Hence Tulsidasji says in Doha 22,

*Sakala kāmāna hinaje
Rāma bhagati rasa lin !
Nāma suprema piyūsha hrda
Tīnhaḥu kiye mana mīn !!*

As the fish never leaves water, too, such minds remain ever absorbed in His name. Thus the Lord's name can become our greatest support. There are two aspects in the epic worth focussing on- *Ramayana*-the glories of the Lord and *Namayana*-the glories of his name. Even Lord Shiva ever chants *Rama Nama* and revels in it. More of the glory of the name is revealed in and through the various incidents of the epic.

Humility is a great quality as it makes us bow down. Greater is the name of the Lord as it makes the very Lord bow down to your wishes!

Perennial Message of the Ramayana

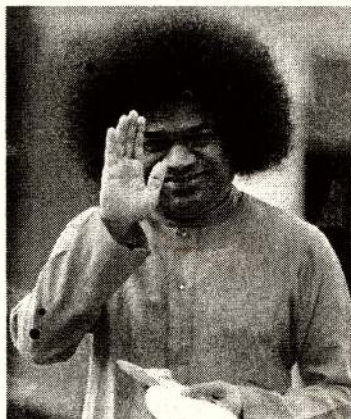
Sri Sathya Sai Baba

*Sweeter than sugar is Rama's name,
• Tastier than curds and •
Much sweeter than honey,
Full of nectarine sweetness is Rama's name,
Chant ever and anon the name of Rama. •*

The Ramayana depicts the triple qualities of Satwa, Rajas and Tamas. The relevance of the Ramayana is not confined to a particular time, place or circumstance. It is of universal significance for all times. Its relevance is not limited to India alone.

The Ramayana holds out Rama as an embodiment of ideal qualities. As a son, friend, husband, master and ruler, He was an ideal without a parallel. In the world one may be an ideal son; but not an ideal friend; one may be an ideal friend, but not an ideal brother. But Rama stands out unique as an embodiment of all ideal attributes.

One should note an important aspect relating to the breaking of the bow of Siva at the court of Janaka.

Though the bow was broken, the string connecting the two ends of the bow did not break at all, for the two ends of the bow stand for Sita and Rama-Prakriti and Purusha. In fact the bond between Rama and Sita is, Paramatma and Prakriti an unbreakable one. The Ramayana demonstrates the inseparable bond between Prakriti and Purusha.

The Ramayana has been divided into two sections: the Poorva Ramayana and the Uttara Ramayana.

The Poorva Ramayana deals with the valorous deeds of Rama, his victory over indomitable heroes like

Parasurama, Vali and Ravana. These events speak of the dauntless courage, the matchless valour and the immense physical and mental prowess of Sri Rama. The *Uttara Ramayana* (the latter half) is suffused with *Karuna* (compassion) and seeks to install the *Rama Tatwa* (the Rama Principle) in the hearts of the people.

Rama-the ideal

The *Ramayana* exemplifies the amity and harmony which should prevail among the members of a family. It extols the glory of ideal brotherhood, noble friendship and the greatness of love and affection. Rama was an ideal ruler who ruled his people with due regard to their likes and dislikes, having their welfare as his primary concern. As a ruler, Rama has no equals. He was a veritable mine of strength, virtue and love. Hence it is essential that every one should take Rama as an ideal to be emulated and derive happiness by practising the ideals of Sri Rama.

The first canto in the *Ramayana* is called *Balakanda* (the canto

describing the boyhood of Sri Rama). Sage Vishwamitra came to Dasaratha and sought the help of his two sons, Rama and Lakshmana, for protecting his Yaga (sacrifices). Rama and Lakshmana were fourteen years old when the Sage sought their help. When Dasaratha was hesitating to send his sons in view of their tender age, Vishwamitra remarked, "O Dasaratha! Swayed by paternal affection, you have mistaken them to be mere mortals, of flesh and blood, whereas in fact they are Divine incarnations. Do not give vent to sadness. They are the embodiments of Divinity. Send your sons with me without any hesitation".

The three gunas

Rama, while going with the sage, encountered three women of three different temperaments. The first woman he confronted was *Tataka* of *Tamasic* temperament. The *Tamasic* nature makes a person mistake truth for untruth and untruth for truth. It robs one of the capacity for discrimination. Rama killed *Tataka* while keeping guard over the performance of

Vishwamitra's yagna. The two brothers saw to it that the *yagna* was performed without any obstruction.

After the successful completion of the *yagna*, Vishwamithra proceeded to Mithila, accompanied by Rama and Lakshmana. On the way Rama came to the hermitage of Sage Gautama. There he absolved Ahalya of the curse which had turned her into a stone. Ahalya might be deemed a woman of *Rajasic* temperament. After imparting moral advice to Ahalya, Rama went to Mithila with Vishwamithra.

It was in Mithila that Rama encountered Sita, representing the *Satwic* quality. Having killed Tataka of the *Tamasic* temperament and redeemed Ahalya representing the *Rajasic* temperament, He accepted Sita, who represented the *Satwic* quality. The marriage of Sita and Rama is symbolic of the union between *Prakriti* and *Paramatma*. The citizens of Mithila greatly rejoiced hearing about the prospective marriage of Rama and Sita.

One of the rites in the marriage ceremony in India is

'Talambralu' the act of pouring rice on the head of the bridegroom by the bride. Since Janaka, the father of Sita was immensely rich, he arranged for the pouring of pearls instead of rice. Sita held a palmful of pearls in her hand over Rama's head. The white pearls in the palms of Sita shone with reddish splendour as her palms were of reddish hue. When she poured the pearls on the white turban which Rama wore for the occasion, the pearls shone with the white hue of the turban. The pearls, rolling down the body of Sri Rama assumed a dark blue colour reflecting the bluish colour of Sri Rama. The pearls shining with reddish hue in the hands of Sita are symbolic of the *Rajoguna*, conveying the message that one is *Rajasic* in the company of *Prakriti*. The pearls shining with whitish splendour are symbolic of the *Satwa guna*, indicating the fact that one acquires the *Satwic* nature in the company of God. The nature of persons who belonged neither to *Prakriti* nor God will be *Tamasic* persons like the colour of the pearls that rolled down from Rama's head. People of divine orientation shine with *satwic*

serenity and purity. People with a worldly outlook display *Rajasic* quality while those who are neither worldly nor Godly are *Tamasic*.

As Sri Rama was a king, His friends too were kings. Jambavan, the king of the forest, was a *satwic* friend. He became a friend of Rama out of sheer love for him. Sugriva, the king of the monkeys, was a *Rajasic* friend of Rama, who sought Rama's friendship for securing his help. It is out of desire for getting relief from his troubles and tribulations that he sought the help of Rama. Sugriva wanted his kingdom and wife to be restored to him. The third friend was Vibhishana, the brother of Ravana. He represents the *Tamasic* quality, as he belonged to a *Rakshasa* family.

Rama had three enemies, whose qualities represent the three *gunas*. The first enemy was Vali, a *Satwic* enemy. He was a *Satwic* enemy because, at the end, he acknowledged his mistakes and accepted the punishment meted out to him by Rama. Ravana was the second enemy, who harboured hatred for Rama.

He refused to acknowledge his mistake and was responsible for the downfall of his country. He was a *Rajasic* enemy because a *Rajasic* enemy never acknowledges his mistakes. The third enemy, Kumbhakarna was a *Tamasic* enemy. A *Tamasic* person is one who mistakes good to be bad and bad to be good. Rama put an end to all these three enemies.

The redeemer

Rama was the redeemer of the fallen '*Patheeta paavana*'. He redeemed and gave salvation to three characters in the *Ramayana*. They are Sabari, Guha and Jatayu.

Sabari was a helpless and hapless old woman with no one to look after her. Her preceptor told her about Lord Rama. She was yearning for the arrival of Ramachandra whom she considered to be her saviour. She was deeply absorbed in the contemplation of Rama's name at all times and in all places. One day sage Matanga said to her, "O Sabari, Lord Narayana has descended on the earth in the form of Rama. He is living in the garb of an ascetic. He will

soon be arriving here, but I will not be alive at the time of his arrival. He is an embodiment of immaculate purity. Greet him and honour him with devotion." From that day, Sabari started preparing herself for the arrival of Sri Rama. Since she thought that Rama might ask her to give him something to eat, she would gather all sorts of fruits, and to satisfy herself that the fruits were sweet, she would taste them first and keep only the sweetest ones for her Lord. That was how Sabari transformed herself into a Satwic devotee. Rama responded to her innermost prayers and in the end Sabari merged herself in Rama.

Guha, the forest chief, was another to be redeemed by Rama. Though he was a friend of Rama, his life as a forester was filled with wrongful acts, nevertheless he never gave up contemplation of Lord Rama's name. Among the fallen, he belonged to the *Rajasic* category because of his worldly life.

The third '*patheeta*' to be redeemed by Rama was Jatayu. He yearned to serve

Rama and was eagerly waiting for the arrival of Rama from the day Rama arrived at the forest, as an ascetic. A great opportunity to serve Rama's cause presented itself to him. When he sighted Ravana carrying away Sita, he fought to the bitter end to rescue Sita from Ravana. When he fell mortally wounded and succumbed to his injuries, Lord Rama performed the last rites for Jatayu, a service denied to his father Dasaratha. After crossing the seas of *Moha* (infatuation), Rama encountered in Lanka the three brothers representing the three qualities of *Satwa*, *Rajas* and *Tamas*. He crowned Vibhishana of the serene temperament, King of Lanka, and destroyed Ravana and Kumbakarna who symbolised *Rajasic* and *Tamasic* qualities.

Thirteen qualities in man

Who was Dasaratha? Dasaratha was the emperor of Ayodhya. The word Dasa ratha signifies the body endowed with the senses. These ten senses are five *Karmendriyas* and five *Jnanendriyas*. Dasaratha is the chariot drawn by the ten

senses. The three wives of Dasaratha represent the three qualities, Kaushalya symbolizing the *Satwic* quality, Sumitra, *Rajasic* quality and Kaikeyi the *Tamasic* quality.

The ten heads

Who was Ravana? Ravana is described as a demon with ten heads. These ten heads are ten vices, namely, desire, anger, greed, infatuation, pride and jealousy, *Manas*(mind) *Buddhi* (intellect), *Chitta* (will) and *Ahankara* (ego). Since these ten are present in every human being, all men are Ravana indeed! Whoever beheads all these ten heads in fact becomes a Rama. It is God alone who can behead these ten heads! When a man surrenders himself to God, all these ten heads will go and he will merge in Rama.

Four brothers-four Vedas

Who are Rama, Lakshmana, Bharata and Shatrughna? The four *Vedas* came in the form of the four

brothers to the abode of Dasaratha and sported there. Rama was the *Rig Veda* and Lakshmana, who closely followed Rama was the *Yajur Veda*. Bharata who always, delighted in chanting Rama's name, was the *Sama Veda* and Shatrughna, who obeyed the commands of the three brothers and surrendered himself completely to them was the *Atharvana Veda*. Hence the four brothers were the embodiments of the four *Vedas*.

Lord Rama was the *Pranava* itself (A U M). The three brothers are the syllables of 'A', 'U' and 'M' in *Omkaara*. Lakshmana was 'A', Bharata was 'U' and Shatrughna was 'M', and the Lord was the *Pranava*.

We can realize the sacredness of the Ramayana when we comprehend its inner significance, instead of being absorbed only in the external form of the narrative.

Discourse delivered at Brindavan on 25-5-1992

Courtesy "Dilip". April/June 2006.

Rama - The Supreme Model of Dharma

Jagadguru Sri Bharati Teertha Shankaracharya of Sringeri

We Indians have got great respect and devotion towards Sri Rama, which is why so many temples have been built, idols of Sri Rama are installed in them, and worshipped with great respect and devotion.

Normally, everyone in India knows about Sri Rama, who is believed to be an incarnation of Lord Vishnu. Sage Valmiki has written a detailed story of Sri Rama in poetic form in 'Srimad Ramayana'.

Many people read the Ramayana, worship it and arrange discourses on it. But the most important point everyone is expected to know is, what position or place did Sri Rama give to 'Dharma' in his life. If we give the same place and follow the 'Dharma' in his footsteps, then our reading the Ramayana, arranging its discourses and worshipping it will have some meaning; otherwise all that will end in hypocrisy.

Sage Valmiki said '*Ramo Vighrahan Dharma*' which means 'Dharma moved in the world in the form of Sri Rama'.

Sri Rama has shown that nothing is above 'Dharma' and followed it. Similarly, we have to follow and observe 'Dharma' in our life, come what may.

It is very easy to preach about Dharma, but it is very difficult to uphold it. From Ramayana we come to know how Sri Rama followed 'Dharma', therefore it is not correct to say that it is difficult to follow 'Dharma'. Even though he was the heir-apparent to the throne, being the first son of the reigning emperor, to honour his father's words, he gave up his claim to the throne and went to the forest. We have to understand that Sri Rama followed the dictum '*Pithru Devo Bhava*' in its letter and spirit.

When Vibhishana sought refuge and protection, on the

eve of the war between Rama and Ravana, without inquiring who and what he was, Sri Rama gave asylum to Vibhishana, who was the brother of his arch-enemy. Thus Sri Rama followed the principle of "*Sakyadeva prapannaya thavasmeeethi cha yaachathe Abhayam sarva bhoothebhyaha dadamyethad vratham nama.*" He also stood by his word and upheld 'Dharma' without looking to conveniences or circumstances.

After Sri Rama, there have been many kings who have ruled this land, but has anybody built temples and worshipped all those kings? After thoroughly reading the Ramayana, our ancestors summarized its moral in these words "*Rama - vadva - thirthavyam, na-Ravana-va-vath*" - live like Rama and not like Ravana. Follow the path of Dharma". People ask that if one hangs on to 'Dharma', would it be possible to lead life in these days and get the modern comforts? Our scriptures have answered this question.

Though the wicked and unlawful gain in the beginning and enjoy the fruits of their unlawful gain and surpass the

persons who follow the Dharmic path, in the end they get destroyed. "*Adharmeni dhathe thaavath thatho bhadrani pashyathi, thatha hasapathnan jayathi samoo lasthu vinashyathi*". There is no doubt about it. It is idiotic to believe that one can gain by unlawful means. Examples of this are Ravana of Ramayana and Duryodhana of Mahabharata. Both of them had their hey-days, by following unlawful and adharmic ways of life, but ultimately got destroyed completely.

It is said that Anjaneya was wonderstruck after seeing *Swarnamayee* Lanka (Golden Lanka). Had Ravana followed the Dharmic path none could have won over him in all the three worlds.

By reading '*Kiatharjuneeyam*' one can understand how Duryodhana gained the goodwill of his subjects. Because of his unlawful actions he was destroyed along with his kith and kin. In the beginning Yudhishtira suffered, but in the end, success followed him.

These examples show what the result will be of

following a lawful and unlawful (dharmic and adharmic) way of life. In spite of tremendous difficulties, Sri Rama did not stray away from Dharmic life. He is the pole star for us to follow, on the

path of Dharma. If we can follow even a millionth part of that Dharma which Rama exemplified, our lives will be worth living.

Courtesy: Bhavan's Journal

रामो राजमणिः सदा विजयते रामं रमेशं भजे ।
 रामेणाभिहता निशाचरचमू रामाय तस्मै नमः ।
 रामान्नास्ति परायणं परतरं रामस्य दासोऽस्म्यहं ।
 रामे चित्तलयः सदा भवतु मे भो राम मामुद्धर ॥

"The supreme among the kings, Sri Rama, is ever-victorious. I sing in praise of Rama, husband of Goddess Lakshmi. My salutations to Rama who destroyed the entire army of the Rakshasas (demons). There is no greater succour than Rama. I am the humble servant of that Sri Rama. May the mind always be immersed in that Rama. O Rama, please sublimiate me upward."

(Ramaraksha Stotra)

कोसलेन्द्रपदकञ्जमञ्जुलौ कोमलावज्जमहेशवदितौ ।
 जानकीकरसरोजललितौ चिन्तकस्य मनभृङ्गसङ्गिनौ ॥

"The lotus feet of Sri Rama (the Lord of Kosala), charming and delicate, are adorned by Brahma and Lord Siva and fondled by the lotus hands of Janaka's daughter and are the haunt of the bee-like mind of the contemplative."

(Manasa, Uttarakanda 2)

Why Study the Ramayana?

Dr. Bangalore Sureshwara

'The Ramayana and other Hindu texts need to be applied to our lives by following the examples set by the heroes (and heroines). One must study the original version or any authoritative translation. The optimum and yet a simple approach to understanding Ramayana is through what it is identified as the "osmosis method". The osmosis method is simply a little by little absorption of the story and events, by our understanding of the incidents and individuals as they unwind in front of us throughout our reading of the story of Sri Rama.

There is no such thing as an average level of understanding. The level of understanding is different for each and every individual. It depends on the individual's background as related to the level and years of exposure to the various Hindu Scriptures. The key element in osmosis is that the individual actually absorbs the story of Sri Rama into his or her mental system. What it means is that reading

and re-reading, not mechanical, but as a labour of love and devotion, will slowly but surely result in the reader visualizing the very happening of Ramayana in front of his or her eyes. It will be like witnessing a real life event as it unfolds in front of the eyes. The individual becomes a part of Ramayana.

The understanding of the theological, historical, human, divine and other aspects contained in the Ramayana is not an impossible task. But the understanding of the many aspects are functions of the various individual human ingredients such as devotion, dedication and discipline. The devotion to Sri Rama is the primary ingredient that one must possess in plenty for the understanding of Ramayana. Lack of devotion makes any attempt merely a mechanical or monotonous reading of the sacred scripture.

• Dedication here connotes dedication to the truth of the

true understanding of Ramayana. Dedication means a deep desire to penetrate the story to absorb the intricate detail contained in the real life-drama of Sri Rama. Discipline requires a commitment to continue to read and re-read passages, paragraphs, and pages even when they seem to appear difficult to comprehend or even confusing. Discipline governs a patient approach to go through a web of details and wealth of information. Discipline requires using every human faculty needed to integrate or synthesize what may first appear to be plain inconsistencies or confusion into a consistent and comfortable conclusion or understanding.

All this is achieved if each and every individual reminds herself or himself that the objective of understanding Ramayana, or truly experiencing Ramayana will be achieved, regardless of one's personal and family worldly problems, conflicts or other obstructions. There are no time deadlines. The only deadline is to make it possible the dream of achieving oneness with Sri Rama.

Ramayana is a timeless and universal epic. Hindus consider it as sacred and sacrosanct as *Rig, Yajur, Sama and Atharva* Vedas. It is Hinduism or Vedic Dharma written in the form of the life-story of Sri Rama. Ramayana clearly synthesizes the two fundamental Vedic axioms of *Karma* and *Dharma*. Many have tried to define in modern terminology the word *Dharma*.

Many centuries of effort has gone into defining in English language the twin terms of *Dharma* and *Karma*. Yet today they cannot be completely and comfortably defined in English. However, in experiencing Ramayana, we will come to understand

that Dharma is the Vedic discipline that elevates a person into an ideal or divine character. If we now add Karma into the picture, the ideal character moulds itself into a real or human character.

The Ramayana constantly exposes us to the twin Vedic axioms of Dharma and Karma. We understand from the Ramayana that Dharma and Karma are the two pillars of human life. The two pillars are independent, but yet are somewhat interdependent. They are also coupled in our lives. Each influences the other. Each complements the other. Each challenges the other. Karma takes over in our lives regardless of the level of our adherence to Dharma in our lives.

The Vedic axioms of *Dharma and Karma* are unequivocally the primary or fundamental components of Hindu theology, regardless of whether the school of thought is Vaishnavism, Saivism, or others. The Ramayana provides an external message for all, that each school of thought must co-exist, complement, and correlate

each other, through the Vedic axioms. The Vedic axioms reinforces the divine message that they must neither compete nor conflict with each other. The lessons we learn from Ramayana is that competition and conflicts are alien to Hindu traditions. The story of Sri Rama or the Ramayana is not the exclusive heritage of any one or more branches of Hindu schools of thought. Acharyas or individuals who do not comprehend this simple but powerful message of the Ramayana need to do some real soul searching. One needs to study, understand, adopt, and apply the message of Ramayana, and not merely read or recite it.

The study and understanding of classical *Upanishad* in the *Vedas* is a challenge of high order for most Hindus. Therefore, it is very necessary in the twentieth century and beyond that before any one even attempts to peruse Hindu theological texts, they must become very familiar with the fundamental text of Hinduism, which in today's troubled times is clearly the Ramayana.

Courtesy: Bhavan's Journal March 1999.

Valmiki's Rama

The Mahaswami of Kanchi
Sri Chandrasekharendra Sarasvati Swami

There is a sloka about the
Ramayana

*Vedavedhye pare pumsi jaate
Dasharathaathmaje
Vedah Praacheta
saadaaseet
Saakshaad Ramaayana-
atmanaa*

When the One, who is to
be known through the Veda,
was born as the son of
Dasharatha, the Veda itself
took birth as the Ramayana
of Valmiki, the son of
praachetas.

The Vedas talk of many
things. But all of them point
only to one thing. But then
why should the Vedas talk of
many things just for the sake
of driving home to us the one
reality? We comprehend a
thing by references to many
things (eg. colour, size, etc.)
Yoga (physical or psychic
control), meditation, concen-
tration, Yagna (Sacrifice) and
performance of duties
ordained by the scriptures - all
these lead to one enduring,
unchanging substance only.
All other things change, the

things that are illusory and,
finally, that illusion also
disappears.

If we want to realise the Truth
posited by the Vedas, we have
to keep it in our mind
constantly. By way of help to
such constant remembrance,

we need to discipline our mind through *yagna*, *tapas*, *dharma* and by undertaking such activities as digging wells, building temple towers, etc. There are bound to be obstacles to the performance of these activities. But when accomplished, despite all the difficulties, with a singleness of purpose, the mind gets purified and opens itself out to realise the Truth. Such activities as digging wells are called 'Poortha'. *Yagnas* which are performed are called 'Ishtham'. Thus we talk of 'Ishtapoortham'.

Those who are born in the Vedic tradition should seek the truth through Ishta and Poortha. These are not ends in themselves. They lead to the purity of mind, by controlling the thought-waves of the mind - Chitta vritti nirodhaha - which, in turn, helps to realise the Truth.

As we progress on the path to Truth, we may do well to apply two tests. One of them is to ask ourselves: "Am I seeking anything other than the Truth?" The second is the total absence of the vacillations of the mind.

We cry over, or suffer silently, our sorrows. We need some exercises or controls to prevent the mind from being affected by our sorrows or loss of respect. This is analogous to the physical exercise that helps the growth of the body. The Vedas prescribe the 'exercises' for the control of the mind. If we follow the prescriptions of the Veda, the mind is freed from sorrow. This state is called *Yoga*. Says the *Gita* (VI - 23)

*Tam vidhyaad dukkha samyoga
Viyogam yogasamjitam
Sa nischayena yuktavyo
Yoga-a-nirvinnachetasaa*

Freedom from sorrow (or pain) - that should be known by the name of *Yoga*. This *Yoga* must be resolutely practised with an unwavering mind.

'*Samyoga*' means union. '*Viyoga*' means release. It is freedom from sorrow that is called '*Yoga*'. We cannot avoid sorrows - they keep on coming. But with the practice of *Yoga*, sorrows do not affect us, like water on a lotus leaf.

Desire, anger, delusion - all these are impurities. When these impurities are removed from our mind, we attain that thing which is higher in value to everything else and inferior to none.

'Tiruvachakam' says - 'One becomes Siva if the mind's impurities are removed'. Kalidasa in his *Raghuvamsha* also says that each one of us has to attain that state of *Yoga* by disciplining the mind.

This state is not attained at one bound. It has to be reached step by step.

When young, all the *shastras* have to be learnt.

शैशवेऽभ्यस्तविद्यानां

Shaiṣhave abhyasta Vidhyanaam.

As one grows older in years, as a youth, one should get married. Marriage is for keeping up the family line as well as helping other creatures of God.

यौवने विषयैषिणाम्

Yauvane vishayaishinaam

Then comes the stage when one has to seek the counsel of the wise and

perform penance. The scriptural injunctions have to be followed to attain the one without a second.

वार्धके मुनिवृत्तीनां

Vaardhake munivritteenaam

योगेनान्ते तनूत्यजाम्

Yogenaante tanutyajam

The body should be discarded along with *Yoga*. *Yoga* means release - freedom from pain. This final act of leaving the body should be done when one is totally happy, without a taint of sorrow.

Sri Rama who formed the very substance of the *Veda*, was one such person who, following *Dharma* steadily, remained unaffected by sorrow of any kind. The word '*Rama*' itself means one who is happy.

Rama is the embodiment of *Dharma*, says the *Ramayana*. And *Dharma* is the quintessential teaching of the *Veda*.

When boys leave their homes in the villages for education in cities, their mothers send with them a

package of eatables. What did Kausalya think of sending with Rama? Not certainly eatables, as they would not last for fourteen years. Some money? No, what could he buy in the forest? A bag or two of rice? No, how long would it last? Then Rama, would not be staying in one place. Finally, she decided on telling him:

*Yam paalayasi dharmam tvam
Dhriti yaa cha niyamenacha
Sa vai Raaghavashaardhoola
Dharmastvaambhirakshatu*

O Tiger of Raghu's race, nay that *Dharma* protect you the *Dharma* that you are following with courage and in conformity with rules.

(*Valmiki Ramayana - Ayodhya Kanda*)

Even Lakshmana appeals to his brother, "All your troubles are due to your attachment to *Dharma*: Why Don't you discard it?" But Kausalya the loving mother, does not say so. She wants her son to stick to *Dharma*. And Rama is steadfast in his adherence to *Dharma* till the very end."

The Veda teaches all that is the best. The very substance of it is Rama, the *Para brahman*. Thanks to the advice of Samarth Ramadas, who was devoted to Rama, Shivaji observed the principles of *Dharma* in the conduct of war. He ordered that the destitute women, who became victims of war, should be taken care of and no injury done to them. Thus, those who are devoted to Rama will be free from the impurities of lust and delusion. They will not slip from the path of *Dharma*.

Translation from the
original Tamil by

V. Sivaramakrishnan

Sri Rama of Kamban

(Kambanin Raman)

- V. V. S. Aiyer

In three or four places, Valmiki has deified Rama. Even these passages, however, modern critics regard as interpolations. But, how-so-ever this may be, everywhere else in Valmiki's Ramayana, Rama is only the valorous prince, perfect in virtue, but nothing more than a simple man. In Kamban, however, it is rare to meet with any reference to Rama which does not indicate his divinity. He is the Supreme Lord, he is Narayana, he is the one that sleeps, the sleep of wakefulness, in the Ocean of Milk, he is the Great One whom even the Vedas have not seen. If he runs after the golden deer, 'he sets forward the foot that measured the three worlds.' Rama and Sita love each other at first sight, 'is it not the meeting again of those that were together in the Ocean of Milk and were separated only for a while?' It is the same from beginning to end. But this constant deification of Rama does not stand in the way of the most human emotions being attributed to him. He feels all the anguish of separation

from Sita. He is stunned on hearing of the death of his father. He is affected by the simple affection of Guha and the self-reproach of Bharata. He weeps at the fall of Lakshmana in one of his encounters with Indrajit, and is beside himself with grief at the report that Indrajit had murdered Sita. And yet we do not feel that there is anything unnatural in Rama's human acts and emotions. There is the same mingled divinity and humanity about Kamban's Rama as about the Christ of the Gospels and of the Paradise Regained.

The fascination which the character of Rama has exercised upon the mind of Hindustan is a measure of the great art with which our poet, among others, has delineated him. Rarely has literature anywhere taken upon itself the task of creating such valour and such virtue. And still more rarely has it risen to the level of such a creation.

And what a character is that of Rama! All the qualities that belong to the hero are to

be found in him to perfection. He is the very personification of valour. He is not elated even when the imperial crown is offered to him. Valmiki's Rama announces to his mother the fact of this prospective coronation with just a touch of joy. And to Lakshmana he said with greater expansiveness.

"Rule thou this kingdom with me, O Lakshmana. This fortune is for thee too who art my other self. Life and the crown I desire for thy sake more than for myself."

But Kamban takes care not to put even these words into the mouth of Rama. He says:-

"When Dasharatha had finished the Lotus-eyed One was not elated, neither despised he the gift. But, feeling that it was his duty to obey his father's commands, he consented!"

After this, Kamban does not allow Rama to speak to Keikeiyi. By this, Rama is made to appear more stoic than in Valmiki. The poet, as the reader is aware, draws pointed attention to this stoicism at this place. And he

recalls it again to our mind when he describes Sita's thoughts while she is a captive in Lanka. She would think, he says,

"On that face, which, both when asked by his father to accept the imperial crown as well as when commanded by his mother to leave all and live a forest life, like the pictorial lotus was ever the same!"

Another effect of this stoical calmness is that Rama not only does not himself accuse Kaikeyi anywhere, but deprecates others accusing her. When Lakshmana rages against her on hearing of Rama's exile for the first time, Rama calms him saying,

"They blame not streams if water sometimes fails; blame thou not then our king, nor her our mother; 'tis fate that drives us on, my brother! Why then this rage?"

A fine sidelight is thrown on this trait in Rama's character when the poet makes Bharata say to his mother, when she announced to him that she had exiled Rama for his sake,

"Thou livest yet! And still my
 spell-bound hand
 Leapeth not forth to finish
 thee! Did not
 I fear that Ram, my
 sovereign, would resent
 The deed, shall ev'n the
 name of mother stay
 My arm from slaying thee!"

Note here how the poet
 raises Rama in our estimation
 by making Bharata say that
 Rama would never tolerate
 the slaying of Kaikeyi even for
 her triple crime.

But it is not only that Rama
 forgives Kaikeyi her evil, He
 retains his former love for her
 even in his exile. For among
 the many things that Sita
 wants Hanuman to remind
 Rama about, she says,
 "And when I had a parrot
 fair I loved,"

I asked my Lord what name
 he liked to give

To her, And he with
 tenderness replied,
 'Give her my virtuous
 mother Kaikey's name.' "

If Rama, however, is a
vairagi when it is a question
 of his own personal fortunes,
 he is tender as a woman
 when he sees others suffer.
 Thus when he sees
 Lakshmana's princely
 hands engaged in building a
 cottage for him in the forests,
 he exclaims to himself thus,

"The flower-like tender feet
 of Janaka's child

Are strong enough to tread
 the jungle paths;

• And Lakshman's hands are
 skilled to build for us

A tasteful cottage home. Ah,
 those whom Fate

Has helpless cast upon the
 world, what's there

That they'll not learn to do!"

रामं लक्ष्मणपूर्वजं रघुवरं सीतापतिं सुंदरं ।

काकुत्स्थं करुणार्णवं गुणनिधिं विप्रप्रियं धार्मिकम् ।

राजेन्द्रं सत्यसन्धं देशरथतनयं श्यामलं शांतमूर्ति ।

• वंदे लोकाभिरामं रघुकुलतिलकं राघवं रावणारिम् ॥

*I bow my head in reverence to Rama who is the elder of Lakshmana, the
 supreme of the Raghu dynasty. The consort of Sita, exquisitely beautiful, the
 darling of the dynasty of Kakutstha, ocean of mercy, repository of virtues, lover of
 brahmins, highly devoted to duty, emperor of emperors, steadfast in truth, son of
 Dasaratha, dark - grey and peaceful countenanced, the most beautiful of all the
 worlds, the jewel of Raghu dynasty, Raghava and the enemy of Ravana.*

Excerpts of the "Dew Drops of Divinity."

(culled by Swamini Saradapriyananda presented in the
Rama Navami Issue of the Voice of Chinmaya).

Of the ten avataars, the sixth one Rama avatara, is fully humane and ideal, fit for every man to imitate and evolve into. Rama with his human qualities and frailties is nearer to man, and any man with effort can try to follow Rama in his life. He was the ideal son, brother, husband and friend, who did not differentiate between the learned and the illiterate, the cultured and the brutish, the friend and foe. He was God in human form sacrificing His comforts to do what is right. He was man at a divine level rising above the weakness inherent within. He naturally has become the cynosure of the renunciates as well as grahasthas.

Let us take a few examples of the dew drops that Swamini amma presented

a) Tyagaraja Swamikal, the great and renowned doyan of Carnatic music, was a great devotee whose entire life was dedicated to Sri Rama. He

regularly and ardently worshipped Sita, Rama and Lakshmana along with Anjaneya. People were attracted by his devotion. His elder brother was jealous of him. One night when all were asleep, he stealthily entered the house, stole the idols and threw them into the Kaveri river. When Tyagaraja found this out he was distraught with sorrow and went on a long pilgrimage. He found His Rama everywhere-- in all the temples. One night, Sri Rama appeared to him in a dream

and instructed him to return home for Sri Rama Navami. Tyagaraja made haste to obey the instructions, He reached the banks of the Kaveri river a day before *Sri Rama Navami*. He had only to cross the river to reach home. But on that day the river was in spate and the boatmen were not willing to ply their boats because it was risky. Tyagaraja smiled, "O Lord, you order me to reach home by *Sri Rama Navami* and now create floods. Are you testing my faith in you?"

Thus exclaiming, he plunged into the river with arms uplifted in salutation and Rama's name on his lips. The strength of his faith was such that Tyagaraja moved on, oblivious of all danger, his heart vibrating with *Rama Nama*. As he was nearing the bank, the idols of Sri Rama, Sita, Lakshmana and Anjaneya were thrown up by the flood waters into the uplifted hands of Tyagaraja. He burst out in exhilaration of joy singing,

"O Lord of my heart and life,
Have you walked in to save and
protect me?"

b) For Samartha Ramadas, the mantra "*Sri Ram Jaya Ram Jaya Jaya Ram*," was a powerful japa that integrated his whole personality and made him the builder of a mighty Hindu nation standing for righteousness. The expansive empire built by Chakrapati Shivaji was under the ochre flag inspired by Samartha Ramadas.

c) Tulsi Ramayana shaped Rama as the Divine Being, always conscious of His divinity and yet behaving like a man for outer appearances. He remembered the number of times He came down as *avatara*, and the many more times He would be coming again. The devotion in Tulsidas was portrayed as the concept of the Supreme in human form.

Prayer to Sri Rama in *Tulsi Ramayana* is easier than to Sri Rama of *Valmiki Ramayana*. Valmiki, while relating the whole story, speaks of the many apparent lapses in Rama's nature - namely his sorrow at the loss of his wife, killing of Vali from behind the tree, his demand for the *agnipravesa* of Sita after killing Ravana; and the final ignoble act of abandoning the

purest of all Sita, even when she was pregnant. These are inexplicable and difficult to approve. But Tulsidas the devotee, softens all these harsh corners in Rama's life and presents a lovable, adorable Being who is flawless, and divine.

d) Ramadasa's devotion was different. He renovated the famous temple of Sri Rama in Bhadrachala. He was a District Collector of Tanisha, the Nizam of Hyderabad. He collected twelve lakhs of rupees as taxes from the people and used it up in renovating the temple. When Tanisha came to know of it, he got Ramadasa arrested and threw him into prison for twelve years. Ramadasa while languishing in the jail, picked up many a quarrel with his *ishta* Sri Rama.

"Hey Rama, whose wealth do you think it is!

You enjoy all the ornaments I gave you.

I gave you a locket which costs ten thousand!

To Sita I gave a locket like a leaf,

For that, it cost ten thousand grand!"

When a devotee quarrels with his *ishta devata*, it is part of his devotion. Rama did not get angry. Accompanied by Lakshmana, he came to Tanisha, disguised as servants of Ramadasa, repaid all the money on behalf of Ramadasa and disappeared.

e) To Mahatma Gandhi, *Rama Nama* was all important. When he became the leader of the nation struggling for independence, "*Raghupati Raghava Rajaram*" became the song to stir the Soul of India. *Rama Rajya* became the slogan to drive away the tyranny of the foreign yoke.

These examples show the power of prayer. In the name of Rama, it is the infinite Self that is being invoked by all of us in varying degrees. As our maturity grows so will our invocation grow; as our invocation grows, so will be the response from Lord Ramachandra. He is all in all to His devotees, doing their bid, saving them from difficulties and guiding them to righteous actions and finally giving them a place within Him.

The Significance of the Dharma Ratha

Sivanandini Duraiswamy

The significance of the Ramayana is very relevant to us even today. The Rama-Ravana battle is the eternal conflict between good and evil, the noble and the wretched, the righteous and the wicked. In our journey through life there are moments of such conflicts and Sri Rama's beautiful message to Ravana's brother Vibhishana and through him to humanity, teaches us how to face these conflicts. As in the Baghavat Gita, here too the scene of the Upadesha was a battle field where Sri Rama and Ravana in Sri Lanka were poised against each other in battle.

Vibhishana tried to persuade his brother Ravana not to indulge in the adharmic exercise and give up his immoral action of forcibly keeping Sita in the palace. He failed miserably and then decided that he would be on the side of dharma.

In the battle field he saw Sri Rama on one side with no armour, no chariot but only with his bow and arrow while Ravana was fully armed and equipped in his chariot, the Yuddha ratha, on the other side. Knowing his ruthless brother Ravana, Vibhishana was concerned for Sri Rama's safety and asked, O Lord how will you be able to conquer this mighty Ravana who is full of revenge and anger." In response, the Lord gave the beautiful message of the Dharma Ratha, to Vibhishana saying,

"My ratha is the Dharma Ratha, the Chariot of Success. In the battle of life one needs courage and steadfastness which are characteristic of this ratha to face the challenges of the world. Through this chariot I will gain real victory over Ravana. It is totally different to the physical chariot."

The pen picture of the chariot as drawn by the poet Tulsidas was itself one of

strength. The wheels of the chariot "chaaka," are valour and fortitude. It is only by means of these two qualities that one can move to face all the external challenges and difficulties of life. The flags on the chariot are 'satya' and 'seela' - truthfulness and good character. Just as every war chariot has its flags and as long as the flags are seen flying, then victory and safety of the warrior are assured. Similarly when one is firmly adhered to truthfulness and goodness, then he will be ever safe and victorious in life.

The horses of the Dharma Ratha are strength, discrimination, self-control and concern for others. These four make up one's moral values. For example in the story, Ravana was overwhelmed with a desire for Sita and through fear had to disguise himself to kidnap her while Sita with all her frailty, stood her ground fearlessly because of her inner strength and self-control. Strength and self-control are the horses that draw the chariot forward but they

need to be reined in so that they are under control - the ropes of restraint consist of forgiveness, compassion and equanimity.

The Dharma Ratha in each one of our lives moves forward through valour and fortitude helping us to face the inner battles while our strength and ability help us to face the external challenges of life.

In the Baghavat Gita, the Charioteer is the Lord within, the Atman; but in the Vibhishana Gita, Sri Rama says, "*Isa bhajana saarathi*," - the Charioteer is the personification of one's devotion to the Lord. Devotion to the Lord and faith in Him are important without which the battle will be lost. Through devotion and faith one surrenders fully to the Lord and He will unfailingly guide our chariot, the Dharma Ratha to success. In the battles that one faces in life and the many Ravana encounters, it is the Dharma Ratha that brings success.

The Rama nama Charm as told by Tyagaraja Swamigal

His mode of Prayer

Through the intense stillness of early dawn, emerging from the waters of the Kaveri came the ringing sound of the incredibly beautiful prayer of yearning of Tyagaraja Swamigal.

*"My body is your favourite abode,
My steadfast mind is the golden throne for you - asana.
My meditation of your blessed feet is the holy Ganga water for you - abhisekha.
My loving devotion is the garment for you - vastra.
My praise of your great glory is the sweet smelling sandal paste for you - gandha.
My chanting of your sacred names is the full-blown lotus flower for you - pushpa.
The effect of the past misdeeds is the burning of the incense before you - dhupa.
My devotion to your holy feet is the all-day light burning before you - deepa.
The fruit of my devout worship is the offering for you - neivedya.
The permanent happiness that I derive is from you - taambula.
Your dharshana is - deepaaradhana.
This is the true worship done by your devotee Tyagaraja.
O Raghunatha, protect me."*

The Name of the Lord is beyond reckoning and it is the key to success in one's search for consolation, courage, illumination and liberation. Saint Tyagaraja sings of the chanting of the Lord's sacred Name as the Pushpam, the devotion to the Holy feet as the Deepam and the Darshana as Deepaaraadhana and he concludes in requesting for the glorious vision of Lord Ranganatha, offering the fruit of his devout worship as Naivedya, an offering to Him.

Saint Tyagaraja learnt the mantra, *Sri Rama* and the importance of chanting the Lord's name - *naama sankirtan* from a devotee of Lord Sri Rama. He was also told that he should cultivate *naama smarana* and repeat the Lord's Name, nine hundred and sixty million times, so that he could attain *moksha*. He was charged with spiritual fervour and he poured out his yearnings for Sri Rama in garlands of *naamams* and was able to fulfil this task in twenty one years. Singing incessantly the Name of Sri Rama created vibrations helping him to commune with Sri Rama. In his own inimitable way he taught humankind his experiences of the eternal Truth through *raaga*, *svara* and *saahitya*. In all the *kirtans* in his repertoire one can see that the theme is *bhakti* and the *saahitya* essentially *Rama naama*.

Saint Tyagaraja has thus shown us as several others had done earlier that the Lord's Name has the power of burning sins, counter-acting bad *karma* and bestowing everlasting peace, just as fire has the natural property of burning down things.

We are often reminded that constant repetition of the Lord's Name will stand us in good stead especially in the dying moment of a person. Sri Krishna says in the *Baghavat Gita*, that whatever thoughts become dominant in the dying moment, will determine the character of the next birth. This is a fundamental pattern. Thus if we have the Lord's Name on our lips as life ebbs out, our soul would evolve to a higher position on its onward journey to *moksha*. But such a thing is certainly not easy to achieve, unless we are used to this practice of *naama smarana*.

As Saint Tyagaraja was growing older, he was initiated into *sannyasam* and was given the name of *Naada Brahmaananda*. Tradition has it that he himself told his disciples that the following morning Sri Rama will come to take him back into His fold. Singing the *kirtans* "*Paramaatmudu*" in *Vagisvara raga* and "*Paritapamu*" in *Manohari raga*, he became one with Lord Sri Rama - the finale of a beautiful blessing to a devout *bhakta*.

Guru Bhakti and Mantradeeksha

Sadhaka

The Shelter of Safety is all-important to man. It is then that the fears, the miseries and the delusions in man could all go and at the same time, he could reform his values and ideas, strengthening his inner being. Kabir the mystical poet with a world of insight spoke of the necessity for safety and the steps to achieve it in the poetic lines -

"O Brother my heart yearns for that true Guru, who fills the cup of

True love and drinks of it himself and offers it then to me.

He removes the veil from the eyes and gives the true vision of Brahman:

He reveals the worlds in Him and makes me hear the Unstruck Music:

He shows joy and sorrow to be one; He fills all utterances with love.

He then says,
"Verily he has no fear,"

Who has such a Guru to lead him to the Shelter of Safety!"

As Kabir's spiritual practices increased, the yearning for a Guru was felt and tradition tells us that he approached Swami Ramananda. This Swami rejected him perhaps because he was a Muslim! Kabir's yearning was so great that he lay down on the steps of the Ganges in the darkness before dawn when the Swamiji would come there for his holy bath in the river. Unaware that some one was lying there, the Swami stepped on him and stepped back saying, "Rama Rama." This was mantra deeksha and Kabir held on to the Name of the Lord for the rest of his life. Unknowingly, the Guru had guided him.

It was Kabir who had said that if God and Guru are to appear before him, he would bow down to the Guru first because it was he who showed God to him. However, God and Guru were really not different. In one instance he says, "When 'I' was there, Guru (the Lord) was not there; now Guru (the Lord) is there, 'I' am not.

The path of love (devotion) is narrow, "two cannot walk there."

According to Kabir, the moment the Name of Rama enters the heart and japa is done deep within oneself, the mind gets purified and all sins namely desire, anger, greed, delusion, vanity and jealousy disappear.

To Kabir, the Lord's name was all important. This is aptly described in the words -

"Laying studies aside,
Into a stream the books

Kabir threw.
Out of alphabets fifty-two,
He memorized *ra, ma*

- only two."

Kabir's Rama is not the Rama of the Puranas nor the Rama with form. His Rama is beyond words, beyond all conceptualizing, beyond the known and the unknown. When one keeps doing japa thinking of Rama alone, he attains His very nature - this is the highest *Advaitic* Truth which is indicated by Rama.

To him, Rama was within like the fragrance in a flower, like oil in the sesame seed and he says -

"Your Lord is in you, don't search for Him elsewhere, if you understand

rightly, stay at home, close your eyes and see Him."

"Wherever I look, I see the hue of my beloved, I went looking for His radiance and became transformed into it myself."

Kabir was a universal phenomenon born to serve God by serving His creatures. Saints like Kabir belong to all times and to all nations. They transcend the bonds of communities and conventions, place and time. He wove the fabric of unity. Legend has it that even as he learnt to weave at his foster father's loom, Kabir began to sing his famed bhajans reverberating with spiritual beauty. He sang of the beatitude that universal love bestows and of the brotherhood of man. The compelling power of his songs brought different communities closer than ever.

When the end came, both the Hindus and Muslim devotees who called him Rama and Rahman respectively disputed as to how the last rites should be performed. Upon lifting the shroud, they found to their amazement, a heap of flowers in place of Kabir's body - a truly colourful end woven around the mahatma.

Lanka of the Ramayana

Kithi C. Mody

Kirthi C. Mody, a former Vice President of the Chinmaya Mission translated the *Ramayan Ki Lanka* (place names in Sri Lanka associated with the epic) written in Hindi; this is now rewritten for the Voice of Chinmaya.

According to M.D. Raghavan, the opinions of some scholars not withstanding, that the Lanka of Ravana lies submerged in the sea, Ceylon is full of reminiscences which unmistakably link scenes and stories with Ravana and his days. All over the central uplands of Ceylon, amid the gorgeous setting of thickly wooded hills and glorious valleys, there are spots intimately associated with stories of Ravana and his deeds and of Sita and her sojourn in Lanka. They suggest irresistibly the identity of Ravana's Lanka with the island of Ceylon.

One of these spots is the **Ravana Ella Cave**. Traditions relating to the Cave are rife all over the highlands of the district of Bandarawela.

Mystery surrounds the Cave; folk tale has it that it is the place, "where elephants go to die." The Cave is difficult of access and may have been an ancient stronghold, supposed to have had a secret passage to Sita Eliya, and legend names it as the last retreat of Ravana. Sita Eliya is an extensive plain spread beyond it. Opposite the Ella Rest house is the Ella Pass, up the zig-zag paths of which one climbs until the rocky walls of the pass gradually close in and Ravana's Cave comes to view amidst primeval geologic formations, mountainous and towering. It is difficult to enter this cave now but according to traditional belief, there existed a secret passage through this cave for Ravana to go across to Sita Eliya.

About a mile away is the **Ravana Ella**, "Ravana's waterfall," with a drop of 90 feet, flowing away into the valley below. With the heavy rains that fall during six months of the year, much of the Cave floor is damp. Advancing inside, the roof of

the Cave closes in and the existence of a secret passage, however, is doubtful. Whether a secret passage from it once existed or not, Sita Eliya holds the key to the story of the days of Ravana more than any other place in Ceylon. Legend has it that it was here that Sita passed her days of melancholy sojourn in the island in captivity in the palace of Ravana.

It is a charmingly undulating plain, fringed with thickly wooded ranges of hill of, variegated with picturesque water-falls, and silvery rivulets rushing down the hill-sides, dotted with rhododendron bushes tipped with clusters of crimson flowers. Beyond are steep mountain ramparts with thickly wooded tops, haunts of the leopard and the sambur. The scene is a vast amphitheatre of hills and dales and if the classic Trikuta Mount of the Ramayana is anywhere in Ceylon, it is here in the glorious city of Ravana with its fortresses, its lovely groves and terraced gardens similar to the nearby Hakgalla Gardens. The site, commanding as it does the natural approaches to the valleys on all the four sides,

was ideal for the Rakshasa King, Ravana, to choose for his fortified mountain capital.

A small shrine dedicated to Sita situated on the main highway to Badulla from Nuwara Eliya is the **Sita Amman Koyil** which has sprung up in the past several decades with the Hakgalla Gardens in the vicinity. This is an area of entrancing beauty which may well have been a cross-section of the Asoka Vanam where Sita is said to have spent her days of captivity guarded by Rakshasis. There is a perennial stream of water flowing by the shrine which is believed to go underground for a very long distance and surfaces again.

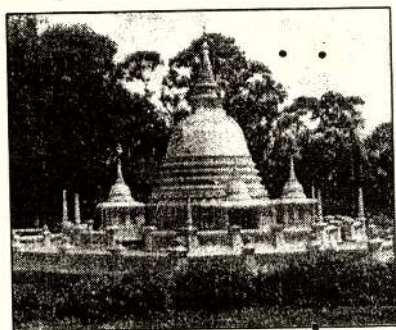
The Sita Amman Koyil of today is a humble tribute in perishable brick and mortar to the memory of the immortal Sita. But a memorial for all time is the picturesque brook rushing by with a local reputation as Sita's favourite haunt. We may conjure up our imagination and see Sita sitting pensively on the banks of the stream or taking her morning bath in the cool refreshing waters of the

sheltered cave. This perennial stream gushes down the hill side eddying downwards and disappears to emerge in the sheltered cave.

Very close to the Sita Amman Koyil is the **Hakgalla** botanical gardens surrounded by enchanting beauty. It is believed that this is the place where Sita was kept in the closing days of her captivity and was part of the Asoka Vanam referred to in the epic.

Maligatenna is a small hamlet seven miles off Bandarawela belonging to Ravana where Sita was brought and released after the death of Ravana.

Divarumpola Vihara is a well known temple situated a few miles away on the road from Welimada to Palugama. In the precincts of the temple grows the age old "divarun

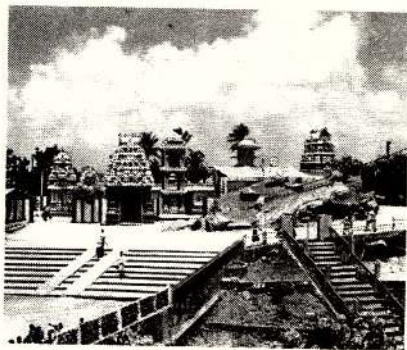
gaha" or the tree of vows. There are many ancient folklores associated with this long standing temple one of which is connected to Sita. In ancient times there was a Banyan tree standing at this spot whereas there is now a Bo tree situated in the same place. It is believed that when Sita was released from the prison of Ravana, she was brought to this spot and in spite of innumerable attempts made by Ravana to win her, she had maintained her indestructible trust in Rama and taken a vow to remain chaste. Even today people come from long distances to this Vihara to take holy vows and fulfil their wishes. Colourful cloth streamers hung on the trees are a testimony to the tradition of vows being taken.

A good portion of land around Sita Eliya is known as "**Patna**" land. Only grass grows in this area and is popularly believed that this condition is the result of the fire caused by Hanuman. The scarecrows that are set up by the farmers here in the vegetable plots take the form of Ravana and Hanuman! This is unique to this part of the country. A variety of

flowers known as "Sitamal" grows in this area which is believed was used by Sita to adorn her hair.

Matale is the mountainous region where stories about Rama and Ravana abound. It is believed that this was the main battle field. In every village of Laggala Pallesiya Patty here, the folklore, literature and songs eulogise the dynasties connected to Ravana. Wasmamuva was where heavy fighting took place and it is said that from the Ilaggala peak in the Laggala mountain range in this area, Ravana's men observed many incursions of foreigners. Ilaggala means "observation mountain." It is believed that Dunuwila (little lake) is the place where Rama released the fatal arrow that killed Ravana. Nearby is the Chattangala mountain where Ravana's corpse is said to have laid with Royal honours.

The ancient Hindu temple on a rock in Trincomalee is the Koneswaram Temple, a place of worship of the Hindus in Sri Lanka. The wall paintings in this temple depict the ten headed Ravana worshipping Lord Shiva. According to

folklore during the reign of Ravana, a highway existed from Trincomalee to Dondra head in the extreme south and this was used by Ravana during his reign.

Slightly away from Trincomalee there are seven hot water springs where the temperatures vary from spring to spring. This is Kanniya, said to be Ravana's mother and according to legend these springs were made by Lord Vishnu for Ravana to enable him to perform the last rites for his mother as at the place of her demise, water was not available. There are two temples close to these springs. In both, the paintings on the outer wall show Ravana performing puja to Lord Shiva. A notice displayed near the place of worship says, "this Periyar temple was built during the reign of Ravana."

Ramarasala is in the Galle district and is said to be the spot where Hanuman is supposed to have dropped a portion of the mountain that he had brought from the Himalayas with the life giving herb that was essential to bring back the unconscious Lakshmana after the battle with Indrajit, Ravana's son. The herbal vegetation in this area is different to that of the adjoining areas. The rest of the mountain is said to have been ultimately placed in **Hiripitiya**. It is believed that any kind of medicinal herbs is available here.

The name of **Wariyapola** in the Kurunegala District translates as "air strip." It is believed that the Dandu Monaraya of Ravana and the Pushpaka of Rama are often quoted in epic as their respective flying vehicle.

According to folklore, Rama when returning to Ayodhya after his victory over Ravana came down to pray for those who had died

in battle. It is said that in gratitude, he established another temple which is known as **Munneswaram**.

Sitawaka is the village on the Colombo Ratnapura road. Tradition links this place with the site where Indrajit practised the magical devices whereby he produced a Maya Sita and took her in a chariot before the vanara army of Rama and staged killing her, so that Rama who was engaged in a battle would give up all hopes of getting her back and abandon the war.

After Ravana was vanquished and killed, his younger brother Vibhishana who had earlier itself joined Rama against the Rakshasas, abandoned the capital and went to reside in **Kalyanapura** - Kelaniya, now a beautiful village on the bank of the Kelani river. He was crowned king by Rama. Vibhishana's Shrine now adjoins the Buddhist Vihara at Kelaniya.

**A KINDLY
THOUGHT**

Be independent. All relationships toss up and down and can never be steady. Your relationship with Him, in your heart, alone can be the same.

- Swami Chinmayananda

Ramayana - How it came to be written

Shudha Mazumdar

The Bright Immortals in Skyland were troubled. The little planet whirling in space, called the Earth, appeared to have lost much of its joy. The mortals inhabiting it passed their days in constant terror of Ravana, the ten-headed Rakshasa, King of Lanka, that island kingdom set in the turquoise-blue sea. Skilled in black magic his wicked emissaries travelled far and wide in various guises, and brought havoc on all good and pious people. Sacred altars in the forests, where holy rites were performed by Munis and Rishis, were defiled and destroyed. Peace had fled from the smiling Earth, and tearful sighs and supplications of the afflicted filled the spheres, saddening the Devas of Skyland.

What was to be done? Who would remedy this evil? The holy sage, Narada, minstrel of Skyland whose Veena was ever in his hands to sing the glory of God, plucked the silver strings. To the accompaniment of delicate filigree music he

entered Vaikuntha, the abode of Vishnu, the Preserver. Here he found the Bright Celestial One seated on a beautiful Lotus Throne with his dazzling consort, Lakshmi. Tears of Love and reverence filled Narada's eyes as he gazed on the Shining Ones. Then, lo! to his amazement he saw them no more but in their place four radiant godlike ones with a lovely lady by their side smiling on him. Bewildered, he rubbed his eyes. What was the meaning of this? Silence reigned deep and profound. The lambent light illumined the scintillating figures, who looked on him with benediction in their eyes. Peace, perfect peace, pervaded Vaikuntha.

Narada was puzzled, for his mind was ever curious. He felt he must unravel the mystery and to whom could he go but to the great god Shiva? - Shiva, who had sacrificed everything to embrace the austere life of a Yogi, to delve into matters of the spirit, in snow-bound

Kailasa-mighty Shiva who held the goddess Ganga in his matted locks, and wore the crescent moon on his fair forehead. His compassion was boundless. Even the awful serpents knew this as they fearlessly coiled around his neck in peace and safety. Those clammy, venomous snakes that one avoided, he wore as his necklace! His heart held unbounded love for all the Universe, even though his was the terrible task of destruction. The outcast and the despised found in him their staunchest friend and nothing could be hidden from him. He knew all that was past, all that is and all that will be. Yes, Shiva would surely enlighten him, decided Narada.

But he felt that it might be better to go in the company of Brahma, the Creator. So he went first to this Shining One, so wise and good, and together they went to Kailasa. On this snowy peak of the Himalaya mountains dwelt the great God Shiva, with his beauteous consort, Durga.

"What brings you here?" asked Shiva with a smile. "Both of you seem to have

something on your minds, yet you are looking so happy."

Then spoke the deathless and bright Brahma, "In Vaikuntha, the abode of light, there abides Vishnu, the Preserver of the Universe, but now on the jewelled throne there are found four radiant figures instead of one. Why is this, O Shiva?"

"As it is revealed now, so it shall be in years to come," foretold the great God. "Vishnu, to save his people, will be born on earth to slay the demon Ravana. He will divide himself in four, and descend to the world, embodying himself as Sri Rama, Lakshmana, Bharata and Shartruaghna, the four stalwart sons of King Dasharatha. Lakshmi, his celestial consort, will be Sita in King Janaka's palace; and Rama, to keep his father's vow, will banish himself to the forest followed by Sita and Lakshmana. Sita will be stolen, and rescued by Rama, and Ravana slain; the twins, Lava and Kusha, will be Sita's sons. Vishnu born as Rama, will show mortals how to live by Truth. Sinners will be cleansed of their sins when

they take the name of Rama and turn to him. The greatest wrong-doer will discover he is freed for ever, if he but holds the name of 'Rama', in his heart. The name will possess singular virtue. Pain and poverty, grief and fear, will be unable to crush those on Earth. Freed from all ignorance safely they will cross the turbulent waters of life if they embark on the boat of "Rama". Frail mortals will be able to sail this sea if they will call on 'Rama'. The greatest sinners will be delivered in this manner". So Shiva declared, as he lifted the veil of the future.

"But where is there one so weighed in sin?" asked Brahma.

"Listen," said the great God as he smiled on them. You will meet him on the Middle way; say the word 'Rama' to him. He is fettered by ignorance, and knowing no good, is therefore, steeped in sin. Free him from his bondage as you go."

So Brahma and Nārada disguised themselves as sannyasis and went their way to test Shiva's words.

Now, in the Middle Path there dwelt brigand Ratnakar. His parents were pious, but he had taken to evil ways. He robbed and killed wayfarers, and thus provided for himself and his family; and he knew no mercy or goodness. That morning he was up a lofty tree in search of passers-by to carry on his evil trade, when he spied Brahma and Narada coming his way.

"Aha," he thought in glee, "here are two holy men. They wear nice saffron robes. I shall kill them and take the garments for my own." So he went to them raising his fearful iron rod with which he had slain so many. But lo! Brahma willed that his dreadful weapon of destruction should stay uplifted, and so it remained. Bewildered, Ratnakar set his teeth and tried his best to bring it down with a crushing blow, but all his efforts were in vain. His intended victims smiled on him.

"Son, who are you?" asked Brahma softly.

"Do you not know?" he cried, furiously. I am

Chabyan's son, Ratnakar, and I shall slay and strip you both."

"It is a sin to kill," replied Brahma, "and more so a sannyasi. Do you not see we are harmless hermits?"

"You will not be the first," laughed robber Ratnakar. "There have been many of your kind, and none were spared."

"If you really mean to slay me" said Brahma, "then I would beseech you to do so with care. No ant or insect must be killed by me, as I am felled to earth. But tell me," he continued, curiously "who shares all your sins?"

"Why, I keep both my parents and my wife," was the bold reply. "What I take is shared by the four of us, and doubtless, they will share my sins as well."

Brahma laughed. "Your sins," he said, "are your own. None will partake of the fruits of your evil deeds. Go and ask them. If they agree to share your sin, then, come and kill me if you will. I promise you I will not leave

until you return." So saying Brahma sat down with his companion under the shade of a spreading tree.

Ratnakar was amused. "This is but a trick of yours, O holy one. Do not think you can run away from me."

Brahma gave his word that he would wait for his return. So curious to test what he had just heard, Ratnakar left them with many a glance backward to see that his victims did not escape. His house was close by in the woods.

First he went to his aged parents. "O father," he said, "tell me, do you not share my sins when I bring food and raiment for you by killing people?"

"Who says this?" was the angry reply. "Who ever heard of a father bearing the burden of his son's sins? When you were young and helpless, I fed and clothed you by the sweat of my brow. All that I did in the world then, I never lay on your shoulders. Likewise, now that I am old and infirm, it is for you to care for and keep me in whatever manner

you can. Whoever asked you to slay and rob for this purpose? Your sins are your own to bear." Ratnakar's heart sank at these words.

Turning to his mother, tearfully he implored. "Will you, mother, bear my sins with me?" But his mother flared up and cried, "One can never repay one's debt to one's mother. I brought you to life. By me, you have been the light of the world. No sin of yours is for me to bear."

Ratnakar hung his head and sought his wife who was devoted and true.

"Tell me truly, dearest," he entreated, "do you share my sins or not?"

"My Lord," she replied. "God made me your other half to share all things in life. I am to share every other sin of yours, but this. For, when you wedded me, you pledged yourself to protect and keep me. You vowed before the world that you would be responsible for my food and raiment. So that which you do for this purpose is all yours to bear. I never told you to rob and kill for a living."

Fear filled Ratnakar. "I am undone," he lamented. "However will I cross this sea of sin which surrounds me on every side? What shall I do? To whom shall I go?"

Seized with dread and despair, as he realized the full extent of his wrong doings, in an agony of grief and horror, he hit himself on the head with his iron rod, that had shed the innocent blood of so many, and fell senseless to the earth. When he came to himself, he remembered the sannyasis he had intended to kill, and rose to seek them.

"I shall go to the great one. He may extend his grace and save me." So he came to Brahma and Narada and fell at their feet.

"Mercy, O holy ones, he begged with tears. "One by one I asked all three, for whom I robbed and killed but none are willing to share my sins. Light breaks through my world of dark ignorance. By you this knowledge is revealed to me. Tell me now, in your kindness, how shall I be saved?"

Then Brahma said, "Go and bathe in yonder river first"

And Ratnakar went, but to his horror, as soon as his eyes fell on the rippling stream, the river dried up and not a drop of water remained. In the river bed, fish alligators and other creatures who lived in the cool life-giving water, lay gasping and dying. Covering his face with trembling hands he returned to Brahma.

"O Lord," he sobbed. "I am filled to the brim with my sins. All shrivel and die at the sight of me. How can I be saved?"

Brahma sprinkled holy water from the hermit's bowl he carried, on the bowed head of the sinner; then coming nearer, whispered in his ear, "Just utter the name of 'Rama'."

But sin had tied the tongue of robber Ratnakar, and it refused to frame the word.

"O Lord," he cried in horror, "my vile mouth cannot say the word, what shall I do?"

Then Brahma, with infinite patience and care,

taught his tongue to utter the name that had been endowed with power to melt away all sin. He was told to sit and meditate on the name, while he whispered it to himself over and over again.

"In this manner, Time will surely free you from your sins," assured Brahma.

Time flowed on, and on and on. Came scorching summer and icy winter, storm, rain and sunshine, and all over and over again. The cycle of the seasons passed over the unprotected head of Ratnakar as he sat in stillness with the name "Rama" on his lips, and enshrined in his heart.

Countless years passed like this, until one day Brahma once again passed the same way. To Brahma the years that had gone were but a mere moment. For Time to the Celestial Ones is not as it appears to mortals. Brahma looked around, then he spied a mound of earth made by white ants. Coming near, he could hear a voice within murmuring "Rama, Rama, Rama," over and over again. Then it dawned on him that

this must be where Ratnakar sat and meditated, while time and the white ants had covered him completely. Thorny shrubs and blades of kusha grass had grown on the little hillock of earth. There was no sign of anyone but the small voice within the heap of earth calling "Rama."

Brahma called Indra, the King of the Bright Immortals. "Pour down unending rain for seven days on this white-ant hill" he commanded.

So, cascading waters came from above ceaselessly, till they soaked through the hard earth which covered the form of Ratnakar. All that remained was but a skeleton of the robber that had been. But within, his spirit still abided and faintly murmured, "Rama". Time had withered his flesh and white-ants had eaten through him; in spite of every thing he still continued to do what he had been told until at last the light of wisdom illuminated his spirit.

Brahma, Creator of all living beings, now called him to life, and flesh covered the bare bones of Ratnakar, and he became whole once more.

Bowing low before his benefactor, he said, "You have released me from the bondage of ignorance and sin, O Lord, by giving me the sacred name of Rama"

"You went by the name of Ratnakar once," said Brahma "but from now on you shall be known as Valmiki. Immortalize the holy name that freed you from your sins, and cleansed your life. It must be made to live for ever through you as the Ramayana. Write the life of Rama in seven books and tell the world about him and his teachings."

"But how can that be?" Was the perplexed reply. "How is the book to be written when I know nothing of the art? In what manner is the story to be written? Alas, I am all untutored for the great task. Humbly Valmiki begged Brahma to enlighten him."

"Listen," said the Bright Immortal, "the past is dead. Ratnakar is no more. In his place now lives the sage Valmiki. All knowledge shall be yours in days to come. The gift of poetry shall be granted

to you. Verses will flow from your lips, set to the right metre. Write all that comes to you then, truly and faithfully. The future shall be foretold by you in an epic poem, and Sri Rama shall live and act as you shall record in the Ramayana."

With this, Brahma ascended to his own abode in Skyland.

Once again, Valmiki sat in solitude and silence, murmuring the name that had so wonderfully released him from all evil. The cool clear river rippled by, and a lofty tree spread its foliage over him. Time passed. There was peace with out, and peace within him. Wisdom had come to him and he was looked upon as a holy one. His heart held love for all that lived in the beautiful world around him.

As they were both plunged deep in thought, Narada arrived. They rose to greet the celestial minstrel with due respect. Then Valmiki recited the lines that had sprung to his lips so

strangely, and what they were meant to be.

"Listen," replied Narada, "you are to write the book of Rama called the Ramayana in the same metre as this stanza you have composed. Record in verse, race of solar Kings of the royal Dasharatha, his father,...of his brothers, Lakshmana, Bharata and Shatrughna....of peerless sita, furrow- born of Mother Earth... of King Janaka of Mithila, who will cherish her as a daughter... of the manner in which Sri Rama will win and lose Sita and regain her from the Rakshasa King Ravana, whom he shall slay, only to lose Sita once again for ever. Record all the knightly valour of Rama, the ideal man, of his love if Truth, and his selfless life, and lastly, how it will be given you to teach Sita's twin sons, Lava and kusha, the Ramayana, to recite to their royal father. Write truly and well, Valmiki, for you were destined for this. Fare you well."

His mission done, Narada struck the sildery strings of the Veena in his hands, and floated away into space.

Indian Heritage in Modern Management

Dr. K P Mishra

Indian tradition stands for eternal values. As Swami Tejomayanandaji points out, "Values of life are more valuable than valuables in life." "The most important things in life are not things, they are values." Values don't change. The beauty of the sunrise will not change, no matter in which country it is. The majesty of the Himalayas, the twinkling of the stars in the sky and the unending waves in the sea have eternal beauty and grace. Lord Shiva and Lord Rama are worshipped because they symbolise eternal values.

Equanimity

In management, we must remember that there will always be ups and downs in business. Like the changing seasons they are a part of life. How we should face them is illustrated beautifully with an example from Lord Rama's life. Rama was to be coronated and all the

preparations were going on in full swing, with much excitement and joy. At that moment a message came that king Dasharatha was unconscious and in a serious condition. Rama, the eldest son, rushed to the inner chambers and found him lying there. So he asked Kaikeyi, "Ma, what happened?" She replied, "Nothing much. I asked for two boons that he had promised me long ago; the first was that you should go to the forest for fourteen years and the second that Bharata, my son, should become the king of Ayodhya." Rama's reply has been immortalised in the words of *Ramcharitmanas*. "Ma," he said with great respect, "my father, the king of kings, could not have fainted for such a small reason. You are not telling me the truth. I can't believe it. Please tell me what happened."

¹Edited from a talk delivered at Chinmaya Heritage Centre, Chennai, on August 29, 2003

Imagine what our condition would be if such a reversal of fortunes were to take place in our lives. But Sri Rama's face did not betray the least change.

प्रसन्नतां या न गताभिषेकतः
तथा न ममले वनवासदुःखतः ।
मुखाम्बुजश्री रघुनन्दनस्य
सदास्तु सा मञ्जुलमङ्गलप्रदा ॥

The smile adorning the face of Sri Rama did not grow brighter when he heard that he was to be enthroned, nor did it fade in any way when he heard that he had to go to the forest for fourteen years. He was not affected by the changes and turbulence of life. No business scenario can be worse than the situation faced by Sri Rama. He was the living example, to explain what is said in the *Geeta*:

दुःखेष्वनुद्विग्नमनाः सुखेषु विगतस्पृहः ।
वीतरागभयक्रोधः स्थितधीर्मुनिरुच्यते ॥

A Man of wisdom is not perturbed when faced with misfortunes, nor excited at prospects of happiness in life.

This is not just a Hindu tradition; this is the Indian tradition because Lord

Buddha lived thus, and so did Mahaveer Jain. Neither craving for the small pleasures of life, nor aversion to unpleasant situations in life should be there, according to Lord Buddha. Ramana Maharshi quoted from the Bible, "Be still and know that I am God". That is what Lord Rama practised and stood by in his life.

• Being true to one's words

Kaikeyi told Dasharatha, "If you are so disturbed by it, don't give me the boons, it is okay." Dasharatha replied, "Kaikeyi, unfortunately, I cannot do it. I cannot withdraw my words." He did not say in pride and arrogance, "I have said it, I will not take back my words." No. The reason he cited was tradition.

रघुकुल रीति सदा चलि आई

The tradition of Raghu's family, his ancestors, of keeping their word could not be violated under any circumstance. Never destroy a *param para*, a tradition, a system - it is for eternity

प्राण जाये पर वचन न जाये

"I may give my life but I cannot deviate from the truth".

Welcoming Adversities

In our tradition, not only do we develop equanimity and refuse to get upset, we also welcome adversity. Lord Krishna offered a boon to Kunti. She did not want anything, but He insisted. So she said, "Give me difficulties, sorrows and grief all the time, because then alone will I constantly remember You. In Your compassion You will give me *darshan* and it will be my salvation." One of our values is not to get affected by adversities. How much struggle our Pujya Gurudev Swami Chinmayananda had to undergo in the days, even to get a place to give his discourses, but he never gave up.

A Role Model

Sri Rama was a *maryada purushottama*. *Maryaada* is not a word that can be translated into English. *Maryaada* means nobility, culture, handsomeness, compassion, all in one word. Sri Rama was an embodiment of a host of values.

The *Bhagavad Geeta* says that we should all be role models. No other Scripture expresses it so beautifully:

यद्यदाचरति श्रेष्ठः तत्तदेवेतरो जनः ।

Whatever the leader does, the ordinary people will follow. No corporation, no organisation, no company can run unless the manager is a role model. A leader has to be a role model first. That is why *Ramarajya* was so beautiful. When Rama Himself was the ideal, no wonder others followed Him. If I, with a burning cigarette in my hands, advise others not to smoke, it will never work. That is why a smoking doctor is a medical and ethical disaster.

Abiding by one's values even in small matters

Sometimes we think that it is okay to pay a small bribe to get some work done, say, buying a train ticket. It is not a big crime. Our tradition says that even that small mistake can be harmful. Sensitivity in even small matters is portrayed beautifully in the *Ramayana*. Bharata dug a trench six feet deep to sleep, because he would not sleep on the same level as Sri Rama who was sleeping on the surface of Mother Earth in the forest. When he comes to take

Lord Rama back to Ayodhya, he says, 'I should have dropped dead the moment I heard the news of your banishment. I am stone-hearted that I am still alive, and no wonder, that's because I am the product of Kaikeyi.'

कारण ते कारजु कठिन होहि दोष
नाहि मोर

The effect is always far more devastating than the cause. *Vajra*, the hardest weapon, was made from the bones of Sage Dadhichi. Steel, which is very hard, is made from soft iron ore, which can be crushed in your hand.

The cause may be very small if the fellow who is shunting the railway track were to doze even for a second, hundreds of people would die. Even a five rupee bribe is a bribe, a two minute delay is a delay. There is no 'small sin', no 'small falsehood', no 'small lie'. A lie is lie, a falsehood is a falsehood. Mahatma Gandhi said 'God is Truth and Truth is God'. No organisation can afford to make 'small mistakes', give 'small bribes'.

It will ruin the organisation. Even a giant corporate can collapse because of 'small mistakes' in accounting. A small two inch fuse wire, if tampered with, can cause miles of darkness. All managers should understand this cause effect relationship.

Detached Attachment

We must learn to play the game of life with detached attachment as Sri Rama did. Lord Rama was crying because Sita had been taken away by Ravana. Holding on to every tree and creeper he lamented his loss. watching this, Mother Parvati asked Lord Shiva in disbelief, "Is this the Rama you worship? A helpless person crying because his wife has been stolen?" She then went down to appear before Rama in the guise of Sita, as though to test him! When Mother Parvati disguises herself, it seems so real that no one can find out, for she is maya herself. When Lord Rama saw her hiding herself behind a tree and peeping out, he ran to her, fell at her feet, and said, "Ma, why have you come here leaving my Lord Shiva? Please go back." Parvati was surprised and embarrassed.

Rama was playing the role of a human being, an exiled king, but not for a moment did he forget his real Self.

The best example of detached attachment is that of King Janaka. When Sri Shukadeva wanted to renounce the world, his father sent him to King Janaka. The young Shukadeva was incredulous that he should be sent to a king who was immersed in the world. At Mithila, Janaka was busy holding court and Shukadeva was honoured and requested to wait in the guesthouse. With the pride of a *brahmachari*, Shukadeva felt slighted and offended at this. In the evening King Janaka came and apologised. As they strolled out into the garden, Shukadeva saw that the palace was on fire. Startled, he pointed it out to Janaka, who remained calm. "Why aren't you rushing there?" asked Shukadeva. Janaka said, "If we can see it from here, the servants there must have seen it already and must be doing the needful. My going there will only disturb them". Our ministers who rush to the scene of disaster whenever there is a flood or earthquake, must learn a lesson from this. The entire

attention has to be turned to them and the relief work is hampered.

Suddenly Shukadeva saw that the guesthouse area was burning and started running towards it to rescue the only loin-cloth he had, which he had washed and dried carefully. As he was running, the realisation came to him that Janaka in the midst of all the luxury and enjoyments of a king, remained detached, while he was still attached to his loin-cloth!

Divine Presence in All

All your name and fame, all your cherished possessions will vanish one day; they are as transient as a drop of water on a lotus leaf, as Sri Shankaracharya points out in *Bhaja Govindam*. Nothing is permanent except the eternal values. So learn to see God everywhere and enjoy what you have with detached attachment:

ईश्वरस्यमिदं सर्वं यत्किञ्च जगत्यां
जगत् ।
तेन त्यक्तेन भुञ्जीथा मा गृधः
कस्यस्विद्धनम् ॥

Mahatma Gandhi said that even if all our Scriptures were destroyed and this first

mantra from *Ishavasya Upanishad* alone remained, even then Hinduism would survive. It says that the entire universe is clothed or pervaded by God. It is a celebration of creation. Enjoy it by renunciation, do not be greedy, do not be covetous. Every particle of the world is filled with intelligence. Every time you scrape your tongue, a million cells go down the sink and that has to be replaced by the next day. Who keeps the inventory, who is the production in charge? He creates exactly that one million cells, no more, no less, or else it can cause havoc. Einstein, the greatest of scientists, said, "I watch this universe with awe and wonder". The heart beats a hundred thousand times a day for 79 years nonstop, consuming an energy of 0.1 milli volt, supplying blood to 150 thousand kilo metres of blood vessels-isn't that intelligence? Every particle in the world is filled with Cosmic Intelligence. The sun rises in the east every day, every time. The stars twinkle in the sky. The waves dance in the ocean. See the beauty of the cosmos filled with divine energy and celebrate

life. In corporate management, see God in your boss, in your employee. Don't get distracted by the small things of life. There is no heaven and hell, it is we who create it. The Lord says in the *Geeta*;

He who sees Me everywhere and who sees everything in Me, he has seen It (the Truth).

Your employee becomes God to you, your customer becomes God to you, my patient becomes God to me, the teacher sees God in his student. Then there is beauty in serving everyone.

Gandhiji's favourite bhajan was

*Vaishnava janato tene kahiya
Je peeda parayee jane re*

Vaishnava is not someone who just goes to the temple and prays, he is one who knows the suffering of others.

Pujya Swami Chidanandaji, gurubhai of our our Pujya Gurudev Swami Chinmayananda, said in a wayside *satsang*, "He who closes his eyes in a dark temple to see God and does not

see God with open eyes, walking and talking all around him, has not seen God at all."

Compassion

In *Uttarkand* Goswami Tulsidasii savs.

सन्त हृदय नवनीत समाना .

The poets say that the saint's heart is as soft as butter, but it is a bad analogy. Butter melts only when you heat the butter, but the suffering of another even at a distance will melt the heart of

निज परिताप द्रवहिं नवनीता
परदुःख द्रवहिं सन्त सुपुनीता .

Forgiveness

Forgiveness is our tradition and also a universal value in all cultures. Five days before he was shot dead, Mahatma Gandhi was warned by Sardar Patel and Pandit Nehru about the serious security risks he was facing. This was on January 25, 1948 at Birla House. In those days there were no bulletproof jackets, no security guards and no x-ray machines. At the airport Bapuji said, "No security for me - if ever I am assassinated

I'd like to bless the assassin with God's name on my lips." What prophetic words! "The second crucifixion," announced the *Times of England*. Nailed to a Cross, bleeding with pain, Christ said, "Lord, forgive them, they know not what they do." That is forgiveness for a good manager - *kshama veerasya bhushanam* - forgiveness is the ornament of the strong. It is small people who kill each other.

Gratitude

Do good to others and remember with gratitude the good done unto you. After fourteen years of exile, Lord Rama comes back and introduces his friends in the forest to Bharata. "O my brother, I can never pay back the debt I owe him (introducing Hanuman)". Imagine the Lord saying this. Do you thank your subordinates, put your hand on their shoulders and say, "You have done a good job. We owe this success to you." We have a lot to learn.

Surrender

Do good and surrender. He takes care of everything.

One man approached Ramana Maharshi and said, "Bhagawan, I have surrendered, but I am not happy." Bhagawan smiled gently, "Where did the second 'I' come from?" We think we have surrendered, but when the 'I' surfaces, it is a contradiction. If 'I' have surrendered, 'I' has to vanish. There is no question of unhappiness then.

Opportunity in Adversity

Turn every adversity into an opportunity. Once Mahatma Gandhi was travelling by train. In the rush, one of his slippers fell down. The train started moving. In a quick response, he threw his other slipper also out of the window, so that whoever found them, could use the pair. Let us make everyone

happy. Enjoy life by giving joy to others.

In conclusion, I remember what Swami Chidananda said in another wayside satsang, "We chant *twameva mata cha pita twameva*. A goat's offspring is a goat, a dog's offspring is a dog. When you call God your father and your mother, then what are you supposed to be? Always remember your divine nature." In our behaviour, in our dealings with the employees, we as managers should remember this and treat them as equals in spirit. May we see noble thoughts and deeds everywhere. The eternal values of our tradition will improve and enrich our lives.

Courtesy Tapovan prasad March 2004

Annie Besant -

If the ideal figure of Sri Ramachandra we have the perfect Man, the Man who in every relation of life - son, husband, brother, king, set an example of nobility and purity great as human imagination can depict. We have in Him the highest perfection to which human qualities can be carried, and it is this perfected humanity tried to the utmost yet never found wanting, that acts as so inspiring an ideal through the length and breadth of India.

Art of Administration as Depicted in Ramayana

P. G. Ananthanarayan (*Mani*)

The professed objective of all Governments, down corridors of the History of man, has been to provide and ensure the welfare and happiness of the people through an efficient and good administration. However, despite the advance of civilisation and progress in Science and Technology and efforts through international forums like the United Nations to achieve peace and happiness, the world is riddled with strife, misery and tension.

Any person in charge of administration has to follow certain well-tested codes to bless the generation with peace, prosperity and efficiency. In this context, the ancient and many-faceted Ramayana is very relevant today as the epic has very many lessons to offer in the art of administration. A deep study of the epic would not only reflect the high level of civilisation that existed during the Ramayana era but

would also furnish meaningful guidelines on Public Administration through the medium of several characters.

At the outset itself, the epic opens with the administrative setup prevalent in Ayodhya. Further, there are situations where detailed and whole some advice is rendered on the art of efficient administration.

King Dasaratha's advice to Sri Rama on the eve of coronation.

An exhaustive cross-section from the epic, revealing valuable instructions on the art of administration which have a refreshing relevancy today, is furnished below :

The administrative set up in Ayodhya is designed to provide the maximum happiness for the maximum number of people for the maximum period, based as it was on the principles of Dharma - righteousness and moral values.

The King, who was Dharmic and solely concerned with the welfare of his subject was assisted by a cabinet of eight ministers with pure and unblemished characters. The cabinet was the Executive Council and the administration of the Kingdom was carried out in consultation with it. The King Was advised and supervised by a Council of eight Sages, whose sole wealth was non-attachment and wisdom . Thus they functioned, without fear or favour, solely motivated by the welfare of the people, and provided the very foundation of the administrative system. The opinion of these sages possessing self-restraint, headed by Sage Vasishtha, was the law. Thus, the cabinet ruled the people, the cabinet was supervised by the King, who in turn was controlled by the Sages. In all matters, the moral code of the Lord of the Universe reigned supreme.

I King Dasaratha's advice to Sri Rama

On the eve of Sri Rama's coronation King Dasaratha summoned his darling son and tendered wholesome and mature advice on Administration based on his experience. The relevant

stanzas in the epic, which are self-explanatory, are as under:

"My son, although you are a storehouse of merits, I wish to offer some friendly advice to you out of sheer affection. Resorting to even greater humility (than before), constantly keep your sense under control. Avoid vices born of lust and anger."

(The ten vices *vyasanani* according to Manu arising from lust are:

Hunting, playing at dice, sleeping by day, slandering others, fondness for women, vanity, love of singing, playing on musical instruments and dancing and strolling about idly.

The eight vices resulting from anger (*Kamakrod hasamuthani*) are :

Talebearing, violence, vindictiveness, jealousy, fault-finding and squandering one's wealth, abusive speech, and cruelty in punishment.

"Rule according to both the direct and indirect methods of governance."

Direct and indirect methods of governance are as under :

Indirect Method

Ascertaining the conditions and loyalty of one's own people and the relative strength and intentions etc. of the neighbouring States through a net-work of spies.

Direct method :

To make a tour of one's dominions and ascertain things personally, to invite direct petitions from one's subjects, hear their grievances and decide their cases on their own merits.

"Please your ministers and others (namely, the Army Commanders and Civic

Guards) as well as people responsible for maintenance (against future contingencies) of numerous stores (of useful materials such as jewellery, gold and silver, textiles and ornaments) along with barns and armouries.

"The friends and allies of a King, who protects the earth with fostering care and whose subjects are not only loved by him as his children but are devoted to him in their turn, exult in the same way as the immortals did on securing nectar. Therefore, disciplining your mind, my son, conduct yourself well as instructed by me."

The importance attached to personal discipline and far sightedness in matters of efficient administration will be evident from the foregoing.

அவதாரம்

வளர்மதி சுமாதரன்

எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருள் ஒன்று. விஷ்ணுவே பரம்பொருள் என்பது வைஷ்ணவதர்மம். உலகத்தில் தர்மம் அழிந்து அதர்மம் ஒங்குகின்ற காலத்தில் பகவான் அவதாரம் எடுத்து பூலோகம் வருகிறார். அதர்மத்தை அழித்து தர்மத்தை நிலை நிறுத்தியவுடன் தமது கடமை முடிந்து மீண்டும் தமது லோகத்திற்கு சென்றுவிடுகிறார். கீதையில் கிருஷ்ண பரமாத்மா இதையே அர்ச்சுனுக்கு வலியுறுத்திச் சொல்கிறார்.

“அறம் தலைநிறுத்தி, வேதம்
அருள் சுரந்து அறைந்த நீதித்
திறம் தெரிந்து உலகம் பூணச்
செந்நெறி செலுத்தித் தீயோர்
இறந்து உகநூறி, தக்கோர்
இடர் துடைத்து ஏக, ஈண்டு
பிறந்தனன் தன் பொற்பாதம்
ஏத்துவார் பிறப்பு அறுப்பான்”

கம்பராமாயணத்தில் வருகின்ற இப்பாடல்.

“பரித்திராணய ஸாதுனாம் வினாசாய
சதுஷ்க்ருதாம்
தர்ம ஸம்ஸ்தாபனார்தாய ஸம்பவாமி
யுகே யுகே”

என்று கீதையில் கண்ணன் கூறுகின்ற பாடலின் விரிவுரை ஆகும்.

வைணவ சித்தாந்தத்தில் திருமாலுக்கு ஐந்து நிலைகள் உண்டு.

அவை பரநிலை, வியூகநிலை, அவதாரநிலை, அர்ச்சை நிலை, அந்தர்யாமியாக நிற்கும் நிலை எனக் கூறப்படும்.

பரநிலை என்பது திருமால் பரமபதத்தில் அதாவது வைகுண்டத்தில் தேவியர் சமேதனாக வீற்றிருக்கும் நிலையாகும். அவன் அங்கிருந்து படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆகிய தொழில்களைச் செய்வதில்லை. அவதாரம் எடுப்பதில்லை. எல்லா ஆற்றலும் நிறைந்தவனாக, காலம், இடம் கடந்தவனாக எல்லாக் கடவுளர்க்கும் தலைவனாக நித்திய சூரிகளும் முத்தர்களும் புடைசூழ வீற்றிருந்து அவர்களுக்கு அருள்பாலிப்பதே அவன் தொழிலாகும்.

வியூகநிலை என்பது திருமால் திருப்பாற்கடலில் பள்ளி கொண்டிருக்கும் நிலையாகும்.

அவதாரநிலை என்பது இராமர், கிருஷ்ணன் முதலியோர்களாக அவதாரம் எடுக்கும் நிலையாகும். பாற்கடலில் உள்ள திருமால்தான் அவதாரம் எடுப்பார்.

அர்ச்சை நிலை என்பது எல்லாத்திருக்கோரில்களிலும் விக் கிரகவடிவில் திருமேனி கொண்டிருக்கும் நிலையாகும்.

அந்தர்யாமியாக நிற்கும் நிலை என்பது எல்லாப் பொருள்களினுள்ளும் நிறைந்திருக்கும் நிலையாகும்.

வைணவத்தில் திருமாலுக்கு கூறப்படும் பத்து அவதாரங்களுள் ஸ்ரீ கிருஷ்ண, ஸ்ரீ இராம அவதாரங்கள் சிறப்பானவை. வானுறையும் தெய்வமே வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து காட்ட வந்த வரலாறுகள் தான் ஸ்ரீராம, ஸ்ரீகிருஷ்ண அவதாரங்களாகும்.

அவதாரம் என்பது கீழிறங்குதல் எனப் பொருள்படும். வைணவத்தில் தான் அவதாரம் சொல்லப்படுகிறது. இந்நிலையில் இறைவனே மானிடனாகி அடியவன் அடையும் இன்ப துன்பங்களில் எல்லாம் தானும் பங்கேற்பவனாக பாவனை செய்து அடியவனைக் கரைசேர்த்து தன்னுடன் இணைத்துக் கொள்கிறான். எனவேதான் ஆழ்வார்கள் திருமாலை மிகவும் உரிமையோடு போற்றியும் வணங்கியும் பாடும் வழக்கம் சைவபக்தி மரபிலும் நெகிழ்ச்சி மிக்கதாய் காணப்படுவதில் வியப்பில்லை. கண்ணபிரானை பல்வேறு நிலைகளில் கண்டு, கலந்துறவாடவும், கனிந்து, கசிந்து உருகவும் ஆழ்வார்களுக்கு வாய்ப் பளித்துள்ளன. அந்த வாய்ப்பு வைணவபக்தி நெறிக்கும் புதியதோர் சுவையை அளித்து வளஞ்செய்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சைவசமயத்தில் அவதாரம் சொல்லப்படுவதில்லை. சிவபிரானை எப்பொழுதுமே கடவுள் என்ற உயர்நிலையில் “பிறவா யாக்கைப் பெரியோனாக” காண்பது சைவம். ஆன்மாக்களுக்கு அருள் செய்யும் நோக்கில் பல்வேறு மூர்த்தங்களை (திருமேனிகளை) அவர் ஏற்பார். பல

திருவிளையாடல்களை அவர் மேற்கொள்வார் நினைத்தவுடன் நினைத்தஉரு நிறுத்திடும் நிமலன் அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்கள் நிகழ்த்தியதாக திருவிளையாடற் புராணம் கூறுகிறது.

வைணவத்தில் அடியார்கள் தம்மை தாயாகவும், பரம்பொருளாகிய திருமாலை மகனாகவும் பாவனை செய்து வழிபடுகிறனர். வாட்சல்ய பாவத்தின் உச்சத்தை பெரியாழ்வார், குலசேகராழ்வார் பாடல்களில் காணலாம். சம்மந்தப் பெருமான் தம்மை மகனாகவும், இறைவனை தந்தையாகவும் நினைத்து வழிபட்டவர்.

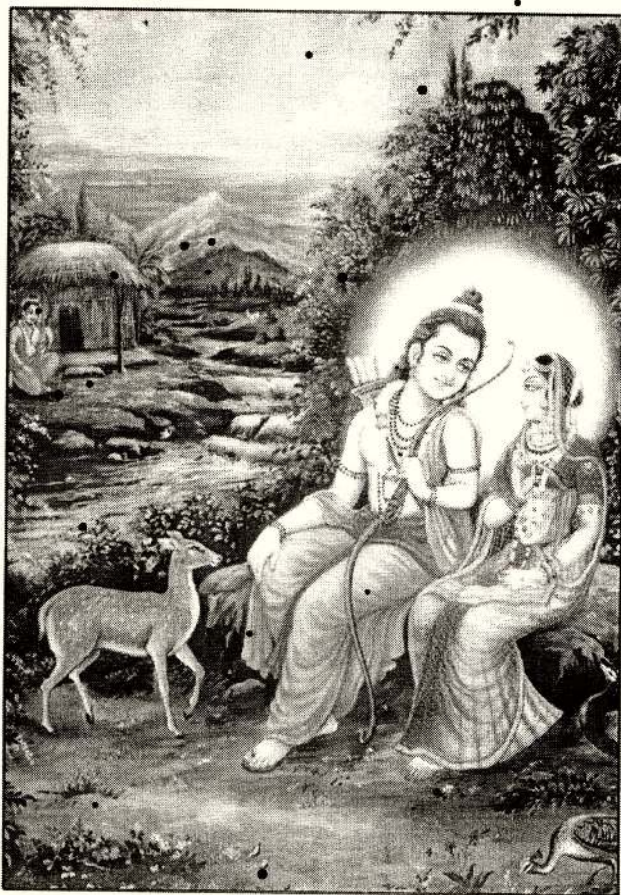
பகவான் எடுத்த அவதாரங்கள் ஒவ்வொன்றையும் உற்று நோக்கும் போது சூட்சுமமாக சிந்தித்துப்பார்க்கும் போது ஒவ்வொரு அவதாரத்திலும் ஒரு நுட்பமான கருப்பொருள் புதைந்து கிடப்பதை பார்க்கலாம். சமயங்கள் மனித வாழ்வை செம்மைப்படுத்தி வரம்பிடுகின்றன. ஒன்றைச்செய் என்று கட்டளையிடுவதை விட அதைப்பின் பற்றியோர் அடைந்த மேன்மைகளை சொல்லும்போது மக்கள் கூடுதலாக மனதில் பதித்து நடப்பார்கள். தான் சிறுவயதில் பார்த்த அரிச்சந்திர நாடகமே பிற்காலத்தில் தான் சத்தியம் தவறாத ஒரு மகாத்மாவா நடக்க தனக்கு உதவியது என்று காந்தி அடிகள் குறிப்பிடுவார். அந்த வகையில் மனித விழுமியநிகளை அவதாரகதைகளினூடாக மக்களுக்குப் புகட்டியுள்ளனர். உதாரணமாக இராம அவதாரத்தினூடாக தந்தை, தாய் பேணுவவன், குருசொற்படி நடத்துபவன், ஏகபத்தினி வீரதன், நல்ல சகோதரன், உற்றநண்பன், அரசநீதி வடிவாதவன்,

யுத்தரம்மம் காத்தோன் என்று பல்வேறு
உயரிய பண்புகள் காட்டப்படுகின்றன.

இராமனின் உயரிய பண்பிற்கு இது ஒரு
சிறந்த எடுத்துக்காட்டு.

எந்தையே ஏவ நீரே உரைசெய
இயைவதுண்டேல்
உய்ந்தனன் அடியேன் என்னிற்
பிறந்தவர் உளரோ வாழி
மன்னவன் பணியன்றாகில்
நும்பணி மறுப்பனோ என்
பின்னவன் பெற்ற செல்வம்
அடியேன் பெற்றதன்றோ

இவ்வாறு பல்வேறு பாத்திரப்
படைப்புக்களினூடாக மக்களது
வாழ்வை வளப்படுத்தியதில்,
வளப்படுத்துவதில் அவதாரங்கள்
முக்கிய பங்கு வகிக்கிறதென்றால்
மிகையாகாது.

இராமன்

கடவுளா ? மனிதனா ?

‘நாவுக்கரசர்’ டாக்டர் சோ. சத்தியசீலன்

மேக்முல்லர் என்னும் மேலை நாட்டறிஞர் நம்முடைய பாரத நாட்டைப் பற்றி ஒரு விந்தையான செய்தியைக் கூறுகின்றார்.

“India is a strange country where gods become men and men become gods”, என்பதுதான் அது !

“இந்தியா ஒரு விசித்திரமான நாடு. அங்கே கடவுள்கள் மனிதர்களாகின்றனர். மனிதர்கள் கடவுள்களாகின்றனர்”, என்று கூறுபுள்ளார்.

இராமாவதாரம் நிகழ்கின்றது. எதற்காக இந்த அவதாரம்? இராவணனைக் கொல்வதற்காகத்தான் இந்த இராமாவதாரம் வந்தது என்று சிலர் கூறுகின்றனர்.

இப்படிச் சொல்வதை விடப் பைத்தியக்காரத்தனம் வேறு இருக்க முடியாது. ஓர் அரக்கனை அழிப்பதற்காக ஆண்டவனே இந்த மண்ணில் குழந்தையாகப் பிறக்க வேண்டுமா என்ன !

பாற்கடலில் பள்ளி கொண்டிருந்த பரந்தாமன், அங்கிருந்தபடியே இச்சா மாத்திரத்திலேயே அவனை எரித்திருக்கலாம். ஒருதாயின் வயிற்றில் கருவாக உருவாகி, உலகத்திற்கு வந்து இத்தனை இன்னல்களையும் அனுபவிக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லையே !

அப்படியானால் அந்த மாதவன் இந்த மண்ணுக்கு ஏன் வந்தான் ?

அவனைப் பற்றி அவன் தந்தை தசரதனுக்குத் தெரியாது. ஏதோ, தான் செய்த வேள்வியால் வந்து பிறந்தவன் என்று எண்ணுகின்றான். தன் நாட்டை ஆளப்பிறந்த ஆண்பிள்ளை என்று தான் நினைக்கின்றான்.

தாய் கோசலை தன் மடியில் பால் குடித்து வளரப் போகின்ற பச்சைக் குழந்தை என்று எண்ணுகிறான்.

பரதனும், இலக்குவனனும், சத்ருக்கனனும் இராமனைத் தங்களுக்கு மூத்த அண்ணன் என்று மட்டுமே எண்ணுகின்றனர்.

நாட்டு மக்கள் இராமனைத் தமது எதிர்கால அரசனாக நினைக்கின்றனர். அவன் ஏன் வந்தான் என்பதை அவர்கள் உணரவில்லை.

முனிவர்களும், ரிஷிகளும், அரக்கர்களிடமிருந்து தங்களைக் காக்க வந்தவன் இராமன் என்று மட்டுமே எண்ணுகின்றனர்.

இராவணன் போர்க்களத்தில், “இந்த இராமன்தான், வேதமுதற்காரனானோ?” என்று எண்ணுகின்றானே தவிர, அவன் எதற்காக மண்ணிற்கு வந்தான் என்பதை உணர முடியவில்லை.

அனுமன், மும்மூர்த்திகளும் இணைந்து ஒரு மூர்த்தியாய் வந்தவன் இராமன் என்று மட்டுமே முடிவு செய்கின்றான்.

“உம்பரில் ஒரு முழம் உயர்ந்த ஞானத்தம்பி”, வீடணன் கூட இராமனை “புன்புலப் பிறவியின்பகைவன்” அதாவது, பிறவிப் பிணியைப் போக்கும் பரம்பொருள் என்று உணர்கின்றானே ஒழிய, எதற்காக இராமன் அவதரித்தான் என்பதை உணரவில்லை !

தவழுதாட்டி சபரி, விராதன், கவந்தன், முனிவர்கள், ஏன் ? சீதை கூட இராமன் எதற்காக மண்ணில் அவதரித்தான் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை.

அதனைப் புரிந்து கொண்டவன் வாலி ஒருவன்தான் ! அவன் தன் மனைவியிடம் இராமன் யார் என்பதைக் கூறுகின்றான்.

“பெண்ணே ! இராமன் யார் தெரியுமா? உலகத்து உயிர்களை யெல்லாம், நல்வினை தீவினை ஆகிய இரு வினைகளும் துன்புறுத்துகின்றன. அவற்றிலிருந்து அந்த உயிர்கள் விடுதலை பெற இயலாமல் தத்தளித்துக் கதறித் துடிக்கின்றன. அந்த உயிர்களுக்கு அறத்தின் வழி வாழ்வது எப்படி என்பதை வாழ்ந்து காட்டுவதற்காகத்தான் இராமன் இந்த மண்ணில் மனிதனாகப் பிறந்து வந்துள்ளான். நீ பெண் என்பதால் அதைப் புரிந்து கொள்ளாமல் அவனைப் பற்றித் தவறாகப் பேசி விட்டாய்”, என்று கூறுகின்றான். இதோ அந்தப் பாடல் !

“உழைத்த வல் இருவினைக்கு
ஊறு காண்கிலாது
அழைத்து அயர் உலகினுக்கு
அறத்தின் ஆறெலாம்
இழைத்தவர்க்கு இயல்பல
இயம்பி என் செய்தனை

பிழைத்தனை பாவி உன்

பெண்மையால் என்றான்”

கம்பனுடைய (Mouth Piece) வாயிலாகவே வாலி பேசுகிறான். அறம் என்றால் என்ன என்பதை மானுட இனத்திற்கு, வாழ்ந்து காட்டி விளக்குவதற்காகவே, இராமன் தோன்றினான் என்பதுதான் பொருத்தமானது. அவனுடைய வாழ்வில்,

1. தந்தை சொல்மிக்க மந்திரமில்லை.
 2. தாயிற் சிறந்த கோயிலுமில்லை.
 3. இன்ப துன்பங்களைச் சமமாகப் பார்த்தல்.
 4. பதவி ஆசையை விலக்குதல்
 5. சகோதர பாசத்தைப் போற்றுதல்.
 6. அகில உலக சகோதரத்துவம்.
 7. பிறர் குற்றங்களைப் பொறுத்தல்.
 8. அடைக்கலம் என்று வந்தவர்களைக் காத்தல்.
 9. பிறருடைய சிறுமையைக் காட்டி இழிவுபடுத்தாது இருத்தல்.
 10. பகைவனுக்கும் அருளுதல்.
 11. இன்னா செய்தார்க்கும் இனியவே செய்தல்.
 12. ஆணுக்கும் கற்புண்டு.
 13. செய்நன்றி அறிதல்.
 14. நட்பு போற்றுதல்.
 15. பெரியோரை மதித்தல்.
 16. ஆசிரியர்க்கு அடங்கி நடத்தல்.
 17. மானம் போற்றுதல்.
 18. கருணை, இரக்கம், தொண்டு, தியாகம், அன்பு, வீரம் ஆகியவற்றிற்கே உள்ளத்தில் முதன்மை இடம் அளித்தல்.
- முதலிய அனைத்தையும் இராமன் தன் வாழ்வில் கடைப்பிடித்து வாழ்ந்து காட்டியதை அறியலாம்.

ஆகவே இராமன் மானுடம் வெல்வதற்கு மனிதனாகவே வந்த மாபெரும் கடவுள் என்பதுதான் உண்மையிலும் உண்மை !

மாணுடம் வென்றதம்மா

முனைவர். அ. அறிவொளி

கடவுளே மனிதனாகப் பிறந்ததால் மாணுடம் வென்றுவிட்டது என்று கம்பர், இராமனைக் கண்டு சக்கிரீவன் வியப்பதாகப் பாடினார்.

கடவுள் அருளால் மனிதர்கள் மாமனிதர்களாக மண்ணில் பிறப்பதை யாவரும் அறிகிறோம்.

கடவுளே மனிதனாகப் பிறந்தான் என்பதை இராமன் திரு அவதாரத்தால் அறிகிறோம்.

கடவுள் ஏன் பிறக்கவேண்டும் என்பதற்கு நமக்கு விளக்கம் வேண்டும். இருந்த இடத்திலிருந்தே அரக்கர் யாவரையும் அழித்துவிட அவரால் முடியும். அரைநொடியில் அதை அவர் செய்யும் சித்தியுடையவர். இருந்தாலும் அவர் பிறவியை மேற்கொள்ள ஒரு காரணம் இருக்கவே வேண்டும். வியாக்கியான கர்த்தர்கள் இதை உணர்ந்து சொல்கிறார்கள்.

யாராலும் காணமுடியாத கடவுளைப் பக்தர்கள் நேரில் காண்பதற்காகவும், அவர் குரலினிமையை உணர்வதற்கும், அவர் மேனி அழகை, ஒளியை அனுபவிப்பதற்கும் அவரைத் தொட்டு இன்புறுவதற்கும் வாய்ப்பாகவே கடவுள் பிறக்கிறார் என்று அந்த ஞானிகள் சொல்லியுள்ளார்கள்.

முனிவர்கள் குழிந்திருக்க, சீதையும் இலக்குவனும் அருகிலிருக்க கங்கைக்கரை வேடனாகிய குகன் பார்த்தான்.

அவன் ஞானியில்லை; யோகம், தியானம், தவம் எதுவும் குகனுக்குத் தெரியாது.

இப்படி இருந்தும் இராமனை ஆர்வத்தோடு பார்க்கிறான்— பழகவில்லை— ஒரு முறை பார்த்தாலும் அப்பேரழகைத், தெய்வீக ஒளியை அவனால் மறக்க இயலவில்லை.

“இங்ஙனம் பார்த்த கண்ணை ஈர்க்கிலாக்கள்வனேன்...” என்று குகன் கூறுகின்றான்.

ஒருநாள் பழகினாலும் அவனுக்காக உயிரைக் கொடுக்க யாரும் பூன்வருவார் என்கிறான்.

இராமனுக்காக உயிர் கொடுக்காவிட்டால் “ஏழை வேடன் இறந்திலன் என்று எனை ஏசாரோ” என்றும் தனக்குள் கேட்கிறான்.

பாமரனுக்கும் கீழான காட்டு வாசியான வேடன் ஒரு முறை பார்த்ததுமே வியப்பதை காணும் போது வியாக்கியான கர்த்தாக்கள் கூறியது நமக்கு விளங்குகிறது.

முதல்முறை பார்த்த அனுமன் இராம இலக்குவர் தெய்வம் என்று உணருகிறான்.

சக்கிரீவன் முதல் பார்வையிலேயே மாணுடம் வென்றது என்று வியக்கிறான்.

மறைந்திருந்து தன்னைக் கொல்ல முயன்றவன் என்ற வன்மத்தோடு பார்த்தபோதும், வாலி இராமன் அழகில் ஈடுபடத் தவறவில்லை.

“கண்ணுற்றான் வாலி நீலக் கார்முகில்
கமலம் பூத்து
மண்ணுற்று வாலியில் ஏந்தி வருவதே
போலும் மாலை”

என்று வாலியின் ஈடுபாட்டை முதல்
காட்சியிலேயே காட்டுகின்றார்.

இராமனோடு எதிர்வாதம் செய்து
மனம் இரங்கிய பின் இதே வாலி
இராமனைக் கடவுள் என்று
உள்ளத்தால் உணர்கிறான்.

“மூவா நீ! முதல்வன் நீ! முற்றும் நீ!
மற்றும் நீ!
பாவம் நீ! தருமம் நீ! பகையும் நீ!
உறவும்நீ!”

என்று வாலி கூறுவதாக கம்பர்
காட்டுகிறார்.

இவர்களையெல்லாம்விட இராமன்
மேல் பார்க்காமலேயே பக்திகொண்ட
வீடணன் கூற்று விமரிசிக்கத்தக்கது.

இராமனிடம் சேரலாம் என்று தன்
துணைவர்களிடம் பேசிய வீடணன்,
இராமன் என்று நினைவும் உணர்வும்
தன்னைக் கட்டி இழுப்பதாக
உணர்கிறான்.

இராமனை முன்பு கண்டதும்
கேட்டதும் இல்லாதிருந்தும் அவன்
பேரில் அன்பு உண்டாகிறது—
அன்புக்குரிய காரணம் தோன்ற
வில்லை— எலும்புவரை குளிக்கிறது—
நெஞ்சு உருகுகின்றது பிறவியை
நீக்குக கடவுளே இவன் என வீடணன்
உணர்கிறான்.

“முன்புறக் கண்டிலென் கேள்வி
முன்பிலேன்

அன்புறக் காரணம் அறியகின்றிலேன்
என்புறக் குளிரும் நெஞ்சு

உருகுமேல் அவன்

புன்புறப் பிறவியின் பகைஞன்
போலுமால்”

என்று அவன் உணர்வைக் கம்பர்
காட்டுவதால் உணரலாம்.

முதல் நாள் போரில் தோற்ற
இராவணன் தன் அகங்காரத்தையே
அழித்தது என்கிறான்.

“... என்னைத் தீராத் தீர்ப்பத்தைத்
துடைத்த என்றால் பிறிதொரு சான்றும்
உண்டோ?” — என்கிறான்.

கடவுளின் முன்புதான் அகங்காரம்
அழியும். அதையே இராவணன்
உணர்ந்து சொல்வதால், இராமனைக்
காண்போர் யாவரும் கடவுளே என்று
அவனை உணர்வதைக் கம்பர்
காட்டுகிறார்.

எனவே கடவுள் மக்களுக்குத்
தெய்வீகச் சுவையை உணர்த்தவே
அவதாரம் செய்கிறார் என்பது
உறுதியாகிறது.

மனிதர்களின் பேரழகு
மாமனிதர்கள் முகபாவம் இவையே கூட
தெய்வீகம் என்பதைக் காட்டிக்
காணுகிறோம்.

எனவே அவதாரமாகிய இராமனிடம்
இத்தெய்வீக உணர்வு பார்ப்போருக்கு
வந்தது என்பதில் ஐயமில்லை.

இவைகளை உணர்ந்து பக்தி
வயப்பட்டவர் கோயிலில் உள்ள
இராமனின் ‘அர்ச்சா’வாகிய
திருமேனியைக் காணும்போதும் அதே
தெய்வீக உணர்வை அடைவார் என்பது
திண்ணம்.

இராமனைப் புகழ்ந்து பாடியதிலே
தியாகையர் அவருடைய சந்நிதான
மகிமையை உணர்ந்தார் என்பது
நினைக்கத்தக்கதாம்.

அறத்தின் நாயகன்

தங்கம் ஜெகதல பிரதாபன்

தசரத மகாராஜன் புத்திரப் பேற்றுக்காக ஆற்றிய யாகத்தின் பயனாலுமீ, அடக்கரின் அக்கிரமத்தை தாங்க முடியாது துயருற்ற தேவர்களின் வேண்டுகோளாலும் மனமிரங்கி, அதர்மத்தை அழித்து தர்மத்தை நிலை நாட்ட விரும்பிய திருமால் அழகே உருவான கார்மேகமேனியனும், கமலக் கண்ணனுமான இராமராக இவ்வுலகில் கோசலையின் மணிவழிப்பற்றில் அவதரித்தார்.

இராமர் வசிஷ்ட முனிவரிடம் வேத உபநிடதங்களைக் கற்றதோடல்லாமல், ஒரு சத்திரியனுக்கு வேண்டிய வில் வித்தை, வாள் வீச்சு, குதிரை யாணை ஏற்றம், போர் புரியும் முறை, இராஜ தந்திரம் ஆகிய ஆய கலைகளையும் குரு மகிழக் கற்றுத் தேறினார். பின்னர் ராஜேரிஷி விஸ்வமித்திர முனிவர் தானாக மனமுவந்து அஸ்திர சாஸ்திர வித்தைகளைக் கற்பிக்க இராமர் அறிவிலும் ஆற்றலிலும் சிறந்து விளங்கினார்.

இவ்வாறு கற்றுத் தேறிய இராமர் மிக்க பலம் வாய்ந்த பல தீர்ச் செயல் களைப் புரியலானார். தனது பதினாறாம் பிராயத்தில் விஸ்வமித்திர முனிவ ருடன் அவரது யாகத்திற்கு இடையூறு வராது காக்கச் சென்றார். வழியில் பல இன்னல்களைக் கொடுத்த தாடகை என்னும் அரக்கியை வதம் செய்து, யாகத்திற்கு இடையூறு விளைவித்த மாரீசன், சுபாகு ஆகிய கொடிய அரக்கர்களையும் அழித்தார். அது

கண்டு களிப்புற்ற முனிவர், “நீ பகைவர் களை அழித்து, வெற்றி காண்பாய். உலகம் உள்ளவும் உனது புகழ் நிலைத்து நிற்கும்,” என வாழ்ந்தார்.

மிதிலையில் எவராலும் தூக்கி வளைத்து நாணேற்ற முடியாத சிவ தனுசை வளைத்து இரண்டாக முறித்தமை, பிறர் கண்டு நடுங்கிய பரசு ராமனை அஞ்சாது எதிர்கொண்டமை, விராதனின் தோள்களில் அமர்ந்து அவனை அழித்தமை, ஆயிரமாயிரம் அரக்கரை கொன்று சீதையை மீட்டமை யாவும் அஷ்டநாரது வீரத்திற்கு சான்று பகர்கின்றன.

தனது பகைவரை அழிக்கும் இராமர், பகைவரை நேசிப்பவராகவும் காணப்படுகிறார். கபீதன் என்னும் அரக்கனின் நீண்ட கைகளில் அகப்பட்ட யாவரும் அவனுக்கே இரையாகி விடுவர். அவ்வாறு சிக்கிய இராம லட்சுமணர் அவனது கைகளை வெட்டினர். அப்பொழுது, அவன் தான் ஒரு தேவன் என்றும், ஒரு சாபக் கேடால் அந்நிலையில் இருப்பதாகவும் கூறி, தனது சாபம் நீங்க தன்னைத் தீர்த்து எரிக்கும்படி இறைஞ்சினான். அவனைத் தங்கள் உயிரைக் கவர முற்பட்டவனென்று இராமர் கருத வில்லை. சாபவிமோட்சம் பெற்ற தேவர் சுவர்க்கமடைந்தார். விபீஷணனைத் தவிர ஏனைய அரக்கர் யாவரையும் அழித்த இராமர் சிவ பக்தனாகிய இராவணனுக்கு மனம் இரங்குகிறார்.

இராவணனுக்கு முறைப்படி செய்ய வேண்டிய ஈமக்கடன்களைச் செய்யும் படி விபீஷணனை வேண்டுகிறார். விபீஷணன், இராவணன் அண்ணன் என்றாலும் கொடுமை மிக்க அவனுக்கு தான் யாதும் செய்ய மாட்டேன் என்று மறுக்கின்றான். பகைவன் என்ற எண்ணம் இல்லாது, விபீஷணன் செய்யாவிட்டால் தானே அதை செய்வதற்கு முற்படுகிறார் இராமபிரான்.

இராமர் ஒரு போர் வீரனாய் இருப்பினும் கனிவும், கருணையும் மிக்கவர். சீதையைப் பிரிந்த இராமருக்கு மனத்துயர் பெருகியது. 'சீதா, சீதா' என்று கதறி கண்ணீர் வடித்தபடியே இருந்தார். லட்சுமணனாலும் அவரைத் தேற்ற முடியவில்லை.

தனது சகோதரரிடம் அளப்பரிய அன்பு கொண்டவர் இராமர். கங்கையில் தனக்கு படகோட்டிய குகனை இறுகக் கட்டித் தழுவி, "இன்று முதல் உன்னுடன் ஐவரானோம்" என்று உள்ளக்கனிவோடு கூறுகிறார். தன்னை வந்தடைந்த விபீஷணனை, இராமர் அன்புடன் தழுவுவதை கம்பர் 'கங்குலும் பகலும் இறுகத் தழுவின' என்று வர்ணிக்கும் காட்சி எமதுள்ளத்தை நெகிழ வைக்கும் காட்சியாகும்.

கருணையுள்ளம் படைத்த இராமரது பாத தூளிகை பட, அகல்யை சுயரூபம் பெறுகிறாள். கௌதம முனிவரது சாபம் நீங்கியது.

இராமர், பெற்றோரிடத்தும், பெரியோரிடத்தும் பண்புடன் நடந்து கொள்பவர். இராமரின் முடிசூட்டு விழாவிற்கு நாள் குறித்தாயிற்று.

மறுநாள் முடிசூடி மன்னனாகப் போகும் இராமரை அழைத்து, "உன் தந்தை பதினான்கு ஆண்டுகள் வனவாசம் செல்ல வேண்டுமென்று பணித்துள்ளார்." என்று கொடிய சிற்றன்னை கைகேயி கூறுகிறாள். என்ன ஏமாற்றம்! என்ன கொடுமை! இச்செய்தி இராமருக்குப் பேரதிர்ச்சியையல்லவா கொடுத்திருக்க வேண்டும்? ஆனால் இளம் வயதிற் கேற்ற இரத்தத் துடிப்போ, ஆத்திரமோ இல்லாது, மறுவார்த்தை பேசாது, 'தந்தை சொல் மிக்க முந்திரமில்லை' என எண்ணி, தந்தையின் கட்டளையைத் தலைமீது ஏற்று, மரவரி தரித்து செல்லலானார். நாடாள் வேண்டிய இளம் சிங்கம், மனதில் சிறிதும் சலனமின்றி, முகத்தில் ஒருவித வாட்டமுமின்றி காடாளப் புறப்பட்டது.

இராமர் ஏக பத்தினி விரதன். ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற தூய பண்பிற்கமைய வாழ்ந்து வழிகாட்டிய உத்தமர். எந்த அழகுத் தேவதையாலும் அவரது மன உறுதியை அழிக்க இயலாது. சூர்ப்பனகை பேரழகுடன் தோன்றி இராமரை வசப்படுத்த படாத பாடுபடுகிறாள், ஆனால் குணத்தின் குன்றாய் நின்ற இராமரை அவளால் சிறிதேனும் அசைக்கமுடியவில்லை.

தன்னை வந்து சரணடைந்தவர்களை இராமர் ஒருபோதும் கைவிட்டதில்லை. சுக்கிரீ வனையும், விபீஷணனையும், சொன்ன சொல் தவறாமல் காத்து அருளினார்.

இவ்வாறு தெய்வீகத்தன்மை நிறைந்த இராமரிடம் சில குறைகள் இருப்பதாக, அற்ப மானிடராகிய நாம்,

நமது மடமையை அறியாது அவரை நீதிக் கூட்டில் நிறுத்தி நியாயங்கேட்க விழைகின்றோம்.

“கண்டேன் சீதையை கற்பிணுக்கணியை” என்று தனது பக்தனான அனுமன் கூறக் கேட்டிருந்தும், சீதையை மீட்டபின் சீதையைத் தீக்குளிக்கச் செய்தமை கொடுமையிலும் கொடுமை.

வீராதி வீரனாகிய இராமர் வாலியை மறைந்து நின்று கொன்றது தர்மம் அல்லவே.

பல இன்னல்களை அனுபவித்து, பதினான்கு வருடங்களின் பின் இராம இராச்சியத்தை அமைத்த இராமர், யாரோ ஒரு வண்ணானின் வசைச் சொல்லுக்கு அஞ்சி கர்ப்பிணியா யிருந்த சீதையை இராச்சியத்தைவிட்டு வெளியேற்றியது அநீதியல்லவா?

சீதை தீக்குளித்ததால் உலக மக்களின் மனதிலிருந்த சந்தேகம் தீர்ந்து சீதை ஓர் உத்தமி என்பதை நிரூபிக்கின்றது. வாலி பெற்றிருந்த வரத்திற்கு அவனை வேறு வழிகளால் அழித்திருக்க முடியாது.

இராம இராச்சியம் ஒரு தர்ம இராச்சியம் அதன் தர்மத்திற்கு ஒரு பங்கமும் ஆட்சியாளரிடத்திலிருந்து ஏற்படலாகாது என்ற உன்னத நோக்கத்திற்காகவே, சீதையை வெளியேற்றுகிறார்.

மானிடப் பிறவியில் மனித பலவீனங்கள் இருப்பது இயல்பு. இராமரை ஒரு மனிதராகச் சித்திரிக்க இக் குறைகள் உதவுகின்றன.

இராமபிரானைப் பற்றிக் கூறும் எங்கள் குருதேவர் சுவாமி சின்மயானந்தா அவர்கள், “கௌரவம், நீதி, உண்மை, சமாதானம் என்பன வற்றை நிலைநாட்ட, நேர்மை என்னும் வில்லைத் தாங்கியவர் பேரழகில் உச்சமாயும், வலிமையில் ஒலிம்பஸ் மலையின் அதி உயர்ந்த சிகரமாயும் ஓங்கி நிற்கும் அவரது தெய்வீகப் புகழ் தனிப்பெரும் பெருமையுடன் விளங்குகிறது என்றும்” கூறுகிறார்.

இத்தகைய புகழ்வாய்ந்த தெய்வீக இராமரது நாமத்திற்கு தனி மகிமை உண்டு. இராம பக்தனான அனுமன் இராம நாமத்தை கற்களில் எழுதிக் கடலில் இட, அவை மிதந்து இலங்கைக்குப் பாலம் அமைத்தன. இராமரின் இன்னொரு பக்தரான ஸ்ரீ சமர்த்த இராமதாஸ் அவர்களின் வரலாற்றில், ஒரு லிதவையின் உயிர் நீத்த கணவனை உயிர்ப்பிக்க விரும்பிய அவர் இராம நாமத்தை ஜெபிக்க அவன் மீண்டும் உயிர் பெற்றான் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. பார்வதிதேவியார் உள்ளத்தில் ஒருமுறை ஒரு ஐயம் எழுந்தது “விஷ்ணு சகஸ்ர நாமத்திலுள்ள ஆயிரம் நாமங்களை ஜெபிப்பது கற்றவர்களுக்குத்தானும் இலகுவாக இருக்குமா?” என்று சிவனிடம் கேட்டார். அதற்குச் சிவன், “இராமா’ என்ற சாதாரண மந்திரத்தை ஜெபித்தால் போதும். அது விஷ்ணுவின் ஆயிரம் நாமங்களுக்குச் சமன்” என்று கூறியதிலிருந்து, இராம நாமம் எவ்வளவு சக்தி வாய்ந்ததென்பது புலனாகின்றது. இராமநாமத்தை ஜெபித்த பல பக்தர்கள் மோட்ச உலகில் பேரின்பத்தை அடைந்துள்ளனர். இராம நாமத்தை ஜெபிப்பவர்களுக்கு ஜெயம் கிட்டும். மன அமைதி உண்டாகும்.

பாவயாமி இரகுராமம்

சங்கரநாராயணன்

வேதங்கள், இராமாயணம், மஹாபாரதம், புராணங்கள் ஆகியன நமது கலாசாரத்தின் அத்திவாரமாக அமைந்துள்ளன. இராமர், சீதை, லட்சுணன், பரதன், ஹனுமன் யாவரும் ஒரு பெரிய இதிகாசத்தின் வெறும் கதாபாத்திரங்கள் மாத்திரமன்று. இராமர் தர்மத்தின் அவதாரம் மற்றவர்களும் தர்மத்தில் தலைசிறந்து விளங்கினர்.

இராமாயணத்தைப் படிப்பது அல்லது அதன் பிரசங்கங்கள் கேட்பது நமது மனத்தைச் சுத்திகரிக்கும். வெறுப்பு, அவா, பொறாமை, அகங்காரம், பேராசை ஆவன நம் மனதிலிருந்து நீங்கும்.

நாட்டியம், நாடகம், இசை, ஹரிகதா அல்லது பொம்மலாட்டம் ஆகிய கலைகள் தங்கள் கலைகளின் உட்பொருளை இராமாயணத்திலிருந்து பெற்றுள்ளன. புகழ்மிக்க கர்னாடக இசை அமைப்பாளர்கள் தாங்கள் இயற்றிய பாடல்களில் இராமாயணத்தில் வரும் நிகழ்ச்சிகளை வர்ணித்து அல்லது பாத்திரங்களின் நற்பண்புகளைப் பாராட்டிப் பாடியுள்ளனர்.

இரு பெரும் இசைவாணர் களாகிய பத்ராசல இராமதாஸர், தியாகராஜசுவாமிகள் ஆகியோரின் இஷ்ட தெய்வம் இராமர். இருவரும் இராமனைப்பற்றியும் இராமாயணத்தைப் பற்றியும் பாடல்கள் பாடியுள்ளனர். எனினும் மூன்று இசை எழுத்தாளர்கள் சம்ஷிப்த இராமாயணத்தை (இராமாயணத்தின் சுருக்கம்) க்ருதியின் தனிப்பொருளாகக் கொண்டுள்ளனர். அவர்கூர் அருணாசல கவிராயர் (1711-1778),

பாபநாசம் சிவன்(1890-1973) கவாதித் திருநாள் (1813-1846) என்ற மூவரு மாவார்.

‘இராம நாடகத்’தை எழுதியவர் அருணாசல கவிராயர். இத்தமிழ் நாட்டிய நாடகம் 258 பாடல்களையும், 278 ஸ்லோகங்களையும் கொண்டு ள்ளது. சங்கீத நாடகத்தின் இறைவணக்கப்பாடலில் இராமரின் கதையை பிறப்பு தொடக்கம் முடிவுடன் விழாவரை தந்துள்ளார்.

பாடலின் பல்லவி, “எனக்கு உன் இரு பாதம் நினைக்க வரம் அருள்வாய்” என்று ஆரம்பிக்கின்றது. இதைத் தொடர்ந்து ஒன்பது சரணங்கள் இராமரின் கதையைக் கூறுகின்றன. ஸௌரஷ்டிர ராகத்தில் பாடலை அமைத்தார் என்று கூறுப்படுகிறது. ஆனால் இன்று ராகமாலிகாவில் (ராகங்களின் மாலை) இது பாடப்படுகிறது.

பாபநாசம் சிவன் இந்நூற்றாண்டின் பிரதம இசை எழுத்தாளராய் விளங்கினார். தமிழில் எழுதப்பட்ட 74 ராகங்களைக் கொண்ட அவரது 2000த்திற்கு மேற்பட்ட பாடல்கள் பக்தியிலும், ராகபாவத்திலும் மிளர்கின்றன. இராமாயணத்தைச் சுருக்கி “இராம சரிதகீதம்” எனத் தமிழில் எழுதியுள்ளார். 24 ராகங்களைக் கொண்ட ராகமாலிகாவாக அமைந் துள்ளது. இராமாயணம் 24,000 பாடல்களைக் கொண்ட நூல். ஆகையால் 24 என்ற இலக்கம்

விசேடமாகப் பொருந்துகிறது. பல்லவி
“கோசலை புதல்வனைப் பணிவாய்
மனமே!” என்று தொடங்குகிறது.

“பாவயாமி இரகுராமம்” என்ற
க்ருதி முன்பு அரசாண்ட
திருவாங்கூரின் மகாராஜா, சுவாதி
திருநாள் என்ற அரண்மனைப்
புலவரால் ஆக்கப்பட்டது. இவர்
கர்நாடக இசை மும்மூர்த்திகளாகிய
சியாம சாஸ்திரி, தியாகராஜர்,
முத்துஸ்வாமி தீக்ஷிதர் ஆகியோர்
காலத்தைய இளஞ் சந்ததியினர்
ஆவார். அவருடைய அனேக
படைப்புக்களைப்போல் இதுவும்
சமஸ்கிருதத்தில் உள்ளது. ஸாவேரி
ராகத்தில் இதனை அமைத்துள்ளார்.
இதில் ஒரு பல்லவி, ஒரு அனுபல்லவி,
ஆறு சரணங்கள் உள்ளன. இந்தக்
க்ருதியில் இராமாயணக்கதையை ஆறு
சரணங்களில் தந்துள்ளார். ஒவ்வொரு
சரணமும், பாலகாண்டம் முதல்
யுத்தகாண்டம் வரை ஒவ்வொரு
காண்டத்தை அடக்கியுள்ளது.

கர்னாடக இசையில் நீண்ட கால
அனுபவம் பெற்றவரும், மேதைபுமான
செம்மங்குடி ஸ்ரீநிவாச ஐயர், ஸாவேரி
இராகத்தை மிக அழகான ராகமா
லிகாவாக மாற்றியமைத்து பிரகாசிக்கும்
சிட்டை சுவரங்களால் அலங்கரித்
துள்ளார். இந்த ராகமாலிகா அமைப்பு
இந்தப்பாடலை பிரசித்தி பெறச்
செய்துள்ளது. இன்று கர்னாடக இசைக்
கச்சேரிகளில் இப்பாடல்கள்
பாடப்படுவதை நாம் கேட்கின்றோம்.

இப்பாடலை செம்மங்குடி ஏன்
ராகமாலிகாவாக மாற்றியமைத்தார்.
அதற்கான காரணத்தை அவரே
கூறுகின்றார்:

“இசைவாணர்கள், இக் க்ருதியில்
ஒரு சரணங்களைத்தான் பாடுவது
வழக்கம். இராமாயணக் கதையை
முழுமையாகச் சித்திரம் போல்

வர்ணிக்கும் க்ருதி இன்னும் சிறப்பாக
அமைய வேண்டுமென்று உணர்ந்தேன்.
அரச குடும்பத்தின் சம்மதத்துடன்
மாற்றியமைக்கும் உரிமையை நான்
எடுத்துக் கொண்டேன். இராமா
யணத்தின் புகழ் பொருந்திய
தன்மையினால், இசை வல்லுனரிடத்தும்
இரசிகர்களிடத்தும் ராகமாலிகா
பிரசித்தி பெற்றுள்ளது. என்னுடைய
முயற்சியின் சித்தி எண்க்குப்
பேருவகையை அளித்துள்ளது.”

அது சமஸ்கிருதத்தில் இருப்
பதாலும், தேவைப்படும் இன்னிசை
யோடும், தாளத்தோடு பாடும்பொழுது
பதங்கள் பிரிக்கப்படும் வகையில்
காணப்படும் தவிர்க்க முடியாத
குறைகளாலும், பாடலைக் கேட்கும்
சாதாரண மக்கள் க்ருதியின்
சாஹித்தியத்தை உணர முடியாமல்
இருக்கலாம். மேலும், இசையின்
இனிமை பாடலின் அழகை மூழ்கடித்து
விடுகிறது. பாடலைக் கேட்பவன்
இன்னிசையின் இனிமையிலேயே
லயித்து விடுகிறான்.

பாடலின் பிரத்தியேகத் தன்மையை
அவதானித்தால், ஒரே க்ருதி அதன்
இசையைக் கொண்டே மதிப்
பிடப்படுகிறது. அதன் ராக
பாவத்திற்கும் அதன் பொருளின்
சொந்தரியத்திற்கும் மறுபக்கம் உற்று
நோக்குவோமானால், கீர்த்தனையின்
அதன் சாஹித்தியமும் தெய்வீகப்
பொருளும் முக்கியம் பெறுகின்றன.
பொதுவாக கீர்த்தனையின், எளிய
இசை பெருந்திரளான மக்கள் ஒன்று
கூடி பஜனைகளைப் போல் பாடுவதற்கு
உதவுகின்றது. பாடலைக் கேட்போர்
பாடலின் சாஹித்தியத்தை ரசிக்கக்
கூடியவர்களாயின் பாவயாமியைக்
கேட்கும் பொழுது அவர்கள் பெறும்
இன்பம் இன்னும் மேலதிகமாயிருக்கும்.
ஸ்வாதித்திருநாள் சீரிய மொழியையும்
இசையையும் கையாளும் வகையை
அவர்கள் காணக்கூடியதாக இருக்கும்.

இராமாயண கீர்த்தனம்
(ராகமாலிகா)

ராகம் ஸாவேரி

தாளம் ரூபகம்

பல்லவி

பாவயாமி ரகுராமம் பவ்ய கருணாராமம்

அனுபல்லவி

பாவுக விதரண பரபாங்க லீலா லஸிதம்

பொருள்:

பல்லவி: இரகுவம்சத்தில் தோன்றிய அழகிய, மனதைக்கவரும் இராமரைத் தியானிக்கிறேன்

அனுபல்லவி:

புன்னகை

பூத்துக்கொண்டு மிக்க ஆர்வம் கொண்ட தனது பக்தர்களைக் கடைக்கண்ணால் நோக்குகின்ற இராமனை தியானிக்கின்றேன்.

சரணம்

நாட்டைக்குறிஞ்சி - பால் காண்டம்

தினகரான்வய திலகம் திவ்ய காதி

கதஸவனா

வன ரசித ஸிபாஹுமுக

வதம் அஹல்யா பாவனம்

அனக மீச சாபங்கம் ஜனக ஸிதா

பீராணேஷம்

கனகு பித ப்ருகு ராம கர்வம் ஹர

இதஸாசேதம்

சரணம் 1 - பால காண்டம்

காதியின் புகழ்மிக்க மகனாக விஸ்வாமித்திரர் ஆற்றிய யாகத்திற்கு இடையூறு விளைவித்த சுபாகுவையும் ஏனைய அரக்கரையும் கொன்று, அகலிகையை புனிதப்படுத்தி, சிவதனுசை முறித்து, சீதையை வாழ்க்கைத் துணைவியாய் ஏற்று, மிக்க கோபங்கொண்ட பரகராமரை அமைதிப்படுத்தி, அயோத்திக்கு மீனாட குரியவம்சத்தின் அணியாக விளங்கிய இராமபிரானை நான் தியானிக்கிறேன்.

தன்யாஸி - அயோத்தியா காண்டம்

விஹதாபிஷேக மத விபின

கதர்ம் ஆர்யவாசா

ஸஹித ஸீதா ஸௌமித்திரம்

சாந்ததமசீலம்

குஹநிலயகதம் சித்ரகூடாகத

பரதீதத்த

மஹித ரத்னமய பாதுகம் மனத

ஸிந்த ராங்கம்

சரணம் 2 - அயோத்தியா காண்டம்

முடிசூட்டுவிழா தடைப்பட்டு,

தந்தையின் கட்டளையை ஏற்று, சீதா

லட்சுமணனுடன் கானகஞ்சென்று,

குகனிடுத்துப் போய், தன்னை மீண்டும்

அயோத்திக்கு அழைத்துச் செல்ல

சித்திரகூடம் வந்த பரதனுக்குப் பாத

அணிகளைக் கொடுத்த, எந்நேரமும்

அன்பாகவும் சாந்தமாகவுமுள்ள

இராமபிரானை நான் தியானிக்கிறேன்.

மோஹனம் - ஆரண்ய காண்டம்

விதத தண்டகாரண்ய கத விராத தலனம்

ஸிசரித கடஜதத்த அனுபமித வைஷ்ண

வாஸ்தரம்

பதக வரஜடாயுனதம் பஞ்சவட விஹித

வாஸம்

அதிகோர சூர்ப்பனகா வசன கத கராதி

ஹரம்

சரணம் 3 - ஆரண்ய காண்டம்

பரந்த தண்டக வனத்திற்குச்

சென்று, விராதனைக் கொன்று

நற்பண்புமிக்க அகஸ்திய முனிவரிடம்

விஷ்ணு அஸ்திரத்தைப் பெற்று

பெருமை மிக்க பறவையாகிய

ஐடாயுவால் வணங்கப்பெற்று,

பஞ்சவடியில் வசித்து, பொல்லாத

சூர்ப்பனகையால் தூண்டப்பட்டு சமர்

புரிந்த கரன் முதலிய அரக்கர்களை

அழித்த இராமபிரானை நான்

தியானிக்கிறேன்.

முகாரி - கிஷ்கிந்தாகாண்டம்
கனகம்ருக ஸுபதர கல மாரீசஹரம்
இஹ ஸூ
ஜனவிமல தாசஸ்யஹ்ருத
ஜனக ஜான்வேஷணம்
அனகம் பம்பாதீர ஸங்கத
ஆஞ்ஜநேய நபோமணி
தனுஜ ஸக்யுகரம் வாலிதன் மீஷம்.

சரணம் 4 - கிஷ்கிந்தா காண்டம்

பொன்மானாக உருவம் எடுத்த
கொடிய மாரீச்சனைக் கொன்று,
இராவணனால் தூக்கிச் செல்லப்பட
சீதையைத் தேடச் சென்று, பாம்பன்
ஏரிக்கரையில் ஹனுமானைச் சந்தித்து,
சுக்கிரீவனின் (நபோமணி- தனுஜ-
சூரியனுடைய மகன்) நட்பைப் பெற்று,
வாலியைக் கொன்ற இராமபிரானை
நான் தியானிக்கிறேன்.

பூர்விகல்யாணி-ஸூந்தர காண்டம்
வானரோத்தம ஸஹித
வாயுஸூனு கரார்ப்பித
பானு சத பாஸ்வர
பாவ்ய ரத்னாங்குலயம்
தேன புனரானீத அன்புன
சூடாமணி தர்ஸனம்
ஸ்ரீ நிதிம் உததி தீரே ஸ்ரீத
விபீஷண மிலிதம்

சரணம் 5 - சுந்தர காண்டம்

நூறு சூரிய பிரகாசமுள்ள கற்கள்
பதித்த மோதிரத்தை சுக்கிரீவனது
முன்னிலையில் ஹனுமானிடம்

கொடுத்து, பின் ஹனுமானால் கொண்டு
வரப்பட்ட சீதையின் விலையுயர்ந்த
சூடாமணியைக்கண்டு, அதன்பின்
தஞ்சமென வந்த விபீஷணனை
கடற்கரையில் சந்தித்த இராமபிரானை
நான் தியானிக்கிறேன்.

மத்யமாவதி யுத்த காண்டம்
கலிதவர ஸேதுபந்தம் கல
நிஸ்ஸீமபிசிதஷண
தலனமுரு தசகண்ட விதாரணம்
அதிதீரம்
ஜ்வலனபூத ஜனகஸூதா ஸஹிதம்
யாதஸாகேதம்
விலஸித பட்டாபிஷேகம்
விஷ்வபாலம் பத்மநாபம்

சரணம் 6 யுத்த காண்டம்

கடலுக்கு மேலாக ஒரு சிறந்த
பாலம் அமைத்து, அரக்கர்களை
(அடங்காத மாமிசம் உண்ணும் நிஸ்ஸீம
பிஸிதசன) கொன்று, மிக்க வீரம்
வாய்ந்த இராவணனைக் கொன்று
தீயினால் தூய்மைப்படுத்தப்பட்ட
சீதையுடன் அயோத்தியா சென்று,
சிறப்பாக முடிசூட்டு விழாவை நடாத்திய
இராமபிரானை நான் தியானிக்
கின்றேன்.

(பாடலாசிரியர் ஸ்ரீ பத்மநாபரை
இராமராகவே காண்கின்றார்.
“பத்மநாப” ஆசிரியரின் கையொப்ப
முமாகும்).

(தந்தி: Dilip, April - June 2002)

* இராமர் குடிமக்களைத் தான் கடைப்பிடித்த நேர்மையாலும், ஏழைகளைக்
கொடையாலும், ஆசான்களைச் சேவையாலும், பகைவரை யுத்தத்தில் திறமை
வாய்ந்த வில்விதையாலும் வெல்கின்றார்.

* சத்தியம், தர்மம், தவம் பற்றின்மை சினேகபாவம், தூய்மை, நேர்மை, அறிவு
ஆகியனவும் ஆசான்களுக்கு சேவை செய்யும் மனப்பான்மையும் இராமரது
பிரத்தியேகமான குணங்களாகும்.

ஸ்ரீ சமர்த்த இராமதாஸ்

கவாமி சிவானந்தா

இராமதாஸ் உலகில் மிக்க புகழ் வாய்ந்த ஒரு துறவியாவார். அன்னார் மஹாராஷ்டிராவில் 1608ம் ஆண்டு சூரியஜிபந்த் என்பவருக்கும் ரேனுகா பாய் என்பவருக்கும் மகனாக அவதரித்தார். துறவி துக்காராம் வாழ்ந்த காலத்திலேயே அவரும் வாழ்ந்துள்ளார். ஸ்ரீ ஹனுமனிடத்திலும், இராமபிரானிடத்திலும் மிக்க பக்தி கொண்டவர். சிறுவனாக இருக்கும் பொழுதே அவர் இராமபிரானின் தரிசனம் பெறும் பாக்கியம் பெற்றிருந்தார். ஸ்ரீ இராமர் அவருக்குத் தீட்சையும் வழங்கியுள்ளார்.

அவர் பன்னிராம் பிராயத்தை அடைந்தவுடன், அவரது திருமணத்திற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்யப்பட்டன. மணமகளின் எதிரே அமர்ந்திருந்த அவருக்கும் மணமகருக்குமிடையில் ஒரு திரை போடப்பட்டு இருந்தது. புரோகிதர் 'ஸாவ்தான்' (கவனம்) என்று கூறத் தொடங்க, கண்ணிமைப் பொழுதில் அந்த இடத்தை விட்டு அவர் ஓடி மறைந்து விட்டார்.

“ஸ்ரீ ராம ஜெய, ராமஜெய, ஜெய ராம்” என்ற பதின்மூன்று எழுத்துக்களை கொண்ட இராம மந்திரத்தை உள்ளடக்கிய புரஸ்சரணத்தை கோதாவரி நதிக்கரையில், நாளிக் என்னும் இடத்திற்கு அருகிலுள்ள டபாலி என்னுமிடத்திலிருந்து பதின்மூன்று இலட்ச முறை ஜெபித்தார்.

அதனை உச்சரித்து முடிக்க, மீண்டும் இராமர் அவருக்குக் காட்சி கொடுத்தருளினார்.

கணவனை இழந்த ஒரு விதவையை ஆசீர்வதிக்க எண்ணிய இராமதாஸ், இராமநாமத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு அந்தச் சடலத்தின் மேல் தீர்த்தத்தைத் தெளித்தார். உயிரற்று இருந்த அந்த உடல் உயிர்த்தெழுந்தது.

மஹாராஷ்டிர இராச்சியத்தை அமைத்த சிவாஜி, இராமதாஸை தனது குருவாக ஏற்று, குருவின் பாதுகைகளை சிம்மாசனத்தில் வைத்து, குருவின் பிரதிநிதியாக இருந்து, அவரது வழிகாட்டலில், அவரது ஆணைப்படி ஆட்சி செய்தார். அரசின் சின்னமாகிய கொடிக்குக் காவி நிறம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. காவிக்கொடியுடன், துறவி இராமதாஸின் பெயரில் ஆட்சி புரிந்த வரலாற்றைக் கூறும் ஒரு கவையான சம்பவம் இன்றைய மஹாராஷ்டிராவில் நிலவி வருகின்றது.

ஒரு நாள், சிவாஜி தனது அரண்மனையின் உப்பரிகையிலிருந்து பார்க்கும் பொழுது, அவருடைய குரு தேவர் இராமதாஸ் தனது பிச்சா பாத்திரத்துடன் வீதிவழியே செல்வதைக் கண்டார். தன்னுடைய சொத்துக்கள் முழுவதையும் குருவுக்குக்

கொடுத்த பின், அவர் ஏன் பிச்சை எடுக்கின்றார் என்பது சிவாஜிக்கு புரியவில்லை. சாதுக்களைப் புரிந்து கொள்வது இயலாத காரியமாகும்.

சிவாஜி தனது சகாவாகிய பாலாஜியை அழைத்து ஒரு சிறு காகிதத் துண்டைக் கொடுத்து குருஜி மாளிகைக்கு வரும்பொழுது கொடுக்கும் படி கூறினார். மதிய வேளை பிச்சைப் பாத்திரத்துடன் இராமதாஸ் வர பாலாஜி அவரை சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து எழுதப்பட்ட கடிதத்தை அவரது காலடியில் சமர்ப்பித்தார். சிவாஜி தனது முழு இராச்சியத்தையும் குரு தேவருக்குக் கொடுத்து அவரது ஆசியை மிக்க தாழ்மையுடன் பெற விரும்பியதை அத்துண்டு சுருக்கமாகக் கூறிற்று. அது கண்டு புன்னகை பூத்த குரு ; 'சரி' என்று கூறினார். அடுத்த நாள் காலை சிவாஜியை அழைத்து, "இராச்சியத்தைக் கொடுத்தபின் நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்?" என்று வினவினார்.

சிவாஜி, எஞ்சிய வாழ்நாள் முழு வதும் சற்குருவின் சேவையில் கழிக்க முடியுமானால் அது தனக்குப் பெரு மகிழ்ச்சியைத் தரும் என்று கூறினார். தான் இறை ஆசி பெற்றவராகவும் இருப்பார் எனவும் கூறினார். "இந்தப் பிச்சா பாத்திரத்தை எடு; நாங்கள் எங்கள் தொழிலுக்குச் செல்வோம்," என்று இராமதாஸ் அவரிடம் கூறினார். இருவரும் சதாராவைச் சுற்றிச் சென்று பிச்சை எடுத்தனர். மக்கள் அவர்கள் இருவரையும் மிக்க மரியாதையுடன் வரவேற்று, வணங்கி தானம் வழங்கினர். பின்னர் இருவரும்

நதிக்கரையை அடைந்தனர். இராம தாஸ் ஒரு எளிய உணவைத் தயார் செய்தார். குருதேவர் உண்டு மிஞ்சிய உணவில் சிவாஜி பங்கு கொண்டார். இராமதாஸ் தன்னை ஒரு பிச்சைக் காரனாக ஆக்கிய பின் தன்னை என்ன செய்ய விரும்புகிறார் என்று சிவாஜி அவரிடம் புன்னகை யோடு கேட்டார். உன்னத இலட்சிய மொன்றை அரசனுக்கு அமைத்துக் கொடுக்க தக்க தருணம் வந்துள்ளது என இராமதாஸ் எண்ணினார்.

தன்னுடைய பெயரில் ஆட்சியை நடாத்தும்படி இராமதாஸ் சிவாஜியைப் பணித்தார்; காவி நிறத்துணியால் ஆக்கப்பட்ட இராச்சியக் கொடியின் பெருமையை உயிரைக் கொடுத்தும் பாதுகாக்க வேண்டும் என்றும், இராச்சியம் தனதல்ல, தன்னிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுப் பொருள் எனக் கருதி, இறைவன் முன் நீதியுடன் ஆட்சி புரியும்படிப் பணித்தார். காவிக் கொடி தோன்றிய வரலாறு இதுவே.

இராமதாஸ் தாசபோதம், கருணாஸ் டகம், ஆத்மாராமா போன்ற நூல்களை மராத்தியில் எழுதியுள்ளார். அவற்றுள் தசபோதம் தலை சிறந்தது ஆகும். யாத்திரை செல்வதில் இராமதாஸ் பல ஆண்டுகளைக் கழித்தார். மஹாராஷ்டிராவில் பல அனுமன் கோவில்களைக் கட்டுவித்தார்.

அவர் யாத்திரையால் திரும்பிய பொழுது, அவரது தாய் மகனின் பிரிவால் ஏங்கி ஏங்கித் துன்பம் தாங்க முடியாமல் கண்பார்வையையும் இழந்துள்ளார் என்று ஒருவர் இராமதாஸிடம் கூறினார்.

இராமதாஸ் உடனே தாயைப் பார்க்கப் புறப்பட்டார். தாயின் பாதங்களில் வீழ்ந்து அவரைத் தரிசித்தார். நீண்டகாலப் பிரிவின்பின் மகனைச் சந்தித்த தாய் பெரு மகிழ்ச்சியடைந்தார். இராமதாஸ் தாயின் கண்களைத் தொட அவரது யோக வலிமையால் தாய் இழந்த பார்வையை மீண்டும் பெற்றார்.

இராமதாஸ் அவருடைய சீடர்களுக்கு கூறிய இறுதி அறிவுரைகள் யாதெனில்: “உங்கள் உடலின் தேவைகளைப் பெரிதென எண்ணாதீர்கள்; பக்தர்களுடன் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்; இராமரின் உருவத்தை உங்கள் இருதயத்தில் இருத்துங்கள்; இராமரின் நாமத்தை மீண்டும் மீண்டும் ஜெபியுங்கள்; ஆசை, அவா, வெகுளி, வெறுப்பு, அகங்காரம் ஆகியவற்றை அழித்துவிடுங்கள்; எவ்வயிரிலும்

இராமரைக் காணுங்கள்; எல்லா டத்தும் அன்பாய் இருங்கள்; இறைவன் எங்கும் வியாபித்திருப்பதை உணருங்கள்; இறைவனுக்காகவே வாழுங்கள்; எல்லா உயிர்களிலும் வியாபித்து இருக்கும் அவருக்குச் சேவை செய்யுங்கள்; அவரிடம் முழுமையாக சரணடையுங்கள்; நீங்கள் என்றும் இறைவனிலேயே லயித்து இருப்பீர்கள்; நீங்கள் இறவாமை எய்தி இடையறா இன்பம் துய்ப்பீர்கள்.”

இராமதாஸ் தனது இறுதி மூச்சிலும் இராம மந்திரத்தை மீண்டும் மீண்டும் ஜெபித்தார். அவர் இவ்வுலகை விட்டுப் பிரியும்பொழுது அவரது உடலிலிருந்து ஒரு பிரகாசமான தேஜஸ் தோன்றி, அவர் இராமபிரானின் உருவத்துடன் இரண்டற இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டார்.

தோள்கண்டார் தோளே கண்டார்
தொடுகழல் கமலம் அன்ன
தாள் கண்டார் தாளே கண்டார்
தடக்கை கண்டாரும் அஃதே
வாள் கொண்ட கண்ணார் யாரே
வடிவின் முடியக் கண்டார்
ஊழ்கொண்ட சமயத்தன்னான்
உருவுகண்டாரை ஒத்தார்.

— கம்பர்

பத்ராசல இராமதாஸ்

தெலுங்கு நாட்டின், இராம பக்தர்களில், இராமதாஸ் தலை சிறந்தவராகத் கருதப்படுகின்றார். 'இராமதாஸ்' என்பதன் பொருள் இராமரின் சேவகன் என்பதாகும். அவருடைய இயற்பெயர் கோபண்ண; குடும்பப்பெயர் காஞ்சர்லா. அவர் பிரதம சாக்க நியோகி பிரிவைச் சேர்ந்த பிராமணராவார். ஆத்மீய கோத்திர பரம்பரையில் வந்த கழலாம்பா, லிங்கண்ண மந்திரி ஆகியோரின் மகனாவார். சிறுபிராயத்திலிருந்தே இராமபிரானிடம் அதிக அன்பு புண்ட வராய், தனது நேரத்தை இராமரைப் பற்றிப் பாடுவதில் கழித்தார். அவரது திருமணத்திற்குப் பின் அவரது பெற்றோர்கள் மரணித்துவிட்டனர். இராமதாஸ் தனது மகனுக்கு இரகு ராமா எனப் பெயர் சூட்டினார். 'இராம பக்தர்களுக்கும், ஏழைகளுக்கும் உதவி செய்து, சமயத் தொண்டுகளுக்குத் தாராளமாக பொருளுதவி அளித்து, நேர்மையான ஒரு வாழ்க்கையை வாழ்ந்து வந்தார்.

கோல்கொண்டா இராச்சியத்தில் நீலகொண்டபள்ளி என்னும் ஜில்லாவில் 17ம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்தார். அப்பொழுது அபுல் ஹசன் தனஷா என்ற மன்னர் கோல்கொண்டாவை ஆட்சி செய்து வந்தார். அவரது ஆட்சிக்காலம் 1658ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1687 வரையாகும். அவரது தளபதியாக அக்கண்ணாவும், பிரதம மந்திரியாக மதண்ணாவும் கடமை யாற்றி வந்தனர். இராமதாஸ் ஏழை

களுக்கும், பிராமணர்களுக்கும் உணவு வழங்கிய வள்ளத்தன்மையால் பரம ஏழையானார். இராமதாஸ் அக்கண்ணா, மதண்ணா ஆகியோரின் மருமகன் என்றபடியால், அவர்களது செல்வாக்கால் கல்தானின் அரண்மனையில் அவருக்கு ஒரு உத்தியோகம் கொடுக்கப்பட்டது. ஒளரங்கசீப்பைப் போலல்லாது அக்காலத்தில் கோல்கொண்டாவை ஆண்ட நவாப்கள் இந்துக்களிடத்தில் தாராள மனப்பான்மையுடனும், அன்பாகவும் நடந்துகொண்டனர். தனஷா, அவரின் பெயருக்கமைய நல்லவராகவும், அன்புள்ளவராகவும், மதசம்மந்தமாக தாராளமனம் படைத்த வராகவும் இருந்தார். இராமதாஸின் கடும் உழைப்பால் அவர் பத்ராசலப் பகுதிக்கு தாசில்தாராக பதவி உயர்த்தப்பட்டார். அந்தக் காலத்தில் ஒரு இராச்சியம் சர்க்கார்களாகவும், சர்க்கார் பரகணாஸ்தளாகவும், பரகணாஸ் பட்டிகளாகவும் பிரிக்கப் பட்டிருந்தன. ஒவ்வொரு பகுதியும் ஒவ்வொரு உயர்ந்த உத்தியோகத்தரின் கட்டுப்பாட்டிற்குக் கீழ் இருந்தது. கோபண்ண ஒரு உயர்ந்த உத்தியோகத்தராவார்.

'இராமதாஸ் சரித்திர' என்ற இராமதாஸின் வாழ்க்கை வரலாற்றில், அவர் இளமையாக இருக்கும்பொழுது கபீர் என்னும் இஸ்லாமிய பக்தர் அவரைச் சிஷ்யராக ஏற்று தாரக மந்திரத்தை கற்றுக் கொடுத்தார் என்றும், அதை மிக்க கரிசனையுடனும், பக்தியுடனும் அவர் ஜெபித்தார் என்றும்

கூறப்படுகின்றது. இவ்வாறு பார்க்கையில் கபீர் என்ற குரு அவரை இராமபக்திக்கு வழிகாட்டியவரெனக் கருதலாம். ஆனால் தனது 'தசரதி சடக' என்னும் நூலில் ஓர் இடத்தில் இராமதாஸ், "குரு பட்டாச்சாரியாரின் காலடியில் வீழ்ந்து இராம மந்திரத்தைப் பெற்றேன்," என்கின்றார். இன்னொரு இடத்தில், "இரகுநாத பட்டாச்சாரியாரை கைகட்டி வணங்கி," என்று கூறுகிறார். இதிலிருந்து அவரது குரு இரகுநாத பட்டாச்சாரியார் என்பது திடமாகின்றது. இராமதாஸின் இருதயம் என்னும் வயலில் அவரது குருவால் விதைக்கப்பட்ட இராமபக்தி என்னும் விதை, புவனமும், பக்தனுமாகிய கபீரின் தொடர்பால் வளர்ந்து ஸ்திரப் படுத்தப்பட்டது.

இராமதாஸ் பத்ராச்சலத்திற்கு தாசில்தாராக நியமனம் பெற்ற பொழுது, இராமரது சிறிய ஆலயம் ஒன்று அங்கு இருப்பதையும், யாத்திரிகர் இராமரை வழிபட அங்கு வருவதையுங் கேட்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தார். தன்னைப் பாதுகாப்பவராகிய இறைவன் எழுந்தருளியிருக்கும் இடத்தில் தனக்கு வேலை கிடைத்தது ஒரு பெரும் வரப் பிரசாதம் எனக் கருதினார். அந்தக் காலத்தில் பத்திராசலத்தைச் சூழ்ந்து அடர்த்தியான காடுகள் இருந்தபடியால், யாத்திரிகர் அங்கு செல்வதற்கு மிகவும் சிரமப்பட்டனர். மேலும் கோவிலும் சிறந்த பராமரிப்பு இல்லாது மிக்க பரிதாபகரமான நிலையில் இருப்பதைக் கண்ட இராமதாஸ் மிகவும் கவலையடைந்தார். அவர் தன்னுடைய அன்புத் தெய்வத்திற்கு ஓர் அழகிய கோவில்

அமைத்து, அவருக்கும் அவரது மனைவி சீதாவுக்கும், சகோதரர் இலட்சுமணனுக்கும் வேண்டிய அலங்காரங்கள் செய்வதெனத் திடசங்கற்பம் பூண்டார். பக்தர்களிடமிருந்து கோவில் தோன்றிய வரலாற்றை அறிந்து கொண்டார். பத்திராசலத்திலும் அதனைச் சூழ்ந்த இடங்களிலுமுள்ள மக்கள் யாவரையும் அழைத்து ஒரு கூட்டம் ஏற்படுத்தி, இராமபிரானின் பெருமைகளைப் பற்றி எடுத்துக் கூறி, தான் ஓர் அழகிய கோவில் அமைக்க விரும்புவதையும் தெரிவித்தார். இராமதாஸின் நல்நோக்கத்தைக் கண்டு களிப்பூற்ற மக்கள் ஸ்ரீ இராமச் சந்திரனுக்கு அவர் கோவில் கட்ட மேற்கொண்டுள்ள போற்றுதற்குரிய முயற்சிக்குத் தாங்கள் யாவரும் பண உதவி செய்வதாகக் கூறினர்.

உடனே இராமதாஸ் கோவில் கட்ட நிதி திரட்டத் தொடங்கினார். மக்கள் தங்களால் இயன்றவற்றைக் கொடுத்தனர். இராமதாஸ் தன்னிடமிருந்த முழுச் செல்வத்தையும் செலவிடத் தயங்கவில்லை. அந்தப் பிரம்மாண்டமான திட்டத்திற்கு, திரட்டிய பணம் அற்பமாக இருந்தது. வேலையை நிறுத்தமுடியவில்லை, இராமரிடத்துக் கொண்டிருந்த பேரன்பினால் தாசில்தாராகச் சேகரித்த அரசாங்க பணத்தையும் துணிந்து கட்டிட வேலைக்குச் செலவழிக்கலானார். காட்டை அழித்து நிலத்தைச் சமனாக்கி, எல்லைகள் இட்டு, கோவிலையும், தெய்வத் தம்பதிகளின் கல்யாணத்திற்குக் கல்யாண மண்டபத்தையும் கட்டுவித்தார். மேலும் வைரம், மரகதம் போன்ற அதிவிசையுயர்ந்த கற்கள் பதித்த ஆபரணங்களை இராமர், சீதா, இலட்சுமணர் யாவருக்குச் செய்வித்தார்.

அரச பணத்தைச் செலவிட்ட செய்தி மெல்ல மெல்ல கஸ்தானின் காதுகளை எட்டியது. எவ்வளவு உயர்ந்த பதவியை மாமன்மார்களாகிய அக்கண்ணாவும் மதண்ணாவும் அரச சபையில் வகித்தபோதும் அவர்களால் இராமதாஸுக்கு ஒரு உதவியும் புரியமுடியவில்லை. அப்பொழுது கோல்கொண்டா இராச்சியத்தைக் கைப்பற்ற முனைந்த முகலாய சக்கரவர்த்தியான ஔரங்கசிப் சகோதர்களுக்கும், கஸ்தானுக்கு மிடையே மனவேற்றுமையை ஏற்படுத்தினார். இராமதாஸிடம் கஸ்தான் அன்பு கொண்டிருந்தும், இராமதாஸ் தனக்கன்றி ஒரு நற்கருமத்திற்கே பணத்தைச் செலவிட்டுள்ளார் என்று தெரிந்தும் அவரை மன்னிக்கவில்லை. உடனடியாக இராமதாஸை கோல்கொண்டாவிற்குக் கொணர்ந்து கோட்டையிலிருந்த இருட்டறைகளுள் ஒன்றில் சிறை வைக்குமாறு கட்டளையிட்டார். இத் தண்டனையால் இராமதாஸ் பன்னிரு ஆண்டுகள் (1674 - 1686) துன்புற்றார்.

இறுதியாக இராம இலட்சுமணர் கஸ்தான் துயிலும் பொழுது தோன்றி இராமதாஸ் அவருக்குக் கொடுக்க வேண்டிய பணம் முழுவதையும் வைத்து விட்டு மறைந்தனர் என்று கூறப்படுகிறது. தன்னுடைய அறையிலிருந்த பணத்தைக் காலையில் கண்ட கஸ்தான் ஓர் இராம பக்தனைத் தான் துன்புறுத்தியதற்கு மனம் வருந்தி, அவரை விடுவிக்கும்படி பணித்தார். சிலர் இராமதாஸ் மீண்டும் பதவியில் அமர்த்தப்பட்டார் என்கின்றனர்; சிலர் அவர் சிறையில் இறந்ததாகக் கருதுகின்றனர். உண்மையில் என்ன

நேர்ந்ததென்பது தெரியாது. ஆனால் இராமதாஸ் ஒரு தலை சிறந்த பக்தன், இறையருளால் தண்டனையில் இருந்து மன்னிக்கப்பட்டார், முழுமையாக இராமரிடம் சரணடைந்து மோட்ச மடைந்தார் என்பது தெளிவு. இன்றும் இராமதாஸை சிறை வைத்திருந்த பாழடைந்த இருட்டறையையும் இராமதாஸின் கற்சிலையையும் கோல்கொண்டா கோட்டையில் காணக் கூடியதாக உள்ளது.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இராம தாஸின் வாழ்க்கையில் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிடுவதில் தவறில்லை. அது இராமதாஸ் இராமரிடத்து வைத்திருந்த பேரன்பையும், இராமர் தனது பக்தர்களிடத்துக் காட்டிய அன்பையும் எடுத்துக் காட்டுகிறது. பத்திராச்சலத்திற்குத் திரும்பி வந்தபின்பும், இராமதாஸ் பெருந்திரளான ஏழைகளுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் தினமும் உணவளித்து வந்தார். ஒரு நாள் உணவு சமைக்கப் படும் வேளையில், கொதிக்கும் சோற்றுக் கஞ்சி வடிவதற்கு எனத் தோண்டப்பட்ட குழியில் வடிந்து கொண்டிருந்த வேளை, இராமதாஸின் குழந்தையான இரகுராமா தவறுதலாக அந்தக் கொதி கஞ்சியில் வீழ்ந்து, பொசுங்கி இறக்க நேர்ந்தது. இராமதாஸ் இறந்த குழந்தையைக் கண்டும், உணவளிப்பதில் தடை ஏற்பட்டுவிடலாகாது என்பதற்காக அதைப் பற்றி ஒன்றுக்கூறவில்லை. அவர் அமைதியாக இராமரைப் பிரார்த்தித்து வேண்டி, கருணை வடிவான இராமர் குழந்தையை உயிர்ப் பித்தார். இத்தகைய கய அனுபவத்தால் உந்தப்பட்ட இராமதாஸின் பக்தி மேலும்

வளர்வதாயிற்று. கோவில் கட்ட கல்தானின் பணத்தைச் செலவிடவும் ஒரு மனத்துணிச்சலைக் கொடுத்தது. பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் சிறையில் தனது பக்தனின் துயர் கண்டும் இராமர் ஏன் கும்மா இருந்தார் என்ற கேள்வி எழலாம். கர்மவினைத் தத்துவம் இதற்கு ஏற்ற விடையைப் பகரும்.

இராமதாஸ் ஒரு சிறந்த இராம பக்தர் மாத்திரமன்று; அவர் ஒரு பெரும் புலவருமாவார். அவரது 'தசரதி சாதக' என்ற பாடலில் ஒவ்வொரு செய்யுளின் இறுதியிலும், "மகுட தசரதி கருணா பயோநிதி" (தசரதனின் மகனான இராமா! கருணைக்கடல்) என முடித்துள்ளார். தெலுங்கு மொழியில் இந்நூல் பிரசித்தி பெற்ற ஒரு சாடகாஸ் எனக் கருதப்படுகின்றது. அவரது வாழ்க்கையின் சில விபரங்களையும், அவரது பக்தியையும் எடுத்துக் கூறுகிறது. ஒவ்வொரு செய்யுளும் பொலிவும், கருத்தாழமும் கொண்டு விளங்குகின்றது.

வேறும் பல சாடகாஸ் எழுதியுள்ளார் என்று கருதப்படுகிறது, ஆனால் அவை கிடைக்கப் பெறவில்லை, அவரது நாமத்தை இறுதியில்

கொண்ட அவரது பக்திப் பாடல்கள் மிகச் சிறந்தவையாகும். இப்பாடல்கள் பஐனைகளில் மாத்திரமன்றி, சிறந்த சங்கீத விதவான்களால் அவர்களது கச்சேரிகளிலும் பாடப்படுகின்றன. அவற்றில் சில அவர் கவலையுற்றிருந்த சிறைவாசத்தினை போது பாடப்பட்டன. அவரது சொந்த அனுபவத்தை உள்ளடக்கிய அவை, அவரது பக்தியையும் ஆங்காங்கே, சில சந்தர்ப்பங்களில் அவரது கோபத்தையும் எடுத்துக் கூறுகின்றன. ஒரு பாடலில், தான் இராம இலட்சுமண சீதாவுக்கு எவ்வளவு பணம் செலவிட்டார் என்றும், அதனை அவர்கள் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் பாடுகிறார். நாட்டில் பல மக்களுக்கு அவரது பாடல்கள் மனப்பாடமானவை. அவர்கள் அப்பாடல்களைப் அதிபக்தியோடு பாடுவர். அவரது பாடல்கள் எளிய நடையில் இருப்பினும், மிக்க சக்தி வாய்ந்தவை. மனதைத் தொடும் இப்பாடல்களை மக்கள் பாடும்பொழுது மெய் மறந்து விடுகின்றனர். தெலுங்கு மக்களிடையே இராமதாஸ் மிக்க புகழ்வாய்ந்த இராம பக்தன் எனக் கருதப்படுகின்றார். அதோடு பக்தியால் ஒருவர் முக்தியடைய முடியும் என்பதற்கு அவர் ஓர் அழியா எடுத்துக்காட்டாகவும் உள்ளார்.

"ஏ நெஞ்சே? அனைத்து கல்யாண குணங்களுக்குப் புகவிடமாகவும், யோகிகளால் துதி செய்யப்பட்டவராகவும், ராவணனைத் தன் புஜபலத்தால் அடக்கியவராகவும், அரசர்களுக்குள் நடுநாயகமாக விளங்குபவராகவும், வீதாப் பிராட்டியுடன் கூடித் திகழ்பவராகவும் இருக்கும் ராமன் என்னும் ப்ரம்மத்தை நினைப்பாயாக".

— ஸந்த்ராமாஸம்ஸிதை

இராம பக்தர்

ஸ்ரீ கோஸ்வாமி துளசிதாஸ்

இக்கிய மாகாணங்களில் பண்டா என்னும் ஜில்லாவிலுள்ள ராஜ்பூரில் ஸம்வத் 1589 (1532 கி. பி.) ஆண்டு துளசிதாஸ் பிறந்தார். அவர் ஒரு சரபு பரிண பிராமணர் ஆவார். ஸமஸ் கிருதத்தில் இராமாயணத்தை எழுதிய வால்மீகியின் அவதாரமென அவரைக் கருதுகின்றனர். அவரது தந்தையின் பெயர் ஆத்மராம் கக்ல துபெ. தாயின் பெயர் ஹூல்ஸி. பிறக்கும் பொழுது அவர் அழவில்லை. பிறவியிலேயே அவருக்கு முப்பத்திரண்டு பற்களும் இருந்தன. பிள்ளைப் பிராயத்தில் அவர் துளசிராம் அல்லது இராமப்பொல என்று அழைக்கப்பட்டார்.

அவரது மனைவியின் பெயர் புத்திமதி (இரத்தினாவலி). மகனின் பெயர் தாரக். துளசிதாஸ் மனைவியிடம் மிக்க பாசங் கொண்டவராய் இருந்தார். ஒரு தினமேனும் அவரால் அவளது பிரிவைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது. ஒருநாள் அவரது மனைவி தனது தந்தையின் இல்லத்திற்குச் சென்றிருந்தாள். துளசிதாஸ் அவளைக் காண்பதற்காக இரகசியமாக இரவு வேளையில் தனது மாமனார் வீட்டிற்கு சென்றார். இச்செயல் கண்டு புத்திமதி பெரும் நாணமடைந்தாள். அவள் துளசிதாஸை விளித்து, “என் உடல் தசையாலும் எலும்புகளாலும் ஆக்கப் பட்ட ஒரு வலைப்பின்னல். இந்த அழுக்கு நிறைந்த உடம்பிலீ வைத்திருக்கும் பற்றில் அரைவாசி ஆவது இராமபிரானிடம் வைப்பீர்களானால் நிச்சயமாக சம்ஸாரஸாகரத்தைக் கடந்து, இறவாமை எய்தி பேரின்பத்தை

நுகர்வீர்கள்,” எனக் கூறினாள். இவ்வார்த்தைகள் துளசிதாஸரின் இதயத்தை அம்புபோல் துளைத்தன. அவர் அங்கு ஒரு கணப்பொழுதாழிலும் நிற்கவில்லை. இல்லறத்தைத் துறந்து துறவியானார்.

பதின்நான்கு வருட காலத்தை புண்ணிய தலங்களைத் தரிசிப்பதில் கழித்தார்.

அவர் மலசலம் கழித்து கழுவிய பின் பாத்திரத்தில் எஞ்சிய நீரை ஒரு மரத்தின் வேரில் ஊற்றுவது வழக்கம். அந்த மரத்தில் ஒரு ஆவி குடி கொண்டிருந்தது. அதற்குத் துளசிதாஸ் மீது அதிக பிரியமுண்டாயிற்று. அது அவரிடம், “ஓ மனிதனே ! என்னிடத்தில் நீ ஒரு வரம் பெற்றுக் கொள்,” என்றது.

“எனக்கு இராமபிரானின் தரிசனம் கிடைக்க வேண்டும்” என்றார் துளசிதாஸர்.

அந்த ஆவி, “ஹனுமன் கோவிலுக்குப் போ. ஹனுமன் ஒரு குஷ்டரோகியாக மாறுவேடம் பூண்டு இராமாயண பாராயணம் கேட்க அங்கு முதலில் வந்து இறுதியாகப் போவார். அவரை நாடினால், அவர் உனக்கு உதவி புரிவார்” எனக் கூறிற்று. ஹனுமனை அணுகி, துளசிதாஸர் இராம தரிசனம் பெற்றார்.

துளசிதாஸர் எழுதிய பண்ணிரண்டு நூல்களில் மிக்க

பிரசித்தி பெற்ற நூல் அவர் ஹிந்தி மொழியில் எழுதிய 'ராம் சரிதமானஸ்' என்னும் இராமாயணமாகும். ஹனுமனின் வழி காட்டலில் இந்நூல் எழுதப்பட்டது. வட இந்தியாவில் இந்துக்களின் இல்லங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் இந்த இராமாயணம் பயபக்தியுடன் படித்து வழிபட்டு வரப்படுகின்றது. எதுகை, மோனை நயம் பொதிந்த ஈரடிச் செய்யுள்களைக் கொண்ட இந்நூல் மனித உள்ளத்தை ஊக்குவிக்க வல்லது. அவர் எழுதிய நூல்களில் 'வினய பத்ரிகா' இன்னொரு சிறந்த நூலாகும்.

ஒரு முறை கள்வர்கள் சிலர் துளசிதாஸரின் ஆச்சிரமத்தில் புகுந்து பொருட்களைத் திருட முயன்றனர். அவர்கள் நீல நிறக் காவலனொருவன் கைகளில் வில்லும் அம்புகளும் ஏந்தி வீரயிலில் காவல் செய்வதைக் கண்டனர். அவர்கள் எங்கு சென்றாலும், காவலனும் பின் தொடர்ந்தான். அவர்களுக்குப் பயம் உண்டாயிற்று. காலையில் அவர்கள், “வணக்கத்திற்குரியவரே! உங்களது ஆச்சிரம வாசலில் ஓர் இளம் காவலன் வில் அம்புகளுடன் நின்றான். அவன் யார் என வினவினார். துளசிதாஸர் ஒன்றும் பேசாது அழுதார். இராமபிரானே காவலனாக வந்திருந்தார் என்பது அவருக்குத் தெளிவாயிற்று. உடனே தனது செல்வம் யாவற்றையும் ஏழைகளுக்குப் பகிர்ந்து அளித்தார்.

துளசிதாஸ் . அயோத்தியில் வாழ்ந்தார். பின்பு பனாரஸ் (காசி) சென்றார். ஒரு நாள் ஒரு கொலைகாரன் அங்கு வந்து, “இராமரின் அன்பின் பேரில் எனக்குப் பிச்சை

போடுங்கள். நான் ஒரு கொலைகாரன்”, என்று கதறி அழுதான். துளசிதாஸர் அவனை வீட்டிற்கு அழைத்து, இறைவனுக்குப் படைத்த பிரசாதத்தை அவனுக்குக் கொடுக்க, அவன் பாபம் நீங்கப்பெற்றான். காசியில் வாழ்ந்த பிராமணார்கள் துளசிதாஸர் மீதும் சீற்றங் கொண்டு, ஒரு கொலைகாரனின் பாபங்கள் எவ்வாறு மன்னிக்கப்படும்? நீ அவனோடு இருந்து எவ்வாறு உணவு அருந்தமுடியும்? சிவனுடைய புனித வாகனமான நந்தி அந்தக் கொலைகாரனின் கையிலிருந்து உணவை ஏற்று உண்டால், அவனது பாபம் நீங்கி விட்டதென நாம் நம்புவோம், என்றனர். கொலைகாரன் கோவிலுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டான். நந்தி தேவர் அவனது கையிலிருந்து உணவை ஏற்க, பிராமணர்கள் ஷெட்கித்துப் போயினர்.

துளசிதாஸர் ஒரு சமயம் பிருந்தாவனத்திற்குச் சென்றிருந்தார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் உருவத்தைக் கண்டார். “இறைவா! உன் பேரழகை நான் எவ்வாறு வர்ணிப்பேன்? நீ உன் கையில் வில்லும் அம்புகளும் ஏந்தினால் ஒழிய துளசி உன்னை வணங்கமாட்டான்,” என்றார். இறைவன் கைகளில் வில்லும் அம்புகளும் ஏந்தி இராமராகக் காட்சி கொடுத்தருளினார். துளசிதாஸரின் ஆசியால், ஒரு ஏழைப் பெண்ணின் இறந்த கணவன் மீண்டும் உயிர் பெற்று எழுந்தான்.

இந்த அற்புதச் செயலைப் பற்றிக் கேள்விவற்ற டெல்லியிலிருந்த முகலாய சக்கரவர்த்தி துளசிதாஸரை அரச சபைக்கு அழைப்பித்து, அவரை ஏதாவது அற்புதம் செய்யுமாறு

பணித்தார். துளஸிதாஸர், “என்னிடத்தில் மனித சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட சக்தி ஒன்றுமில்லை. எனக்கு இராமரின் பெயர் ஒன்று மாத்திரமே தெரியும், என்றார். துளஸிதாஸரைச் சிறையிலிட்டு, “நீ அற்புதம் ஏதாவது செய்தால்தான், உன்னைச் சிறையிலிருந்து விடுவிப்பேன்,” என்று கூறினார். துளஸிதாஸர் ஸ்ரீ ஹனுமனைப் பிரார்த்திக்க, பெருந்தொகையான பலம் மிக்க குரங்குகள் அரசசபையுள்

புகுந்தன. திகிலடைந்த சக்கரவர்த்தி, துறவியைப் பார்த்து, “என்னை மன்னிப்பாயாக. உன்னுடைய பெருமையை நான் இப்போது அறிவேன்,” என்று கூறி, உடனே துறவியை சிறையிலிருந்து விடுவித்தார்.

1623 கி. பி ஆண்டு, துளஸிதாஸ் 91 வது வயதில் காசியில் உள்ள அசிகாட்டில் அழிந்துபோகும் தனது பூதவுடலை விட்டு நீங்கி, வீடு பேற்றை அடைந்தார்.

நாடிய பொருள் கைகூடும் ஞானமும் புகழும் உண்டாம்
வீடியல் வழிய தாக்கும் ஸ்வரியம் கமவை நோக்கும்
நீடிய அரக்கர் சேனை நீறுபட்டழிய வாகை
சூடிய சிலையி ராமன் தோள்வலி கூறுவோர்க்கே.

000

மும்மைசால் உலகுக்கெல்லாம் மூல மந்திரத்தை முற்றும்
தம்மையே தமர்க்கு நல்கும் தனிப்பெரும் பதத்தைத் தாமே
இம்மையே எழுமை நோய்க்கும் மருந்துமாம் இராமன் என்றும்
செம்மைசேர் நாமம் தன்னைக் கண்களில் தெரியக் கண்டான்

000

நன்மையும் செல்வமும் நாளும் நல்குமே
திண்மையும் பாவமும் சிதைந்து தேயுமே
சென்மமும் மரணமுமீ இன்றித் தீருமே
இம்மையே இராம என்றிரண்டெழுத்தினால்

— கம்பர்

கம்பனில் கம்யூனிக்கேசன்

பழ பழனிப்பன்

சீதையைத்தேடி தென் திசைக்குப் போன அனுமன் திரும்ப வருகிறான். இராமன் தென்திசை நோக்கி அமர்ந்து, சுக்கிரீ வனுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கிறான். அப்போது அனுமன் அங்கு வந்து செய்யத் தகாத ஒரு செயலைச் செய்தான். அப்படி என்ன செய்தான்? இதோ கம்பன் சொல்வான்:

எய்தினன் அனுமனும்;

எய்தி ஏந்தல்தன்

மொய்கழல் தொழுகிலன்;

முளரி நீங்கியே

தையலை நோக்கிய தலையன்.

கையினன்,

வையகம் தமிழி நெடிது இறைஞ்சி,

வாழ்த்தினான்.

(சுந்தர. திருவடி தொழுத. 6028)

வந்த அனுமன் சீதை இருந்த தென்திசை நோக்கித் தலைவைத்து, உடல் மண்ணுறப் படிந்து விழுந்து வணங்கினானாம். தென் திசை நோக்கித் தலைவைத்து வணங்கினால், காலை வடதிசை நீட்டியிருக்க வேண்டும். வடதிசையில் இராமன் அமர்ந்திருக்கிறான். அப்படியானால்...காலை... ஆம் காலை வடக்கே, இராமன் பக்கம் நீட்டியுள்ளான். அனுமன் இராமனின் தூதுவனாகச் சென்றவன். இராமனைத் தெய்வமாகவே வழிபடுகிறவன். அப்பேர்ப்பட்டவன் இராமனைத் தொழாவிட்டால்

பரவாயில்லை, காலையாவது பக்கம் நீட்டாமல் இருந்திருக்கலாம். சாஷ்டாங்கமாக, காலவேறு நீட்டிவிட்டான். இவ்வளவு பெரிய தவறை அனுமன் செய்வானா? செய்யலாமா? என்றெல்லாம் கேட்கத் தோன்றுகிறது, அல்லவா?

இதற்கு இராமன் என்ன செய்தான்? அனுமனை இராமன் நன்கு உணர்ந்தவன். இராமனை அனுமனும் நன்கு அறிந்தவன்தான். இராமன் அனுமனுடைய இச்செய்கையின் குறிப்பை உணர்ந்து கொண்டான். சீதை பத்திரமாக இருக்கிறாள், இவன் கண்டுபிடித்திருக்கிறான், அவள் கற்பும் நன்று என்பதுதான் அக்குறிப்பு.

“வண்டுஉறைஒதியும்வலியன், மற்றுஇவன் கண்டதும் உண்டு; அவள் கற்பும் நன்று” எனக் கொண்டனன், குறிப்பினால் உணரும்

கொள்கையான்

(சுந்தர. திருவடி தொழுத 6029)

எப்போதும் அனுமன் தன்னை வணங்காது வேறு ஒரு திசையில் விழுந்து வணங்கினானோ, அப்போதே அத்திசையில் தன்னைவிட அனுமன் மதிக்கும், வணங்கும் ஒருவர் இருக்கவேண்டும் என்று இராமன் ஊகித்தறிந்து விடுகிறான். அது யாராக இருக்க முடியுமென்றால், இப்போது மிகப் பெரிய பணியில் ஈடுபடுத்தப்பெற்ற படைவீரர்களில் அனுமன் சென்ற தென்திசை தவிர, ஏனைய திசைகளில் தேடிச் சென்றவர்கள் எல்லாம் திரும்பி வந்த

அத்திசையில் சீதை இல்லை என்று சொல்லிவிட்டார்கள். இப்போது அனுமன் தென்திசை நோக்கி உடல்நிலம் படிய வணங்கினான் என்றால் அக்குறிப்பு ஒன்றிலேயே மூன்று செய்திகளை இராமன் உணர்ந்து விடுகிறான்.

1. சீதை புத்திரமாக உயிரோடு இருக்கிறாள்
2. அனுமன் அவனைப் பார்த்து விட்டுத் தான் வந்துள்ளான்
3. அவள் கற்பும் நன்றும்

ஒரு கல்லில் இரண்டு மாங்காய் அடிப்பது என்று கேள்விப்பட்டுள்ளோம். அனுமன் ஒரே கல்லில் மூன்று மாங்காய் அடிப்பது போல் ஒரு குறிப்புச் செய்கையால் மூன்று செய்திகளைத் தெரிவித்து விட்டான். இவன் தெரிவித்தது மட்டும் முக்கியமில்லை. யாருக்குத் தெரிவித்தானோ, அந்த இராமனும் தெரிந்து கொண்டான். அதனால் கம்பன் இராமனை இந்த இடத்தில் 'குறிப்பினால் உணரும் கொள்கையான்' என்று சுட்டிக்காட்டுகிறான்.

இதைத்தான் இன்றைய நிர்வாகத்தில் NON VERBAL COMMUNICATION என்றும் BODY LANGUAGE என்றெல்லாமும் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

இன்றைய நடைமுறையில் சாதாரணமாக நாம் ஒருவரைப் பார்க்க அவர் அலுவலகத்திற்குச் செல்கிறோம். நாம்

போய் உட்கார்ந்து பேச ஆரம்பித்த சில நிமிடங்களில் அவர் தன் கைக்கடிகாரத்தைப்பார்க்க ஆரம்பித்தாலே நாம் தெரிந்துகொண்டு விடுவோம் எளிதில், இவர் இனி நம் பேச்சைக் கேட்கத் தயாராக இல்லை என்று. இன்னும் ஒரு படி மேலேபோய், தன் அலுவலகக் கைப்பையையோ பெட்டியையோ மேசைமேல் வைத்து சாமான்களை அதில் எடுத்துவைக்க ஆரம்பித்தால் அதுதான் நமக்கு "நீ புறப்படு நான் புறப்படவேண்டும்" என்பதற்கான நேரிடையான அறிவிப்பு.

சில நேரங்களில் நாம் வாய்திறந்தோ, எழுத்து மூலமாகவோ ஒரு தகவலைத் தெரிவிக்க முடியாத சூழ்நிலை உண்டாகலாம். அப்போது அந்த முறையான குறிப்பால் உணர்ந்தலோ சைகையோ உதவும்.

இதைத்தான் கம்பன் இங்கே அனுமன் வாயிலாகக் காட்டுகிறான். சீதை இருக்கிறாளா, இருந்தால் எங்கே இருக்கிறாள், எப்படி இருக்கிறாள் என்பது எதுவும் தெரியவில்லை. பல மாதங்கள் கடந்து விட்டன. இந்தச் சூழ்நிலையில் இராமன் எப்படித் தவித்துக் கொண்டிருப்பான் என்பதையெல்லாம் எண்ணியே அனுமன், இராமனிடம் வந்ததும் வாய் திறந்து, வணக்கம் கூறி, முகமன் செய்து ஆரம்பிப்பதற்குள் இராமன் மனம் ஊசலாடும், துன்பமுறும் என்பதையெல்லாம் உணர்ந்தே, இக்குறிப்பாலுணர்ந்தும் செயலைச் செய்கிறான்.

நன்றி: கம்பன் என்றொரு நிர்வாகி

கம்பர் காட்டும் நகைச்சுவை

கிருபானந்தவாரியார்

ஒன்பான் சுவைகளில் முதலாவதாக வைத்து எண்ணப்படும் பெருமை கொண்டது நகைச்சுவை.

நகல்வல்லர் அல்லார்க்கு மாயிரு ஞாலம் பகலும்பாற் பட்டன்று இருள்.
என்பது வள்ளுவர் கருத்து.

எள்ளல், இளமை, பேதைமை, மடன் என்றிவைகளால் இச்சுவை விளையும் என்பார் தொல்காப்பியர்.

கம்பர் பெருமான் சூர்ப்பநகையின் பேதமையையும் காமவிகாரத்தையும் பயன்படுத்திக் கொண்டு நமக்கெல்லாம் நகைவிருந்து அளிக்கின்றார். சூர்ப்பநகைப் படலம் முழுவதும் நகைச்சுவை பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமாய்க் காட்சியளிக்கிறது.

சூர்ப்பநகையை அங்கபங்கம் செய்ததேன் என்று இராமர் இலட்சுமணனைக் கேட்டபோது இடைமறித்துச் சூர்ப்பநகை கூறுதல்.

ஏற்றவளை வரிச்சலையோன் இயம்பாமுன் இகல் அரக்கி

சேற்றவளை தன்கணவன் அருகு இருக்க சினம்திருகி

குற்றவளை நீர்ஊழ்க்கும் துறைகெழுநீர் வளநாட மாற்றவளைக் கண்டக்கால் அழலாதோ மனமென்றான்.

தவளைக்கு மூன்றறிவு, சீங்கிற்கு இரண்டறிவு. 'நந்தும் முரலும் ஈறிவினவே' என்பது தொல்காப்பியம். சங்கும் தவளையும் வேறு வேறு இனம். ஓர் ஆண் தவளையிடம் ஒரு பெண்சங்கு இருப்பதைக்கண்டு குல் கொண்டிருந்த பெண்தவளை தண்ணீரைக் கலக்கி ஊடியதாம். பொதுவாகத் தன் கணவன் ஒரு பெண்ணிடம் பழகுவதைக்கண்டு சீற்றம் அடைவார்களே. தவளையே அப்படியிருக்குமானால், "எனக்கு

என் மாற்றாளாகிய சீதையைக் கண்டால் கோபம் வராதா?" என்று சூர்ப்பநகை கூறுகின்றான்.

"நீங்களென்ன அறியாதவர்களா அறிந்துதான் அறிந்து இருக்கின்றீர்கள். முகத்தில் இது என்ன மூக்கு துறு துறுவென்று நீட்டிக் கொண்டு? இதனால் கணவன்மார்களுக்குத்தான் என்ன பயன்? என்று எண்ணியே செய்தீர்கள்." என்கிறான்.

“இந்தக்கழுத்தில் மேக்குயரும் நெடுமூக்கு மடந்தையர்க்கு மிகையன்றோ?” என்கின்றான் சூர்ப்பநகை.

மேலும், “பாய்நாடுவதிசத்ரு” என்பது தெரியாதா உங்களுக்கு? நீங்கள் மட்டுமே கொண்டாடத் தக்க உருவமல்லவா இவ்வுருவம்?

“கண்டாரே காதலிக்கும் கட்டழகும் விடமன்றோ” என்று உபதேசிக்கின்றான் அவன்.

‘நீங்கள் அரிந்ததன் நோக்கம் எனக்குப் புரிகிறது. இவ்வளவு அழகிய இவள் இப்படி அரிந்து விட்டால்தான் நம் அருகிலேயே இருப்பாள். அயலானும் இவளை நாடமாட்டான்’ எனும் கருத்தில்தானே அரிந்தீர்கள் என்கின்றான் சூர்ப்பநகை.

“இன்னுருவம் இதிகொண்டுஇங் கிருந்தொழியும் நம்மருங்கே ஏகாள் அப்பால்

பின்னிவளை அயலொருவர் பாராள்என்றே அரிந்தீர்!”

எனும்போது சிரிப்பு பொங்குகிறது நமக்கு. •

இறுதியாக, இராமபிரானுக்கு ஒரு வேண்டுகோள் விடுக்கிறான் அவன். தங்கள்

சகோதரரையாவது எனக்கு மணமுடித்து வைப்புகள். ஒருவேளை அவர் ‘நாசியில்லாதவளோடு எப்படி நான் வாழ்வேன்’ என்று கேட்டால், ‘இடையே இல்லாத சீதாதேவியோடு இத்தனைநாள் நான் வாழவில்லையா’ என்று திருப்பிக் கேளுங்கள் என்கின்றான் சூர்ப்பநகை.

“இளையவன்தான் அரிந்த நாசி ஒருங்கிலா இவளோடும் உறைவெனோ என்பானேல் இறைவ! ஒன்றும்

மருங்கிலா தவளோடும் அன்றோ நீ நெடுங்காலம் வாழ்ந்த தென்பாய்”

எனும் கவிதை வரிகள் சிரிக்காதவர்களையும் சிரிக்கவைத்து விடுமல்லவா?

இப்படி, நாணத்தைத் துறந்து, மானத்தைத் கடந்த மையல் கொண்ட சூர்ப்பநகையைக் கம்பர் “சொன்ன நாணிலி” என்று பிறிதோரிடத்தில் குறிப்பிடுவார்.

சொன்ன நாணிலி: சொல்லப்பட்ட நாணம் இல்லாதவள். “கவ்ணத்தால் செய்த மங்கலநாண இல்லாதவள்” என்பது மற்றொரு பொருள்.

நன்றி— கம்பன் கவிநயம்

தாய்தன்னை அறியாத கன்றில்லை தன்கன்றை யாயு மறியு முலகின்தாய் ஆகினைய நீயறிதி எப்பொருளும் அவையுன்னை நிலையறியா மாயையிது என்கொலோ வாராதே வரவல்லாய்

— கம்பர்

‘சேருதும் அமளி’

கம்பவாரிதி இ. ஜெயராஜ்

பேரின்பக் குறியீடே சிற்றின்பம்.

இது பெரியோர் முடிபு.

‘பெற்ற சிற்றின்பமே பேரின்பமாம்’

எனும் உந்தியார் அடி இதற்குச் சான்று.

அருள் நூல்களிலும் சிற்றின்பச் செய்திகள் வருவதன் அடிப்படை இஃதே.

சிற்றின்பம், பேரின்பம் எனும் வார்த்தைகளே,

இக்கருத்தை தெளிவுற விளக்கம் செய்யும்.

பேரின்பத்திற் போலவே சிற்றின்பத்திலும்

‘ஒன்றாதல்’ கைகூடுகிறது.

சிற்றின்பத்தில்,

தலைவியின் பால் தலைவன் ஐம்புல ஒடுக்கம்

கொள்கிறான்.

‘கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றுஅறியும் ஐம்புலனும்’

ஒண்டொடி கண்ணே உள்’

எனும் வள்ளுவன் வாக்கு இதனை உறுதி செய்யும்.

பேரின்ப நிலையிலும் இந்த ஐம்புல ஒடுக்கம், இயல்பே.

தலைவன் தலைவியாய் ஆட்படுத்தலும் ஆட்படுதலும்

இவ்விரு நிலைக்கும் பொதுவானவை.

பேரின்பத்திலும், இறைவனைத் தலைவனாய்க் கொண்டு

அடியார்கள் தாம் தலைவியராய் ஆட்படுவர்,

அங்ஙனம் ஆட்படுவோர்,

அப்பேரின்ப நிலையை சிற்றின்ப நிலைகொண்டே

வெளிப்படுத்துவர்.

‘சிறையாரும் மடக்கினியே’

‘முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்’

‘கேட்டாயோ தொழிகிறி செய்த வாறொருவன்’

எனும் சம்பந்தர், அப்பர், மாணிக்கவாசகர் பாடல்கள்

இக்கருத்தை நிரூபணம் செய்யும் தூக்க மேற்கோள்கள்

இம்மரபு பற்றி,
கம்பனும் சிற்றின்ப வர்ணனையூடு பேரின்ப விளக்கம்
செய்கிறான்.

பாலகாண்ட உலாவியற் படலத்தில்
கம்பன் செய்யும் இவ்விளக்கம் அற்புதமானது.
அவ்வற்புதம் காண்பாம்.

.....

வீதியுலாவினும் இராமனைக் கண்டு
மையலுறுகின்றனர் மிதிலைப் பெண்கள்.
அப்பெண்கள், தாப மிகுதியினால்
நினைத்தவையும், பேசியவையும், செய்தவையும்
இப்படலத்திற் கம்பனால் எடுத்தோத்ப்படுகின்றன.
அப்பெண்ணின் மன? வாக்கு, காய
தாப வெளிப்பாடுகளைக் கூறும் இப்பாடல்கள்
வெளிப்படையாய்ச் சிற்றின்ப நிலை காட்டினும்
உள்ளீடாகப் பேரின்பக் குறிப்பைக் கொண்டவை.
இப் பெண்களூடு கம்பனால் விபரிக்கப்படுவது,
இறைதரிசனம் கிடைத்த ஆன்மாக்களின் ஏக்க நிலையே.
பார்வதியின் தலைவன் சிவன் என்பதறிந்தும்,
அவன் மேலே கொண்ட காதலால்,
அவன், தம் தலைவனாதல் வேண்டுமென,
அடியார்கள்

பெண்களாய்த் தமையமைத்துப் பாடுதல் போல,
சீதையின் மணாளனே இராமன் என்பது முடிவான
பின்னும்

இப்பெண்கள், இராமனைத் தம் தலைவனாக்கி,
அவன் மேல் மையல் கொண்டு வாடுவதாய்க்
கவிதை செய்கிறான், கம்பன்.

பலவாய் விரியும் அப்பாடல்களில்
குறித்த ஒரு பெண்ணின் செய்கையை
விளக்கம் செய்கிறதொரு கவிதை.

.....

உலாச்சென்ற இராமனைக் கண்டுவிட்ட ஒரு பெண்,
தன்னிரு கண்களையும் இறுக மூடிக் கொள்கிறாள்.
மூடியவள், அருகுற்ற தன் தோழியை வணங்கி
தன்னைப் பள்ளியறைக்கு அழைத்துச் செல்லும்படி
வேண்டுகிறாள்.

‘கண் திறந்து நீயே பள்ளியறைக்குச் செல்லலாமே?’
எனக் கேட்ட தோழிக்கு,

‘உலா வந்த இராமனைக் கண்டேன்.

இமைகளாகிய இரு கதவங்களைக் கொண்ட
கண் எனும் வாயிலூடாக
அவ் வஞ்சக இராமன் என் நெஞ்சகம் புகுந்தான்.
மீட்டு அவன் வெளிப்போகாமல்
என் இமைக் கதவங்களைச் சிக்கென அடைத்து
விட்டேன்.

இப்போது
என் அகத்திருக்கும் அவனை அனுபவித்தல் வேண்டும்.
கண்கள் மூடியதால் பஞ்சணை சேர வழி தெரியாது
தவிக்கிறேன்.
தோழி! துணை செய்வையாயின் இருவரும் அவனை
அனுபவிக்கலாம்
அவள் கூற்று கம்பன் கவியாய் வெளிப்படுகின்றது.

‘மைக்கருங் கூந்தல், செவ்வாய், வாணுதல் ஒருத்தி உள்ளம்
நெக்கனள் உருகுகின்றாள், “நெஞ்சிடை வஞ்சன் வந்து
புக்கனன் போகா வண்ணம் கண் எனும் புலம் கொள் வாயில்
சிக்கென அடைத்தேன் தோழி, சேருதும் அமளி”’ என்றாள்.

இப்பாடலில் கம்பன் பேரின்ப நிலையை எடுத்துக்
காட்டுமாற்றை ஆராய்வாம்.
முற்றாய்ச் சிற்றின்ப நிலையை எடுத்துக் காட்டும்
இப்பாடலில்,
ஈற்றடியைத் திட்டமிட்டு அமைத்து
பேரின்ப நிலையை வெளிப்படுத்துகிறான் கம்பன்.
தான் விரும்பும் தலைவனை,
தன் தனிபிடைமையாய் நினைப்பது பெண்ணியல்பு.
இங்கோ,
‘என்னைப் பஞ்சணைக்கு அழைத்துச் செல். அவனை
அனுபவிக்கப் போகிறேன்’
என்று சொல்ல வேண்டிய அப்பெண்
‘அனுபவிப்போம்’ என
தோழியையும் உள்படுத்திப் பன்மையிற் கூறுதல்
உலகியல் முரணாகும்.
செயலாலன்றி
மனம், வாக்குக்களாற் கூட
ஒரு தலைவன் பிற பெண்கள் பால் மையலுறுவதை
ஓர் தலைவி பொறாள்.
இந்நிலையை,
வள்ளுவனின் ‘புலவி நுணுக்கம்’ அழகுற விளக்கம்
செய்யும்.

இங்கோ,

தான் விரும்பும் தலைவனை அனுபவிக்க,
தன் தோழியையும் அழைக்கிறாள் தலைவி.

‘சேருதும் அமளி’ என

இவ்வழைப்பினை வெளிப்படுத்தும் ஈற்றடிச் சொற்களே
இச்சிற்றின்பப் பாடலில் பேரின்ப நிலையை விளக்கம்
செய்கின்றன.

பேரின்பத்தில் தலைவனாம் இறைவன் ஒருவனே.

தலைவியராய் ஆன்மாக்களே பல,

‘ஒன்றாயும் பலவாயும் நிற்க வல்லவனாகிய

எங்கும் நிறைந்த இறைவன்

அனைவரையும் தனித்தனி ஆள்வன்’ எனும்

உறுதியினால்

பேரின்பத் தலைவியர்

சிற்றின்பத் தலைவியரின் மாறுபட்டு

பக்குவப்பட்ட அனைவரையும்

அவ்வின்ப நிலையில் ஒன்றுபட அழைப்பது இயல்பு.

‘வாழ்த்தி வணங்குவேன்’ என்னாது ‘வணங்குவாம்’

என்ற சேக்கிழாரும்

‘பக்தர்கள் இங்கே வம்மின், நீர் உங்கள் பாகந் தீர்ப்

பணிமினோ’ என்ற

மணிவாசகரும்

‘அன்னவர்க்கே சரண் நானே’ என்னாமல் ‘நாங்களே’

என்ற கம்பனும்

இச்சங்கம நிலைக்குச் சான்றாவர்.

கம்பனின் இத்தலைவியும்

தன் தோழியை

தலைவனோடு இன்பம் துய்க்க அழைக்கிறாள்.

அவ்வழைப்பை.

ஈற்றடியில் வரும் ‘சேருதும்’ எனும் வார்த்தையில்

வெளிப்படுத்தி

தோழியையும் தன் தலைவனோடு இத்தலைவி இன்பம்

துய்க்க அழைப்பதால்

இவளும்

பேரின்ப நிலையில் நிற்கும் தலைவியே என நமக்கு

உணர்த்தி

இப்பாடலைப் பேரின்ப நிலைக்கு உயர்த்துகிறான்

கம்பன்.

சிற்றின்பமாய் அமைந்த மூவடிகளையும்

ஈற்றடியின் ஒரு சொல்லால்

பேரின்பப் பொருள் கொள்ள வைப்பது

கம்பனின் கைவண்ணமே.

**Chinmaya Mission
Nagapattinam
Presents**

MAHABHARATAM

(10 Day Tamil Camp)

by: Br. Gagan Chaitanya
at: Tapovan Kutir, Uttarkashi, Himalayas
Date: May 24th June 2nd 2007

Enriched with
Mahakavi Bharathiyyar's
Panchali Sabadam

Camp Free: 3,100/- per person
DD to be drawn in favour of Chinmaya Mission, Nagapattinam

For details contact: S. Ramadoss, Secretary
72, Perumal North Street, Nagapattinam-611001
Cell: 98652, 56588, 98940-19844. Email: gaganchitanya@yahoo.co.in

Paanktam Vaa Idam Sarvam
WE INVITE YOU TO JOIN

The Fifth Six Week Residential

Chinmaya Dharma Sevak Course (In English)

At Chinmaya Gardens, Coimbatore 17th July to 28th August 2007

The Founder and the Mission

Pujya Gurudev Swami Chinmayanandaji is one of the greatest saints and visionaries of our times. The Chinmaya Mission has over 300 centres worldwide and has been rendering yeomen service in the spiritual, cultural, educational and social fields thereby transforming the lives of millions. Now, under the guidance of Pujya Guruji Swami Tejomayanandaji, the Head of the Chinmaya Mission, a strong band of Swamins, Brahmacharins and devotees are carrying out the multifaceted activities and projects of the Mission

The Chinmaya Dharma Sevak Course

It is a short term Vedanta Course aimed at giving knowledge and training to sincere seekers and devotees with the essence of Vedanta and set them firmly on the spiritual path. The student of the course will live the life of a sadhaka in the Gurukula under the guidance of the Acharya. *The course is designed to help bring about an inner transformation. On completion of the course the students will be able to contribute to the society as Chinmaya Dharma Sevaks / Sevikas by propagating the culture and spiritual knowledge gained. The Chinmaya Mission provides a platform for becoming "Dedicated Sevaks of Dharma". The students will be awarded a certificate.*

The Temple of Learning

The venue of the Chinmaya Dharma Sevak Course is the Chinmaya Gardens, which is nestled at the foothills of the verdant Nilgiri ranges, the ashram is about 30kms away from the hustle bustle of Coimbatore. The ashram is beautiful, serene and spiritually elevating.

Course Acharyas

Acharya: Swamini Vimalananda is the Acharya-in-Charge of Chinmaya Mission, Coimbatore, the Director of the Chinmaya Vision Programme and CIRS. She has traveled widely and has conducted many Discourses, Seminars and public talks in English, Hindi, and Gujarati and camps for children, youth and elders. Her simple style of talking has captivated the intellectual and faithful alike. She has been the Acharya of the successfully conducted four Dharma Sevak Courses.

Assisted by:

Swami Swaroopananda, Director-in-charge CIRS, is a renowned public speaker and expert in the field of personal, managerial and spiritual development. He has inspired many successful business leaders around the world and guided many spiritual aspirants to greater heights in their inner unfoldment. He has conducted many of seminars, retreats and public lectures.

Br. Rishi Chaitanya presently spiritual guide at Chinmaya International Residential School, He is a dynamic Acharya of the Chinmaya mission and also very popular with the youth. He is in-charge of the Youth Sevaks Training Correspondence Course. He has assisted in two previous Dharma Sevak Courses.

Br. Gopal presently stationed at Chinmaya Gardens Coimbatore. He has assisted in taking yoga classes in previous Dharma Sevak Courses.

Brni. Guhapriya Chaitanya presently Acharya at Tirpur Chinmaya Mission. She is soft spoken and effective teacher. Her sweet nature, depth of knowledge and conviction attracts her audiences.

Course Students.

Candidates must be below 65 years and of sound health. They must have a strong desire to study the scriptures and live a spiritual life and have a sufficient grasp of English. Knowledge of Sanskrit is not a must.

The Salient features:

- Experience the joy of Gurukula living
- Learn the fundamentals of Vedanta/ Jnana Yoga (Prakarana granthas, Upanishads, Geeta), Bhakti Yoga (Portions of Ramayana and Bhagvatam) and Karma yoga.
- Learn the basics and advance of Sanskrit followed by a Spoken Sanskrit Course.
- Learn how to conduct and firmly grounded in spiritual practices (sadhanas) like Meditation, Japa, Puja, Homa etc.
- Celebrate auspicious occasions like Raksha Bandhan, Janmashtami, Ganesha Chaturthi etc.,
- Bond with the Global Chinmaya mission through the various activities and learn how to be a sevak/ sevika of Bala Vihar/Study Classes etc.

Accommodation

Comfortable twin sharing rooms with attached bathrooms.

Food:

Sattvik Vegetarian food will be served.

Course Donation: (including boarding and lodging)

- IND Rs 5500/- per person
- IND Rs 4500/- per person (below 40 years)
- IND Rs 2500/- per person (below 25 years)

For registration and further enquiries, contact;

Course coordinator : Br.Ajit Chaitanya, Chinmaya Gardens, Nallur Vayal Post, Coimbatore - 641114.

Tel/Fax 0422-2615637/2613493.

Email : cgardens@satyam.net.in.

Application Form

Fill up in BLOCK LETTERS

Name :

Age : M/F :

Profession :

Address :

Phone :

E mail :

MO/DD to be in favour of "Chinmaya Garden Trust" and to be sent to the above address.

DD No : dated : drawn on Bank

I wish to join the Chinmaya Dharma Sevak Course at Chinmaya Gardens, Coimbatore. abiding by the rules and regulations of the course laid down by the Chinmaya Mission

Date

Signature

CHINMAYA NEWS

TIRUVANNAMALAI- THE SPIRITUAL RETREAT

The View of the Holy Mountain 'Arunachala'

Just as the water rise up from the sea as clouds, condenses and falls as rain and goes back to the sea as streams, the Soul rising up from Thee will naturally join Thee again, although it turns in many eddies on the way.

*"And when the Soul finds the way
back to its source,*

It will sink and be merged in Thee

O Arunachala Thou Ocean of Bliss,"

are words that kept ringing in my ears as the CHYKS and Seniors from the Chimney Mission, Sri Lanka walked into the Ramana Ashram in Tiruvannamalai. Whether we will be able to fulfill this ideal in this life is yet to be seen. However, such spiritual camps will certainly help in taking our first steps towards the goal.

The sacred ambience and the sanctity of the environs with the sacred red mountain, Arunachala as the backdrop, seemed to beacon us. As one gazes at the hill towering over us, the rugged grandeur of the peak with its red and brown boulders strewn here and there rising into the blue sky was indeed awe inspiring.

The hill is very sacred and the Ramana Ashram is picturesquely placed on a lower spur of the hill. Originally the ashram was secluded and apart being a fitting spot for those who wished to sit silently and meditate. Today though several buildings have come up with hundreds of devotees thronging, the ashram is still sacred and quiet.

It is natural that the Archery, Br. Ramana Chaitanyaji chose this ashram and its precincts for the special spiritual retreat. He presented each participant with an orange garb and a knap sack, "Who am I," to be worn behind on their

backs. This gave each one of them the necessary where-with-all to participate in the spiritual camp with piety and walk through the precincts of the holy mountain hermitage - the venue of the camp from the 23rd - 26th of December 2006.

The serene and silent surrounding helped us greatly to move away from the mundane and transcend to the sacred. He specially chose this with great care and also arranged different venues moving or climbing a mountain and having a class at Skandapuram there, going down to where Shri Ramana sat in meditation at Virupaksha and finally going round the hill, giriprakdakshina and having the concluding class at the Dakshinamoorthy Temple. All these helped us to unwind and heal the tensions unhampered.

At the ashram we had the rare opportunity to learn about the experience on Death that this great saint had when he was still studying in school. "So I am the spirit transcending the body. The body dies but the spirit that transcends it, cannot be touched by death," was the all-awakening experience that young Venkataraman had as the death psychosis consumed him. "Now death has come! What is the meaning? This body dies. Am I dead?" was the million dollar question that became all important to him. And he was led ever forward into the realm of Realisation.

"The body is silent and inert; but I feel the force of my personality and even the voice of the "I" within me; apart from it, I am the deathless spirit. "I" was something very real - the only real thing about my present state and all the conscious activity connected with my body was centred on that "I." From that moment onwards, "I" or "Self" focused attention on itself by a powerful fascination. Fear of death vanished." This was wonderful experience leading Venkataram to ever widening thought and action. In concluding he says, the "I" continued like the fundamental sruti that underlies and blends with all other notes whether the body was engaged in talking, reading or anything else, I was still centred on the "I."

This revelation that "I am the spirit and not the body" became firmly established leading Venkataraman to becoming the great Ramana Maharshi of Tiruvannamalai.

The sacred text, the "Upadesa Undiyar," written by the sage himself was the subject at the our spiritual camp – a text which is the sum total of the teachings of our ancient Vedas and Upanishads condensed into thirty three line verses in chaste yet lucid Tamil.

The first lessons were held early morning at the ashram. These classes were interspersed with different venues in Palakottu, Skandashram up the hill and at the Dakshinamoorthy Temple during Giripradakshinam. Individual sadhana helped each sadhaka to revise the text in greater detail and contemplate on it in the spiritual atmosphere of the ashram where the sage lived.

An introductory story was narrated that the rishis of the Taraka forests performed rites and became conceited on acquiring untold strength and power and felt that through this, moksha could be had. Such rites can produce power but not the peace of liberation which is beyond this. Lord Shiva had to convince them of this mistaken conclusion. In the ensuing altercation, Lord Shiva clearly explains to them that it is not by action but by renunciation of action that one can aspire for moksha.

Ramanar begins his celebrated composition saying, "Kanmama jadam," action is lifeless; however for it to be beneficial, it is through His grace "Kanmam payantara karthana aanai yade," and clearly says, it does not give moksha – "Veeduthatal ilai." In elucidating this though he explains the pathway of poosai, japam and dhayana and through the practice of each one could move forward. Seek the Lord in all forms and worship Him (pposai) repeat His name (japam) and meditate on Him (dyanam) making Him the "I" within. To gain true happiness

which is indeed one's nature, the path of knowledge, the enquiry in the form of "Who am I," is the principal means. "While searching for the "I" all other thoughts disappear and the I vanishes.

The finale to the spiritual retreat was Giripradakshina, circumambulating the hill. It was special starting at 4 am even before the streaks of dawn were visible. Worshipping at each of the eight stations, namely - Indira Lingam on the East, Agni Lingam on the South East, Yama Lingam on the South, Nirudhi Lingam on the South West, Varuna Lingam on the West, Vayoo Lingam on the North West, Kubeara Lingam on the North and Esaanya Lingam on the North East, we were able to complete the pradkshinam effortlessly singing and chanting all the way.

Beyond the Retreat - the Pilgrimage

The Arunachaleswarar Temple at Tiruvannamalai was a part of our retreat as we moved through the streets to our various destinations. The Temple is one of the grandest temples in South India. With the hill as back ground, the entire temple complex gives the appearance of a fort - its stately towers, high rampart walls, spacious quadrangles and gateways, large halls and tanks. Its architectural and sculptural beauty are awe inspiring.

This ancient shrine has been built by several dynasties beginning with the Pallava dynasty in the 6th century or so passing through the Chola, Hoysala, Vijayanagar, and Nayak kings and finally through the Nawabs and Tipu Sultan it came under the British. Thus it is the result of several centuries of building and extension. The outermost prakaram houses the thousand pillared hall and the Shiva Ganga tank and has the four huge Gopurams on all four sides. Unnamulai Ambal and Annamalaiyar are the presiding deities of the hallowed shrine.

To us Hindus, Thiruvannamalai is one of the greatest Shaivite shrines where the hill is considered as a manifestation of Lord Shiva. It is one of the Panchaboota stalas, the five elements (fire at Tiruvannamalai; wind at Kalahasti; water at Tiruvannakka; earth at Kanchipuram and space at Chidambaram). A Nandi faces the main shrine in each of its five prakarams.

Having worshipped at the Temple in Tiruvannamalai, we proceeded to several temples in South India - Beginning with the dharshan in Chidambaram we sat waiting for the puja at the sanctum to the Lord of Tillai, the eternal Dancer. The puja was exhilarating as the exoteric and esoteric worship of Saivism unfolded. The architects of the temple combined these two aspects - in the sanctum is the Akasha Lingam, a subtle all-pervading symbol of God. A void separates the image of Nataraja from the sanctum portraying the Chidambara Rahasyam. The roof of the Chitsabhai is golden lavishly built by the Cholas for their favourite deity Lord Nataraja.

This was followed by worshipping at Seerkali, the home of Saint Sambandhar, stepping into the kerni and viewing the gopuram as he had seen it with the Lord and His Consort disappearing across the sky hundreds of centuries ago, we felt elated that we were in the hallowed grounds tread by the young saint. Sprinkling kerni water on each other we felt purified as the sanctity of the ancient shrine seeped through us as we bowed our heads in prayer.

Then we went to the Vytheswaran koyil, Tirukadayur and lastly to Tirunallaru where most of had "an appointment with Lord Sannayeeswaran." Here at Tirunallaru each of us lit the chitty lamp with gingerly seed and gingerly oil with a prayer on our lips hopefully praying with a sense of deep piety for the Lord's grace.

At the crack of dawn the following day, we entered the Tanjai Periya koyil. The rays of the early morning sun were seeping through the gopuram and the vimanam. The sadhakas were given the wonderful opportunity of seeing the abhishekam performed to Lord Brihadēswarar who stood majestically as the huge Lingam. The Temple with its gopurams at the entrance and the colossal vimanam over the sanctum, its colossal Lingam and the monolithic Nandi were breath taking and we raised our hands in prayer as we chanted "Om Namasinaya." The whole reflects the greatness of the Cholas - a fine achievement in temple architecture. Saint Appar around the seventh century is said to have worshipped in the ancient shrine referring to the temple pond as "Tanjai taalikulam." The Cholas enlarged the original small shrine around the ninth century making it one of the grandest temples in South India.

The monolithic cupola crowing the viman which gives it a height of two hundred feet is a marvel of engineering. The kalasa is so ingeniously fixed that at no time of the day is there a shadow outside its plinth.

We next worshipped at Malaikottai Uchchi pillayar temple and at Sri Rangam which was on the eve of Vaikundha Ekadesi, the most important festival which falls on the eleventh day of Margali. Going across the River Kaveri along the bridge, we reached the Shrine of Sri Ranganatha reclining on Adishesha. Sri Rangam is a picturesque island in the river Kaveri. As we worshipped Sri Ranganathar, the celebrated song, "Aen palli kondir aiyah, Sri Ranganathare..." brought to memory the padam to which many of us had danced at our dance debut several years ago!

The Meenakshi Temple is the nucleus of the ancient city of Madurai. In one of the ancient Tamil poems, the Paripadal, the city of Madurai is compared to a lotus with the temple in the centre and the concentric streets being the petals. The temple consists of two shrines: the Sundereshwara Shrine and the Meenakshi Shrine. Though the former is the centre of the temple complex, the entire complex is named after the beautiful Meenakshi. The shrine opens into the "Ashtasakti mandapam," where we saw the beautiful carvings portraying the eight saktis. The musical pillars consisting of several columns carved out of a single stone which produce musical tones when tapped. It was at Velliambalam at the special request of the Pandya King, that Lord Nataraja in His cosmic dance, changed His leg and danced with His right leg.

From Madurai, we went to Rameshwaram arriving there very early in the morning for the samudra snanam at the confluence of the Sethu samudram, Bay of Bengal and the Indian Ocean. As the sadhakas plunged into the sea, we women held hands with the waves rocking us. We started chanting the Gayatri prayer hailing the Sun at the hour of dawn. The vibrations of the mantram rose and softened with the ebb and flow of the waves - an unforgettable opportunity given to the sadhakas. This was followed by the snanam at the twenty two punya theerthams and then worship at the temple which tradition tells us was consecrated by Lord Rama..

Having worshipped at Tiruchendur and later Kanniyakumari, paying homage at the Vivekananda Rock Memorial the sadhakas returned to Chennai and thence to Colombo.

We were indeed privileged sadhakas, for we were on holy grounds hallowed by great saints and sages. Saints Appar Sambandhar and Sundarar have sung pathigams eulogizing the Lord and His consort in the various temples we had worshipped. Saint Manikkavasagar for example, sang the Tiruvembavai hymns seeing the young maiden of Tiruvannamalai waking early in the morning calling each other and going to the temple tank for a bath. Saint Arunagirinathar sang the celebrated Tiruppugals at Tiruvannamalai. As we sadhakas walked from temple to temple we realized that we were on very sacred grounds - pathways that have been hallowed over the centuries by the great saints.

The inner beauty in the temple landscape of South India lies with the people who have lived and worshipped in these temples for several thousands of years. These people are the gentle beauty of the land soft and unsophisticated yet so full of wisdom and piety, the backbone of our Hindu race.

Om Shanti! Shanti! Shanti.

பஜகோவிந்தம்

[பகுதி நேர ஆன்மீக முகாம்]

இலங்கை சின்மயா மிஷன் வதிவிட சுவாமி ஸ்ரீதரானந்தாஜி அவர்களின் தலைமையில் மேற்கூறிய ஆன்மீக முகாம் மார்ச் மாதம் 31ம் திகதி முதல் ஏப்ரல் 2ம் திகதிவரை, அன்டர்சன் தொடர்மாடி சனசமூக நிலையத்தில் காலை 7மணி தொடக்கம் மதியம் 12மணிவரையில் நடைபெற்றது.

மூன்று பகுதிகளாக, காலை உணவுடன் நடத்தப்பட்ட இந்த நிகழ்வில் பல சாதகர்கள் பங்கேற்றனர்.

பகவத்பாதர் ஆசாரிய சந்திரருடைய படைப்புகளிலே, மிக உன்னதமான நூலாகப் போற்றப்படுகின்ற “பஜகோவிந்தம்” என்ற நூலின் 31 பாடல்களுக்கும் சுவாமிஜி அவர்களால் விளக்க உரை அளிக்கப்பட்டது.

நமது வாழ்க்கையைப் பற்றிய உண்மைகளைப் தத்துவமாக எடுத்துக் காட்டும் ஒவ்வொரு பாடல் வரிகளும், நமது அன்றாட வாழ்க்கையின் அனுபவங்களை

உதாரணங்களாகக் காட்டி, அவற்றிற்கு நகைச்சுவை நயத்துடன் சுவாமிஜி அவர்கள் கூறிய தெளிவான விளக்கம், இப்பாடல்களில் கூறப்பட்டுள்ள ஆழமான கருத்துக்களை ஆரம்ப சாதகர்கள் இலகுவாகப் புரிந்து கொள்வதற்கு துணைபுரிந்ததோடு, எம்மை பலகோணங்களிலும் சிந்தித்து தெளிவுபெறச் செய்தது.

அனைவராலும் பாடக்கூடிய இலகுவான மெட்டில் பாடப்பட்ட ஒவ்வொரு பாடலின் முடிவிலும் அனைவரும் சேர்ந்து பாடிய “பஜகோவிந்தம் பஜகோவிந்தம் கோவிந்தம் பஜ மூடமதே!” என்ற பல்லவி வரிகள், காலத்தை, லௌகீக அறிவு, நிலைபற்ற புகழ், உடைமைகள், மாயமான இன்பங்கள் என்பவற்றைத் தேடுவதில் வீணை செலவு செய்யாது, மேலான கோவிந்தனுடன் எம்மை ஒன்றுபடுத்திக்கொள்ள வேண்டியதன் அவசரத்தை மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்தின.

ஒவ்வொரு நாளும் இறுதி நிகழ்வாக ஸ்தோத்திரங்கள், பாடல்கள், மந்திரபுஸ்பம் என்பனவற்றை சரளமாக பாராயணம் செய்வதற்கு ஒரு மணி நேரம் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டதோடு, குருபாதுகாபூஜை, பிரசாதம் என்பவற்றுடன் இறுதிநாள் நிகழ்வுகள் இனிதே நிறைவுற்றது.

RAMA NAVAMI - 27TH MARCH 2007

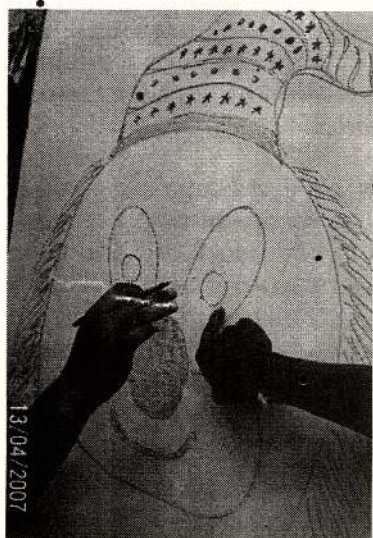
The devotees of the Chinmaya Mission in Colombo got together on Navami to celebrate Rama Navami on the 27th of March 2007.

The ceremonies began with the chanting of Omkaram and Shanti slokas followed by the singing of Rama bhajans. Abhishekam and puja were performed guided by the Resident Acharya Swami Shridharananda while the congregation chanted slokas and the Rama namam.

Swamiji addressed the gathering saying that Rama's message is as relevant today as it was then. The scenes that go to make His story are replete with references to obedience of a son to a father, love for a wife, love for brothers, love towards friends and devotees and love for all. He also stressed that as in the story of Rama, one should face the realities of life in a dharmic way and not run away from challenges.

The ceremony concluded with arati and the serving of prasadam.

CHYKS CELEBRATE NEW YEAR - 13TH APRIL 2007

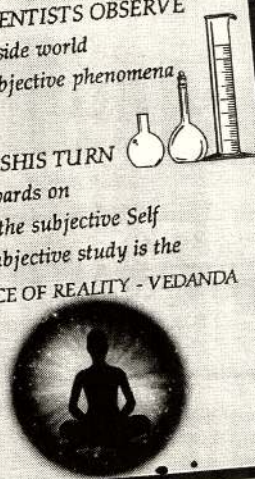

AWARENESS PROGRAMME OF THE MISSION Study Group

THE SCIENTISTS OBSERVE
the outside world
the objective phenomena

WHILE
THE RISHIS TURN
inwards on
the subjective Self

This subjective study is the
SCIENCE OF REALITY - VEDANDA

CHINMAYA STUDY GROUP
help to keep the
LAMP OF KNOWLEDGE
BURNING

Community Service

COMMUNITY SERVICE
BATTICALOA

Women Empowerment:
Mahila Mandal (MM)
Self Help Group (SHG)

RECEIVING THE LOAN FROM THE SHG MANAGER

SHG MANAGER AND THE MEMBERS

COMMUNITY SERVICE
BATTICALOA

1. Scholarship awarded to 98 Tsunami affected students.
2. English classes conducted on Saturdays & Sundays
3. Scholarship awarded to selected O/L & A/L students who did a six-month certificate course & Twelve-month Diploma course in computer studies conducted by Singapore Informatics
4. Music Classes
5. Dance Classes
6. Bhajan Classes

Chinmaya Bio-Resource

FLORICULTURE

- ❑ EVERY FLOWER HAS ITS OWN AURA.
- ❑ AURA OF THE FLOWER IS THE STRONGEST. IT GIVES OUT ENERGY.
- ❑ FLOWERS ARE USED IN THE PREPARATION OF THE ESSENTIAL OIL.

Damask Rose

HERBAL GARDEN

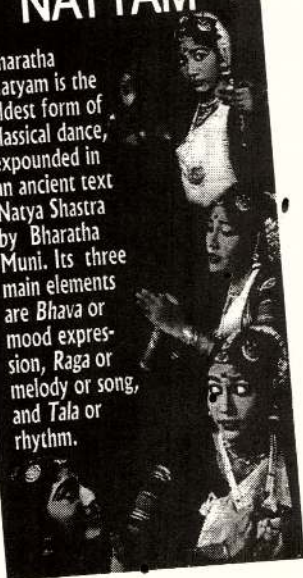
HERBS ARE FRIENDLY AND UNDEMANDING, FRESH AND FRAGRANT AND GOOD COMPANION TO ALL.

Chinmaya Fine Arts

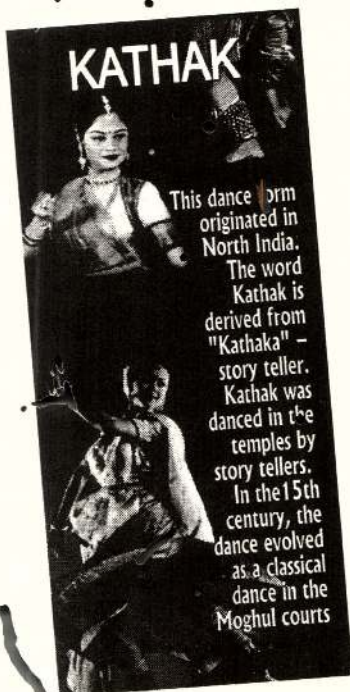
BHARATHA NATYAM

Bharatha Natyam is the oldest form of classical dance, expounded in an ancient text Natya Shastra by Bharatha Muni. Its three main elements are Bhava or mood expression, Raga or melody or song, and Tala or rhythm.

KATHAK

This dance form originated in North India. The word Kathak is derived from "Kathaka" - story teller. Kathak was danced in the temples by story tellers. In the 15th century, the dance evolved as a classical dance in the Moghul courts.

Balavihar- the children write

a) Rama: Father, I don't mind leaving behind all this for it is important that I maintain my discipline and never sacrifice my values. A life of luxury and a great kingdom is nothing when pursuing something more divine than that.

Dasarata: Son, you may walk from a life of luxury and a kingdom that belongs to you.

Madhu, Nagahathrana Archaniya, Ramishiya.

b) The class expressions on Ramayana characters for and against decisions made by different groups.

If he refused to go to the forest he would be disobeying his father.

He wanted to be king

He did not want to be separated from his country and people.

He wouldn't have met a great helper like Hanuman.

who wouldn't have killed the demon king Ravana.

There wouldn't have been a bridge between Lanka and India.

He wouldn't have met the old woman Sabari who gave them fruits.

Achanya, Krishanka, Ranushiya, Nagaharthana, Krishitha.

c) Lakshmana

Rama went to the forest because he respected his father and Kaikeyi his stepmother.

Rama didn't want to destroy the respect between Kaikeyi and his father Dasarata.

Dasarata once promised Kaikeyi two boons because she had once saved his life.

From one boon she asked Dhasharatha to sacrifice Rama's kingdom and from the other she asked Bharatha to take over the kingdom.

A son so devoted and obeyed his father even at his death couldn't perform his rights.

Praveena, Archanya, Nagaharthana, Ranushiya, Krishanka, Krishitha, Sanjana, Akshiga, Swetna.

Chinmaya Uvacha -

“Rama” itself means “*sarveshu ramante iti ramah*” – that which revels in everyone of us, the pure light of Consciousness, the *Atman*, the Self, the *Atma-Rama*. This spiritual essence in us can come only as a son of Dasaratha, one who has conquered all the ten *indriyas* – five *jnanendriyas* and the five *karmendriyas*. It will be born in you and reborn only in Ayodhya (*yuddha* means conflict, *Ayodhya* means where there is no conflict, meaning, where all conflict has ended). In that Ayodhya which is ruled only by the self controlled man (the one given to self-indulgence and pleasures can have no peace and tranquillity). Dasaratha’s son Rama is born. This Rama, the pure Self, cannot involve in or have any active participation in life unless wedded to the mind. Sita (the mind) is ready.

*An offering of Love and Devotion at the
Lotus feet of our Pujya Gurudev.*

*"The Love that we have needs
constant giving, and as we give
it away, it gets replenished from
His Infinite Source"*

*With Best Compliments
Well Wisher*

சீன்மய நாதம்

When one's "I"
has been
offered, who then
exists to worry ?

Swami Chinmayananda

With Best Compliments

Asbestos Cement Industries Ltd., Colombo 12.

DESIGNED & PRINTED BY UNIE APTS (PVT) LTD.,
515, ELSTERSHAW ROAD, COLOMBO 13, SRI LANKA.
noolaham.org | aavanaham.org